

การศึกษาความกลัวของเด็กไทย

สารนิพนธ์
ของ
เอื้องกานท์ จิ๋นยี่งเรื่อ่งรุ่ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2552

การศึกษาค้นคว้าของเด็ไทย

สารนิพนธ์
ของ
เอื้องกานท์ จิ้งย้งเรืองรุ่ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2552
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาความกลัวของเด็กไทย

บทคัดย่อ
ของ
เอื่องกานท์ จิ้งย้งเรืองรุ่ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

พฤษภาคม 2552

เอื้องกานท์ จักรยงค์. (2552). *การศึกษาความกลัวของเด็กไทย*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว).

กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์:
รองศาสตราจารย์ ดร. นันทา ผู้รักษา

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาองค์ประกอบความกลัวของเด็กไทยและตรวจสอบความเที่ยงตรงขององค์ประกอบความกลัว และศึกษาความกลัวเมื่อจำแนกตามเพศและระดับชั้นการศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 690 คน และระดับช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 670 คน รวมทั้งสิ้น 1,360 คน ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสำรวจความกลัวของนักเรียนจำนวน 82 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง .295 - .687 และค่าความเชื่อมั่นรายด้าน 5 ด้าน มีค่าอยู่ระหว่าง .746 - .950 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .973 สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่น โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Factor Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. โมเดลการวัดความกลัวของเด็กไทยสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง พบว่า $\chi^2 = 3516.77$ ($p \text{ value} < .01$) อัตราส่วนระหว่างค่าสถิติไค-สแควร์กับจำนวนองศาอิสระมีค่า 1.53 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .93 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว เท่ากับ .90 ค่ามาตรฐานดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความแตกต่างโดยประมาณ เท่ากับ .023 และค่ามาตรฐานค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองส่วนที่เหลือเท่ากับ 0.42 โดยองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการอธิบายความแปรปรวนของความกลัวเด็กไทย เรียงตามลำดับ ดังนี้ การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสัตว์ การกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจและการกลัวแพทย์ และการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้ และถูกตำหนิติเตียน มีค่าสัมประสิทธิ์น้ำหนักความสำคัญมาตรฐานเท่ากับ .99 .96 .92 .91 และ .85 ตามลำดับ

2. ผลการศึกษา พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง เพศและระดับชั้นการศึกษาของนักเรียนที่ส่งผลต่อความกลัวทั้ง 5 ด้าน

3. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีความกลัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 โดยพบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีความกลัวในด้านการกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ และการกลัวสัตว์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และพบว่านักเรียนชาย

กับนักเรียนหญิงมีความกลัวในด้านการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นักเรียนที่ศึกษาในระดับช่วงชั้นที่ต่างกัน มีความกลัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตรายและการกลัวสัตว์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 กลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กับ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความกลัวกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

A STUDY ON FEAR OF THAI STUDENTS

AN ABSTRACT

BY

UANGKARN CHUNGYINGRUENGROONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2009

Uangkarn Chungyingruengroong. (2009). *A Study on Fear of Thai Students*.

Master's M.Ed. (Psychology and Counseling). Bangkok: Graduate School.

Srinakharinwirot University. Project Advisor: Asst. Prof. Dr.Nantha Suraksa.

The purposes of this research were to study on fear factors of Thai Students and investigate the factors with the accuracy. The factors were divided into 2 dimensions which are gender and education level. The samples were 1,360 students in Bangkok educational service area office 1 with 690 second level students and 670 of third level. By using simple random sampling method and using questionnaires as research instrument. There were 82 questions with power value separates at .295- .687 and whole reliability was .973, separates each dimension were .746 - .950. Data was analyzed by Mean, Standard Deviation, Item – total correlation, Reliability, and Alpha Coefficient. Statistical Methods for test hypothesis were Two – Way MANOVA and Confirmatory Factor Analysis

The results of the study were as follows:

1. The model was in accordance with the empirical data on good level, analyzed by LISREL on second-order confirmatory factor analysis, $\chi^2 = 3516.77$ and significantly at level .01 ($p \text{ value} < .01$). $\chi^2 / df = 1.53$, GFI = .93, AGFI = .90, RMSEA = .023 SRMR = .042. Important factors could explain the variance, first of them was Fear of the Unknown, Fear of Death and Danger, Animal Fears, Fear of Failure and Criticism, Psychic Stress – Medical Fears. There were standard coefficient = .99 .96 .92 .91 and .85.
2. There were no interactions on 5 factors with gender and education level.
3. Students with different gender have different fear significantly at level .01 and also found that male and female were significantly different at level .01 for the fear of death and danger, fear of the unknown and animal. However, the study found that male and female were not differences on fear of failure and criticism and psychic stress and medical fears.
4. The differences in education level affect fear factor significantly at level .05. The study reveals that students who study at level 2 and 3 have different level for fear of death, danger and animal at .01. While the level of differences for fear of the unknown and failure was .05. On the other hand, the difference in psychic stress and medical fears is not significant.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การศึกษาความกลัวของเด็กไทย ของ เอื่องกานท์ จึ้งย้งเรื่องรุ่ง ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
จิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. นันทา สู้รักษา)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร มณีศรีขำ)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร. นันทา สู้รักษา)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร มณีศรีขำ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์ ดร. เสกสรรค์ ทองคำบรวง)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.องอาจ นัยพัฒน์)

วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2552

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้เนื่องจากได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.นันทา สู้รักษา อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่กรุณาช่วยเหลือให้คำปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนสำเร็จโดยสมบูรณ์ และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.นันทา สู้รักษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร มณีศรีขำ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ อาจารย์ประจำภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ และ อาจารย์ ดร. เสกสรรค์ ทองคำบรรจง อาจารย์ประจำภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ให้ความอนุเคราะห์ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบทดสอบความกลัว และกรุณาให้คำแนะนำ ตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่อง อันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู และนักเรียนโรงเรียนต่างๆ ที่ผู้วิจัยไปทำการเก็บข้อมูล ซึ่งให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลโดยสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.นันทา สู้รักษา อาจารย์ประจำภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา และ อาจารย์ ดร. เสกสรรค์ ทองคำบรรจง อาจารย์ประจำภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กรุณาเป็นผู้ให้คำปรึกษาจนผู้วิจัยมีแนวทางเพื่อไปศึกษาวิจัย รวมทั้งคณาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ให้คำแนะนำ อันเป็นประโยชน์ในการวิจัยเพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาจนสำเร็จ

ขอขอบคุณพี่ๆ และเพื่อนๆ สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวทุกคน ที่คอยช่วยเหลือและเป็นกำลังใจที่ดีแก่ผู้วิจัยเสมอมา ตลอดระยะเวลาในการศึกษาและการทำสารนิพนธ์

คุณค่าและประโยชน์อันพึงเกิดจากสารนิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของ บิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านด้วยความเคารพ

เอื้องกานท์ จิ๋นยี่งเรืองรุ่ง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ประชากรที่ใช้ในการศึกษา.....	4
ตัวแปรศึกษา.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	6
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความกลัว.....	8
ความหมายของความกลัว.....	8
ลักษณะของความกลัว.....	9
ชนิดของความกลัว.....	10
ลักษณะพัฒนาการของความกลัว.....	12
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความกลัว.....	14
งานวิจัยในประเทศ.....	14
งานวิจัยต่างประเทศ.....	16
ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความกลัวและพัฒนาการทางอารมณ์เด็ก.....	18
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความกลัว.....	18
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางอารมณ์เด็ก.....	19
แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางอารมณ์เด็ก.....	21
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ.....	24
จุดมุ่งหมายของการวิเคราะห์องค์ประกอบ.....	25
ขั้นตอนในการวิเคราะห์องค์ประกอบ.....	25

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
วิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ.....	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน.....	27
 3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	 31
กำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	31
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	31
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	31
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	32
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	35
การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล.....	35
 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	 39
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
สัญลักษณ์ของตัวบ่งชี้และองค์ประกอบ.....	40
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	 66
สรุปผลการวิจัย.....	68
อภิปรายผล.....	70
ข้อเสนอแนะ.....	74
 บรรณานุกรม.....	 76

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก.....	81
ภาคผนวก ก.....	82
ภาคผนวก ข.....	84
ภาคผนวก ค.....	88
ภาคผนวก ง.....	94
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	104

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศและระดับชั้นการศึกษา.....	32
2 แสดงค่าสถิติ Bartlett และค่าดัชนีไคเซอร์-ไมเยอร์-ออสกิน ของตัวบ่งชี้ของความกลัวของเด็กไทย.....	41
3 แสดงผลการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบเชิงยืนยันตัวบ่งชี้ของโมเดล องค์ประกอบย่อยของความกลัว	42
4 แสดงผลการประมาณค่าโมเดลพื้นฐานการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบ เชิงยืนยันอันดับสองของโมเดลความกลัวของเด็กไทย.....	48
5 แสดงผลการประเมินคุณภาพการวัดตัวแปรแฝงความกลัว และองค์ประกอบของ ความกลัวทั้ง 5 องค์ประกอบ จากข้อมูลการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบเชิงยืนยัน อันดับสอง.....	51
6 ค่าสถิติพื้นฐาน และการประมาณค่าเฉลี่ยประชากรด้วยระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ของความกลัว จำแนกตามเพศ.....	57
7 แสดงค่าสถิติพื้นฐาน และการประมาณค่าเฉลี่ยประชากรด้วยระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ของความกลัว จำแนกตามระดับการศึกษา.....	59
8 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์รายคู่และค่าการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปรตามความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตาย หรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้ หรือ ถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจ หรือการกลัวแพทย์.....	61
9 แสดงผลการวิเคราะห์ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน ความสามารถด้านเหตุ ทางภาษา ความสามารถด้านเหตุผลทางรูปภาพ และความสามารถด้านเหตุผล ทางปริมาณ.....	62
10 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง(Two - Way MANOVA) ของความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่ง ที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัว ภาวะที่กีดตันทางจิตใจ หรือการกลัวแพทย์ ของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน และนักเรียน ที่มีศึกษาในระดับชั้นที่ต่างกัน.....	63

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตาย หรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจ หรือการกลัวแพทย์ของที่มีเพศต่างกัน.....	64
12 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตาย หรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ต่างกัน.....	65

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	แสดงผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับหนึ่งในแต่ละองค์ประกอบ ของโมเดลความกลัวของเด็กไทย.....	46
2	แสดงผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองของโมเดลความกลัว ของเด็กไทย.....	49
3	กราฟแสดงค่าเฉลี่ยความกลัวของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง.....	58
4	กราฟแสดงค่าเฉลี่ยความกลัวของนักเรียนช่วงชั้นที่2 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3.....	60

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ความกลัวเป็นความรู้สึกไม่มั่นคงทางอารมณ์สิ่งที่เกิดขึ้นภายนอก ความกลัวเป็นธรรมชาติของมนุษย์ และเป็นความรู้สึกที่อยู่คู่กับการดำเนินชีวิตมนุษย์ ทุกคนล้วนมีความกลัวในบางสิ่งบางอย่างด้วยกันทั้งสิ้น เช่น เรากลัวสัตว์ที่ดุร้าย เพราะเกรงว่าจะถูกทำอันตราย กลัวภัยธรรมชาติเพราะเป็นสิ่งที่เราควบคุมไม่ได้ กลัวการเปลี่ยนแปลง เพราะไม่รู้อนาคตจะเป็นเช่นไร กลัวการพลัดพรากจากคนรัก เพราะไม่ต้องการอยู่อย่างโดดเดี่ยวอ้างว้าง กลัวความเจ็บปวดจากอุบัติเหตุและโรคภัยไข้เจ็บ หรือแม้กระทั่งกลัวความตาย เพราะไม่รู้ว่าจะตายแล้วจะไปไหน ความกลัวจะส่งผลดีแก่เรา หากเรากลัวอย่างมีเหตุผล กลัวในสิ่งที่ควรกลัว เช่น หากเรากลัวอุบัติเหตุ เราจะทำสิ่งต่างๆ ด้วยความไม่ประมาท หากเรากลัวการถูกลงโทษ เราจะไม่ทำผิดกฎระเบียบไม่ทำความชั่วร้าย หรือหากเรากลัวไม่มีเพื่อน เราจะปฏิบัติต่อเพื่อนอย่างดี ไม่ทำให้เขาเสียใจ ความกลัวอย่างมีเหตุผล จะช่วยให้เราแสดงพฤติกรรมที่ดีและเหมาะสมออกมา ในทางตรงกันข้าม ความกลัวจะส่งผลร้ายแก่เราหากเรากลัวอย่างไร้เหตุผล กลัวในสิ่งที่ไม่ควรกลัว เช่น กลัวฟ้าร้อง กลัวความมืด กลัวผี กลัวตำรวจ เช่นเดียวกับความกลัวของเด็ก ความกลัวที่ไม่มีเหตุผลจำนวนไม่น้อยเป็นความเชื่อซึ่งยังคงมีคนยึดถืออยู่บ้างในสังคมไทย (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2543:1)

อีกทั้งความกลัวเป็นปฏิกิริยาการตอบสนองตามธรรมชาติ ที่มีต่อภัยคุกคามทั้งที่เกิดขึ้นจริงหรือเกิดจากจินตนาการ (Gullone. 2000 : 429-451) ในต่างประเทศนั้นมักทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความกลัว โดยมุ่งเน้นไปที่ความกลัว 2 ประเภท คือ ความกลัวที่เป็นปกติ (Normal fear) และความกลัวทางคลินิก (Clinical fear) หรือโฟเบีย (Phobia) โดยความกลัวจะเป็นพื้นฐานของสิ่งมีชีวิต เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการปรับตัวของพัฒนาการมนุษย์ และเกี่ยวข้องกับการมีชีวิตอยู่รอด (Gullone. 2000: 429-451 , Gullone; & King. 1993: 137-153) ความหมายของความกลัวจากพจนานุกรมบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายว่าเป็นความรู้สึกไม่สบายใจที่มากเกินไป แก่ตัวหรือความรู้สึกหวาดกลัวเพราะคาดว่าจะประสบภัย และบุคคลจะแสดงออกเมื่อตระหนักถึงอันตรายที่เกิดขึ้นกับตนเอง (พจนานุกรมบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542; อ้างอิงจาก ภัสยกร เลาสวัสดิกุล. 2550: 11) ความกลัวเป็นอารมณ์ ซึ่งเป็นผลมาจากการเร้าของสิ่งแวดล้อมของชีวิตทำให้เกิดความสนใจต่อเด็ก โดยในชั้นแรกเด็กจะมีความรู้สึกตื่นตระหนกใจก่อนแล้วจึงค่อยรู้สึกอย่างอื่น เช่น ความเสียใจ ความเกลียด ความกลัว โดยอารมณ์ของเด็กแบ่งออกเป็น 3 ระยะด้วยกัน คือ วัยเด็กตอนต้นหรือวัยก่อนเข้าเรียน เด็กวัยนี้มักจะเป็นคนเจ้าอารมณ์ เพราะชอบจินตนาการต่าง ๆ มากมาย อารมณ์กลัวง่าย หงุดหงิด โกรธง่าย วัยเด็กตอนกลางเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ เพราะต้องเข้าเรียน เด็กจึงต้องมีการปรับตัว เด็กจะเริ่มรู้จักยับยั้งชั่งใจ

ไม่แสดงความรู้สึกออกมาเป็นพฤติกรรมที่ไม่ดีทันที รู้จักระวังความรู้สึกที่ผู้อื่นมีต่อตน อารมณ์กลัวดีขึ้นตามวัยที่ผ่านมา วัยเด็กตอนปลาย อารมณ์ของเด็กในวัยนี้อยู่ในระดับปานกลาง คือ ไม่ดีหรือร้ายเกินไปกลัวที่สุดคือ การไม่ยอมรับจากกลุ่มเพื่อน (ปรีชา วิหคโต. 2544: 150-151)

การแสดงออกของอารมณ์จะผ่านอินทรีย์ของบุคคล ฉะนั้น คนเราเมื่อเกิดอารมณ์จะแสดงออกได้ 2 ทาง คือ 1) แสดงด้วยวาจา (Verbal Response) เช่น ส่งเสียงดัง พูดเสียงดัง 2) แสดงด้วยท่าทาง (Bodily Expression) เช่น การแสดงออกทางใบหน้า (Facial Expression) การแสดงออกทางกริยาการเคลื่อนไหวร่างกาย (Bodily Movement) และการแสดงท่าทางต่าง ๆ และได้มีนักจิตวิทยาในสมัยศตวรรษ ที่ 20 ออสซูเบล (David P. Ausubel) ได้อธิบายการแสดงออกและการโต้ตอบของอารมณ์ว่า การแสดงออกของอารมณ์นั้นมีขั้นตอน โดยเริ่มจากขั้นที่ 1) การตีความหมาย (Interpretative Phase) คือ การที่เรารับรู้เหตุการณ์นั้น ๆ ว่ามีผลต่อตัวเราและความต้องการ หรือจุดมุ่งหมายของเราอย่างไร เหตุการณ์ที่เรารับรู้ นั้นตรงกับประสบการณ์เดิมหรือไม่ ขั้นที่ 2) การเตรียมตอบสนอง (Preparatory Reactive Phase) คือ ขั้นที่ร่างกายอยู่ในระยะที่รับอารมณ์และเตรียมการตอบสนองตามลักษณะต่าง ๆ ของอารมณ์ ขั้นที่ 3) การตอบสนองภายใน (Consummatory Reactive Phase) คือ ขั้นที่ร่างกายและระบบประสาทตระหนักถึงลักษณะของอารมณ์ที่เกิดขึ้น เป็นผลให้ประสาทและอวัยวะเคลื่อนไหวเตรียมพร้อมที่จะทำงานในการตอบสนองต่ออารมณ์ที่เกิดขึ้น และขั้นที่ 4) การตอบสนองปฏิกิริยาภายนอก (Reflective Reactive Phase) คือ ขั้นที่ร่างกายประมวลสภาพอารมณ์และตอบสนองออกมาเป็นปฏิกิริยาภายนอก ตามรูปแบบของประสบการณ์เดิมที่ได้รับอิทธิพลจากการเลี้ยงดู และลักษณะเฉพาะของบุคลิภาพ (พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. 2547: 71-75) โดยอิทธิพลจากการอบรมเลี้ยงดู มลวิภา ทรวงวุฒิศิลป์ (2533: 252) กล่าวว่า เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งกับการพัฒนาการทางด้านบุคลิภาพ และการปรับตัวของเด็ก มีอิทธิพลต่อความกลัวของเด็ก ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดจากการเรียนรู้ บางครั้งเกิดจากการที่เด็กได้มีประสบการณ์ที่เป็นภัยต่อตัวเอง บางครั้งอาจจะถูกสอนให้กลัวโดยพ่อแม่ พี่น้อง หรือเพื่อนเล่น ดังนั้น จึงควรอบรมให้เด็กรู้จักระมัดระวังอันตราย รู้จักกลัวในสิ่งที่ควรกลัว และรู้จักเตรียมตัวเตรียมใจ เพื่อเผชิญกับสถานการณ์ที่ตนจะต้องสู้ได้อย่างเข้มแข็งและถูกทาง โดยหากเด็กสามารถรู้จักใช้ความกลัวเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ตนมีการกระทำที่ถูกต้องแล้วเขาจะสามารถนำตนเองไปสู่ความสำเร็จได้ (วันเพ็ญ บุญประกอบ. 2533: 22-23)

นอกจากนี้ความแตกต่างทางเพศยังส่งผลต่อความกลัวอีกด้านหนึ่งด้วย โดยมีการรายงานว่า เด็กผู้หญิงมีการแสดงออกของความกลัวมากกว่าเด็กผู้ชาย ความแตกต่างนี้ ไม่ได้หมายความว่าเด็กผู้หญิงมีปฏิกิริยาตอบสนองทางความกลัวในทางชีววิทยาที่เป็นพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตมากกว่าเด็กผู้ชาย (Grazino et al: 1979: 86) รวมทั้งปัจจัยในเรื่องอายุของเด็ก ดังที่ สารภี กาญจนโรจน์พันธ์กล่าวว่า ความกลัวของเด็กจะเปลี่ยนไปตามอายุ โดยเด็กวัยเรียนในแต่ละช่วงอายุที่มีพัฒนาการด้าน

สติปัญญาแตกต่างกันไป จะทำให้เด็กมีความกลัวที่แตกต่างกัน (สารภี กาญจนโรจน์พันธ์. 2548: 16-17 อ้างอิงจาก Robinson: 1986 cited in Nicastro & Whetsell.1999)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า ความกลัวมีความสำคัญเพราะจะทำให้ทราบถึงธรรมชาติของความกลัว อันเป็นสิ่งที่เราที่มีผลต่อความกลัวของเด็กไทย และลักษณะสำคัญอื่นๆ ของความกลัว เนื่องจากวัยเด็กตอนกลางเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ เพราะต้องเข้าเรียน ต้องมีการปรับตัว และจะเริ่มรู้จักยับยั้งชั่งใจ ไม่แสดงความรู้สึกออกมา แต่อารมณ์กลัวของเด็กวัยนี้จะลดน้อยลงตามอายุที่เพิ่มขึ้น ส่วนในวัยเด็กตอนปลาย อารมณ์ของเด็กจะอยู่ในระดับปานกลาง คือ ไม่ดีหรือร้ายเกินไป และความกลัวที่มีมากที่สุด คือ การไม่ยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ชอบการยกย่องสรรเสริญ แต่ไม่ชอบการเปรียบเทียบ ความกลัวเริ่มลดลงเปลี่ยนมาเป็นความกังวลใจ เช่น กังวลในเรื่องรูปร่าง อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย ครอบครัวยุคใหม่และสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยสำคัญมากในการพัฒนาทางด้านอารมณ์ (ปรีชา วิหคโต. 2544: 150-151) สอดคล้องกับ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) นักทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis) ที่ได้แบ่งช่วงการพัฒนาก่อนวัย 5 ปี โดยมีความเชื่อว่าพฤติกรรมต่างๆ ส่วนใหญ่ของมนุษย์เป็นไปโดยไม่รู้ตัว หรือเกิดจากจิตใต้สำนึก (Unconscious) ซึ่งมีธรรมชาติเป็นแรงจูงใจ เช่น การเกิดความต้องการ การเกิดความกลัว เป็นต้น (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2542: 29-34)

ในการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า มีผู้สนใจทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความกลัวขึ้นมากมาย ดังที่กัลโลนและคิงส์ (Eleonora Gullone; & Neville King.1992) ได้ทำการศึกษาและสร้างแบบสอบถามความกลัวสำหรับเด็กเล็กและเด็กโต (FSSC-II) ซึ่งปรับปรุงมาจาก FSSC ของเซอร์เรอและนาคามูรา โดยได้แบ่งประเภทของความกลัวออกเป็น 5 ปัจจัย ได้แก่ การกลัวความตาย และสิ่งที่อันตราย (Fear of Death and Danger) การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ (Fear of the Unknown) การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้ การถูกตำหนิ ตีเตียน (Fear of Failure and Criticism) การกลัวสัตว์ (Animal Fear) และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจ และการกลัวแพทย์ (Psychic Stress – Medical Fear) ทำการศึกษากับเด็กชายและเด็กหญิง อายุ 7-18 ปี ผลการศึกษาพบว่า เด็กผู้หญิงจะมีสิ่งที่กลัว และมีระดับความกลัวมากกว่าเด็กผู้ชาย นอกจากนี้ยังพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างความกลัวกับอายุจะผกผันกัน กล่าวคือ เด็กเล็กจะมีความกลัวมากกว่าเด็กโต (Eleonora Gullone; & Neville King. 1992: 987-998) ต่อมา 3 ปี หลังจากการศึกษาครั้งแรก กัลโลนและคิงส์ ได้ทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเดิม พบว่าความกลัวในเด็กลดลงเมื่อเด็กโตขึ้น และในเด็กเล็กจะลดลงมากกว่าเด็กโต โดยเมื่อเด็กอายุ 11 ปี ความกลัวของเด็กจะเริ่มคงที่ ยกเว้นความกลัวทางความเครียดทางจิตใจหรือความกลัวหมอ ที่จะเพิ่มขึ้นตามอายุ นอกจากความแตกต่างของอายุและเพศแล้ว แบบสอบถามนี้ยังสามารถบอกถึงความกลัวของเด็กในสภาพแวดล้อมและสังคมที่เป็นปัจจุบันด้วย (Eleonora Gullone; & Neville King. 1997: 97-111) และจากการสำรวจในกลุ่มที่มีวัฒนธรรมต่างกัน นักวิจัยพบว่า ความกลัวนั้นจะแตกต่างกันในแต่ละ

วัฒนธรรม เช่น จากการเปรียบเทียบความกลัวในเด็กที่มีอายุระหว่าง 7-17 ปี ในเด็กอเมริกัน ออสเตรเลีย จีน และไนจีเรีย เด็กชายและเด็กหญิงชาวไนจีเรีย มีระดับและเรื่องที่ทำให้กลัวเท่ากัน ในขณะที่เด็กหญิงชาวอเมริกัน ออสเตรเลีย และจีน มีความกลัวและเรื่องที่ทำให้กลัว สูงกว่าเด็กชาย และนอกจากนี้แต่ละประเทศก็มีความกลัวที่แตกต่างกันคนละเรื่อง (Ollendick, 2006: 741)

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาองค์ประกอบความกลัวของเด็กไทย และความกลัวของเด็กไทย โดยจำแนกตามเพศและระดับชั้น โดยใช้วิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันเชิงยืนยัน (Factors Analysis) ในการศึกษาครั้งนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบความกลัวของเด็กไทย
2. เพื่อศึกษาความกลัวของเด็กไทย โดยจำแนกตามเพศ และระดับชั้นการศึกษา
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศกับระดับการศึกษาที่ร่วมกันส่งผลต่อความกลัวของนักเรียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบถึงความกลัวของเด็กไทยว่ามีความกลัวในเรื่องใดบ้าง และเด็กไทยมีความกลัวแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร เมื่อมีเพศ และระดับชั้นการศึกษาแตกต่างกัน โดยสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปช่วยเหลือ แก้ไข และป้องกันความกลัว ซึ่งมีผลต่อบุคลิกภาพ พัฒนาการ และความเชื่อมั่นในการดำเนินชีวิต

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 1 ซึ่งเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 7,453 คน และเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 29,627 คน รวมทั้งสิ้น 37,080 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 1 ซึ่งเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 615 คน และเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 745 คน รวมทั้งสิ้น 1,360 คน ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ดังนี้

ชั้นที่ 1 สุ่มรายชื่อโรงเรียนระดับช่วงชั้นที่2 และช่วงชั้นที่3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต1

ชั้นที่ 2 สุ่มห้องเรียนจากโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามช่วงชั้นการศึกษา ดังนี้

- ช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 615 คน เป็นชาย 313 คน เป็นหญิง 302 คน
- ช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 745 คน เป็นชาย 324 คน เป็นหญิง 421 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ

2.1.1 เพศ

- ชาย
- หญิง

2.1.2 ระดับชั้นการศึกษา

- ช่วงชั้นที่ 2
- ช่วงชั้นที่ 3

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความกลัวของเด็กไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความกลัวของเด็กไทย หมายถึง ความกลัวที่เกิดมาจากสิ่งเร้าที่มาจากสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เกิดความกลัว โดยจะเกิดขึ้นในช่วงพัฒนาการปกติทั่วไปในเด็กเกือบทุกคน ซึ่งเป็นความกลัวที่ไม่รุนแรง ซึ่งหากวิเคราะห์จากลักษณะพัฒนาการของความกลัวของเด็ก สามารถระบุความกลัวปกติได้ดังนี้

1.1 การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย (Fear of Death and Danger) หมายถึง กลัวเสียชีวิตและกลัวได้รับบาดเจ็บต่อตนเอง ได้แก่ กลัวความตาย กลัวว่าจะต้องอยู่คนเดียว หรือต้องแยกจากบุคคลในครอบครัว และสถานที่ที่คุ้นเคย กลัวบาดแผล กลัวอุบัติเหตุ กลัวความสูง กลัวน้ำลึก กลัวไฟ กลัวขโมย

1.2 การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ (Fear of the Unknown) หมายถึง กลัวในสิ่งที่ไม่เคยเห็น และคิดจินตนาการไปก่อน ได้แก่ กลัวความมืด กลัวเสียงดัง กลัวคนแปลกหน้า สถานที่หรือวัตถุที่ไม่คุ้นเคย

1.3 การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้และถูกตำหนิติเตียน (Fear of Failure and Criticism) หมายถึง กลัวไม่ประสบความสำเร็จในสิ่งที่ตั้งใจไว้ ได้แก่ กลัวผลการสอบ กลัวไม่ได้รับการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน กลัวถูกล้อเลียน กลัวผู้ใหญ่ต่อว่าหรือตำหนิ

1.4 การกลัวสัตว์ (Animal Fears) หมายถึง การกลัวสัตว์จะทำร้าย และไม่กล้าเข้าใกล้ ได้แก่ หนู งู แมลง และแมลงอันตราย เช่น ผึ้ง ต่อ แตน ตะขาบ แมงป่อง สัตว์น้ำ เช่น ปลา ปลิง แมงกะพรุน ปลาหมึก

1.5 การกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจ และการกลัวแพทย์ (Psychic Stress – Medical Fears) หมายถึง ความกลัวที่เกิดจากความวิตกกังวล และเกิดจากการถูกบังคับทางจิตใจ ได้แก่ การพูดหน้าชั้นเรียน การถูกเพื่อนหรือคนอื่นแกล้งและรังแก การเจ็บป่วยของตนเอง การไปหาหมอ

2. เพศ หมายถึง นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง

3. ระดับชั้น หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับช่วงชั้นที่ 2 และช่วงชั้นที่ 3 ได้แก่

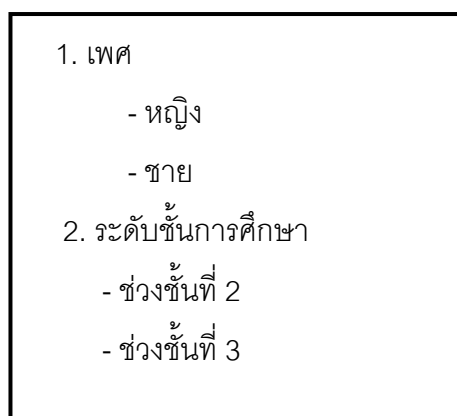
3.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - ปีที่ 6

3.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - ปีที่ 3

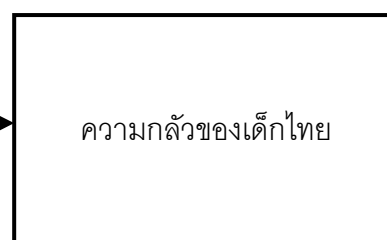
4. เด็กไทย หมายถึง เด็กนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 1 ช่วงชั้นที่ 2 และช่วงชั้นที่ 3

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. องค์ประกอบของความกลัวของเด็กไทยมีองค์ประกอบมากกว่า 1 องค์ประกอบ
2. นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความกลัวทั้งรายด้านและภาพรวมแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีระดับชั้นการศึกษาต่างกันมีความกลัวทั้งในรายด้านและภาพรวมแตกต่างกัน
4. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและระดับการศึกษาร่วมกันส่งผลต่อความกลัว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความกลัว

- 1.1 ความหมายของความกลัว
- 1.2 ลักษณะของความกลัว
- 1.3 ชนิดของความกลัว
- 1.4 ลักษณะพัฒนาการของความกลัว
 - 1.4.1 เพศกับพัฒนาการของความกลัว
 - 1.4.2 อายุกับพัฒนาการของความกลัว
- 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความกลัว
 - 1.5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 1.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2. แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความกลัวและพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็ก

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

- 3.1 จุดมุ่งหมายของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน
- 3.2 ขั้นตอนในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน
- 3.3 วิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ
- 3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความกลัว

1.1 ความหมายของความกลัว

กราเซียโน (Graziano; et al. 1979: 804-830) กล่าวถึงความกลัวว่ามีความแตกต่างจากความกลัวทางคลินิก หรือโฟเบียหลายด้านด้วยกัน ความกลัวมักจะเป็นการเกิดปฏิกิริยาการตอบสนองอย่างปกติต่อสิ่งเร้าที่คุกคาม ในขณะที่โฟเบียจะเกิดปฏิกิริยาการตอบสนองอย่างรุนแรงโดยไม่สมเหตุสมผล และมักจะเกิดกับสิ่งเร้าที่อาจเป็นไปได้ทั้งสิ่งเร้าทั่วไป หรือเป็นได้ทั้งสิ่งเร้าที่แปลกผิดปกติ

โรบินสัน (Robinson. 1991: Online) ได้กล่าวถึงความหมายของความกลัวไว้ว่า ความกลัว คือการแสดงออกที่แสดงถึงการตระหนกถึงอันตราย ความเจ็บปวด การสูญเสีย โดยระดับของความกลัวนั้นจะสัมพันธ์กันกับการรับรู้ที่ขาดประสิทธิภาพของเด็ก

กัลโลน และ คิง (Gullone; & King. 1992: 987-998) ได้กล่าวว่า ความกลัวปกติจะเกิดในช่วงของพัฒนาการปกติทั่วไป โดยเด็กเกือบทุกคนจะเกิดประสบการณ์การกลัวตลอดช่วงพัฒนาการ ตั้งแต่เป็นเด็กทารกจนถึงเป็นผู้ใหญ่ โดยที่ความกลัวปกตินั้นมักจะเป็นความกลัวที่ไม่รุนแรง เกิดเฉพาะกับช่วงอายุใดอายุหนึ่ง และคงอยู่ไม่นาน

แมคเนล และคนอื่นๆ (McNeil; et al. 1994: 152) ได้ให้ความหมายของความกลัวไว้ดังนี้ ความกลัว คือ อารมณ์ลักษณะหนึ่งที่บุคคลตอบสนอง โดยจะสอดคล้องกับบุคคล สถานที่ กิจกรรม เหตุการณ์ และวัตถุ โดยการแสดงความกลัวอาจจะประกอบด้วยการร้องไห้ในเด็กทารก การปวดท้อง ปวดศีรษะในเด็กหรือวัยรุ่น การหลีกเลี่ยงการโกรธหัวใจเต้นเร็ว

กัลโลน (Gullone. 2000: 61-75) กล่าวไว้ว่า ความกลัว (Fear) หมายถึง ปฏิกิริยา การตอบสนองตามธรรมชาติ ที่มีต่อภัยคุกคามทั้งที่เกิดขึ้นจริงหรือเกิดจากจินตนาการ (Gullone, 2000) ในต่างประเทศนั้นมักทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความกลัวโดยมุ่งเน้นไปที่ความกลัว 2 ประเภท คือ ความกลัวปกติ (Normal fear) และความกลัวทางคลินิก (Clinical fear) หรือโฟเบีย (Phobia) โดยความกลัวปกติจะเป็นความกลัวที่เป็นพื้นฐานของสิ่งมีชีวิต เป็นส่วนสำคัญ ที่ทำให้เกิดการปรับตัวของพัฒนาการมนุษย์ และเกี่ยวข้องกับการมีชีวิตอยู่รอด

ชัยวัตร (Chaiyawat. 2000: 58) ให้ความหมายว่า ความกลัวเป็นการตอบสนองของบุคคลต่อสิ่งที่รับรู้ว่าจะถูกคุกคามหรือเป็นอันตราย รวมถึงความรู้สึกไม่สบายใจ บั่นป่วน ไม่แน่ใจ หวาดกลัว

สุชา จันทรโสม (2541: 57) ได้ให้ความหมายของความกลัวไว้ว่า ความกลัวเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้น เมื่อตนเองมีความรู้สึกขาดความปลอดภัยหรือเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน โดยไม่ได้คาดหมายมาก่อน

ปรีชา วิหคโต (2544: 153) ให้ความหมายของความกลัวว่า ความกลัวเป็นภาวะที่บุคคลนั้นมีความรู้สึกว่ามีภัยคุกคาม บุคคลมีความรู้สึกกลัวในสิ่งต่างๆ เช่น กลัวความผิดหวัง กลัวความล้มเหลว กลัวสอบตก กลัวพายุ เป็นต้น ความกลัวเป็นสิ่งธรรมดาที่เกิดขึ้นได้กับทุกคน

พยอม อิงคตานุวัฒน์ (2524: 119) กล่าวว่าความกลัวที่ถือว่าปกติ เป็นความกลัวที่เกิดขึ้นได้สัดส่วนกับสิ่งเร้าจากสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เกิดความกลัว (Fear predicting situation) ตัวอย่างเช่น ถ้าเราเดินไปแล้วคนกำลังทะเลาะวิวาทกัน พร้อมกับได้ยินเสียงปืน เรากลับเดินหนีไปทางอื่น เพราะกลัวโดนลูกปืนที่จะพลาดลงมาจากเข้า แต่ถ้าปืนเก็บอยู่ในลิ้นชักแล้วเรากลับว่าลูกปืนจะลั่นมาจากเข้า แสดงอาการกลัวจนชีวิตประจำวันไม่อาจดำเนินไปได้ตามปกติ เช่นนี้เราถือว่าเป็นความกลัวที่ผิดปกติ สุขภาพจิตผิดปกติ (Emotionally crippled)

จากความหมายของความกลัว ดังที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ความกลัวเกิดขึ้นได้เมื่อบุคคลมีความรู้สึกขาดความปลอดภัยจากสิ่งที่คุกคาม หรือต้องเผชิญกับเหตุการณ์หนึ่งๆ ซึ่งเป็นสภาวะที่ทำให้บุคคลตระหนักถึงอันตรายที่เกิดขึ้นกับตนเอง สิ่งเร้าที่มาจากสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เกิดความกลัวโดยจะเกิดขึ้นในช่วงพัฒนาการปกติทั่วไปในเด็กเกือบทุกคนจนถึงวัยผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นความกลัวที่ไม่รุนแรง เกิดเฉพาะกับช่วงอายุใดอายุหนึ่ง และคงอยู่ไม่นาน

1.2 ลักษณะของความกลัว

แมคเนล และคนอื่นๆ (McNeil; et al. 1994: 152) กล่าวถึงประวัติของคำว่ากลัวไว้ดังนี้ คำว่า กลัว (Fear) นั้นเกี่ยวข้องกับศัพท์เดิมในภาษาอังกฤษว่า Fear ซึ่งมีความหมายว่า อันตราย (Peril) หรือความหายนะ (Calamity) แต่ต่อมาภายหลังได้มีการเปลี่ยนแปลงความหมาย มาใช้ในลักษณะของสภาวะอารมณ์ที่ไม่สบายใจ ซึ่งเกิดจากสภาพการณ์ที่อาจก่อให้เกิดอันตราย

ความกลัวนั้นสามารถเกิดขึ้นทั่วไปในชีวิตประจำวัน แต่จะแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ความกลัวนั้นจะเปลี่ยนแปลงตามการปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมหรือเหตุการณ์เชิงลบที่เกิดขึ้น เช่น ในสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดอันตราย ความกลัวจะกระตุ้นให้บุคคลตอบสนองต่อเหตุการณ์นั้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งไม่สามารถคาดการณ์หรือควบคุมอารมณ์นั้นได้ และผลที่ตามมาภายหลังคือ ความวิตกกังวล และความซึมเศร้า

ศรีประภา ชัยสินธพ (2543: ออนไลน์) ได้กล่าวถึง ความกลัวของเด็กไว้ว่า ความกลัวของเด็กมักเกิดขึ้น เมื่อเด็กรู้สึกขาดความปลอดภัย (Insecurity) ซึ่งจะเกิดขึ้นต่อเมื่อมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาทำให้เกิด เด็กจะแสดงอาการร้องและจะแสดงอาการกระเถิบหนีโดยธรรมชาติ ความกลัวมักมีสาเหตุมาจากที่เด็กต้องเผชิญกับสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ โดยทันทีทันใดหรือไม่คาดฝัน เด็กอายุ 1-3 ขวบ จะแสดงอาการกลัวความมืด กลัวผีร้าย ความกลัวของเด็กนั้นอาจเกิดเนื่องมาจากผู้ใหญ่ก็ได้ ถ้าผู้ใหญ่แสดงอาการกลัวต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเด็กจะพลอยกลัวไปด้วย หรือเกิดจากการที่ผู้ใหญ่หลอกให้เด็กกลัวสิ่งที่ไม่สมควร

โดยทั่วไปความกลัวของเด็กจะขึ้นกับอายุและการเรียนรู้ วัยทารกนั้นยังมีความกลัวไม่มาก และเมื่อโตขึ้นการรับรู้ และการแยกแยะจะมีมากขึ้น ความกลัวก็จะเพิ่มขึ้นยิ่งเริ่มจินตนาการได้

เด็กก็จะมี ความกลัวจากการจินตนาการของตนเองเพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตามเด็กก็สามารถใช้สติปัญญา ความรู้ความเข้าใจต่างๆ สามารถจัดความกลัวในบางสิ่งบางอย่างให้ลดลงได้ ส่วนอิทธิพลการเรียนรู้ ที่มีผลต่อความกลัวของเด็กนั้น มองเห็นได้ค่อนข้างชัดเจน การเรียนรู้นี้อาจมาจากประสบการณ์ของเด็ก โดยตรง เช่น เคยถูกสุนัขกัด ทำให้กลัวสุนัข หรือมาจากคำบอกเล่าของคนอื่นหรือมาจากจินตนาการของเด็กเอง เมื่อเด็กเกิดความกลัวปฏิกิริยาตอบสนองโดยทั่วไป คือพยายามหนีสิ่งที่กลัว ส่วนการเผชิญหน้า หรือกำจัดสิ่งที่กลัวนั้น เด็กจะไม่ค่อยทำ แต่ถ้าหนีทุกครั้งไปก็จะทำให้ขาดประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ ต่อพัฒนาการได้ การหนีสิ่งที่กลัวโดยไม่มีเหตุผลอันควร แสดงว่าเด็กยังขาดความรู้ความเข้าใจ บางครั้ง ผู้ใหญ่ไม่ค่อยอธิบายเท่าที่ควร มักตัดปัญหาด้วยการบอกให้เด็กรู้จักสิ่งต่างๆ มากขึ้น สามารถควบคุม สถานการณ์ต่างๆ ได้มากขึ้น เด็กจะค่อยๆ คลายความกลัว เด็กที่ตกใจต้องการคนปลอบใจมากกว่าเด็ก ที่ต้องการจะชนะสถานการณ์นั้นๆ ด้วยตัวของเขาเอง ถ้าเด็กได้พบเห็นเหตุการณ์มาก และพ่อแม่คอย ช่วยแนะนำอธิบายให้เด็กฟัง เด็กจะมีเหตุผลและ มีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น

จากความหมายลักษณะของความกลัวที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะของความ กลัวหมายถึง อาการกลัวและตื่นเต้นไปล่วงหน้า เมื่อทราบว่าจะต้องเผชิญกับสิ่งที่กลัว ซึ่งอาจเป็นภัย คุกคามต่อชีวิต และอาจหลีกเลี่ยงไม่ยอมเจอกับสิ่งนั้น แต่หากต้องเจอโดยเลี่ยงไม่ได้ อาจมีอาการทาง ร่างกายเกิดขึ้น เช่น ใจสั่นเร็ว เหงื่อแตก หน้ามืด ซาตามตัว เวียนศีรษะ เป็นต้น ซึ่งโดยทั่วไปขึ้นอยู่กับ อายุ และการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล

1.3 ชนิดของความกลัว

แมคเนล และคนอื่นๆ (McNeil; et al. 1994: 153) ได้กล่าวถึง ความกลัวที่เกิดขึ้นตาม ช่วงอายุ ดังนี้เด็กอายุ 1-3 ปี จะมีความกลัวเกี่ยวกับการผีกระเบียบขับถ่าย บาดแผล เสียงดัง สัตว์ ห้องมืด หน้ากาก เด็กก่อนวัยเรียน-เกรด 1 จะกลัวการแยกจากพ่อแม่ (Fear of separation) กลัวสัตว์ กลัวความมืด กลัวถูกกระทำอันตรายจากร่างกาย กลัวฟ้าผ่า การหลับหรืออยู่ตามลำพัง กลัวสิ่งที นอกเหนือธรรมชาติ เช่น ผี ปีศาจ แม่มด เด็กประถมศึกษาจะมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความกลัว มากขึ้น เช่น ความกลัว การพูดหน้าชั้นเรียน การแสดงออกทางร่างกาย บาดแผล ความตาย ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ เช่นพายุ ฟ้าผ่า ใต้ฝุ่น

เลอเบฟ (Lefebvre. 1997: 187) ได้ศึกษาความกลัวของเด็กโดยแบ่งจากแหล่งที่มาได้เป็น 3 ประเภทดังนี้

1. ความกลัวที่เกิดขึ้นตั้งแต่เด็ก (Fears present at birth) ความกลัวที่เกิดจาก ความกลัวนั้น อาจเกิดจากเสียงดัง หรือการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว หรือการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อม โดยทันที เด็กทารกนั้นอาจตอบสนองโดยการ ส่งเสียงร้อง ซึ่งความกลัวนี้เองที่เป็นต้นกำเนิดของความกลัว สัตว์ในเด็ก

2. ความกลัวที่เกิดขึ้นตามช่วงพัฒนาการของเด็ก (Fear that grow developmentally With a child) สามารถทำนายได้จากช่วงอายุเด็ก โดยนักจิตวิทยาพัฒนาเด็กจะสังเกตลำดับขั้นตอนของความกลัวที่เกิดขึ้นในเด็ก เด็กที่ได้รับประสบการณ์จากครอบครัว เช่น การตาย การหย่าร้าง การไม่ได้อยู่กับบิดามารดาจะทำให้เด็กเกิดความกลัว การถูกทอดทิ้งจากบุคคลสำคัญในชีวิต เช่น การที่เด็กกลัว เนื่องจากเคยถูกพ่อแม่มารับกลับจากโรงเรียนเป็นคนสุดท้าย แม้ว่าเหตุการณ์ดังกล่าวจะเกิดขึ้นไม่บ่อยก็ตาม

3. ความกลัวที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้จากบุคคลอื่น (Fear that learned from other Person) ความกลัว ในลักษณะดังกล่าวนี้ จะเกิดขึ้นในเด็กที่มีอายุระหว่าง 3-8 ปี ความกลัวนี้จะเกิดจากการที่ได้ยินบุคคลอื่นเล่าถึงความกลัวนั้น หรือจากการที่เห็นบุคคลอื่นแสดงออกถึงความกลัว

สุชา จันทรโสม (2541: 59) ได้กล่าวถึงสาเหตุของความกลัวไว้ดังนี้

1. เด็กกลัวสิ่งแปลกใหม่ หรือคนแปลกหน้า
2. เด็กกลัวสิ่งที่ผู้ใหญ่กลัว หรือพี่น้องภายในบ้านกลัว
3. เด็กกลัวการทิ้งให้อยู่ตามลำพัง
4. เด็กกลัวเสียงดังที่เกิดขึ้นในทันทีทันใด
5. เด็กกลัวจะตกมาจากที่สูง
6. เด็กกลัวเมื่ออยู่คนเดียวในความมืด
7. เด็กกลัวประสบการณ์ หรืออุบัติเหตุที่น่ากลัว ซึ่งเด็กเคยเห็น เช่น พายุ ไฟไหม้
8. เด็กกลัวในสิ่งที่มองไม่เห็น คิดเอาเอง หรือฟังผู้ใหญ่เล่าโดยไม่มีเหตุผล เช่น ผี ปีศาจ ความมืด และอื่นๆ

ลีซ่า ซิลิน (ภัสยกร เลาสวัสดิกุล. 2550: 13; อ้างอิงจาก Sorin. 2000: Online) กล่าวว่าเด็กนั้นจะมีประสบการณ์เกี่ยวกับความกลัวที่หลากหลาย สามารถแบ่งได้เป็น 6 ประเภทดังต่อไปนี้

1. กลัวการแยกจาก (Fear of separation) ตัวอย่างเช่น กลัวโรงเรียนในเด็กวัยก่อนเข้าเรียน (Fear of school) กลัวการสูญเสียบ (Fear of being lost) กลัวการอยู่คนเดียว (Fear of being alone) กลัวจากพี่เลี้ยง (Fear of being left with babysitter)
2. กลัวในสิ่งที่ตนไม่รู้ (Fear of the unknown) ตัวอย่างเช่น กลัวคนแปลกหน้า สถานที่ หรือวัตถุ (Fear of the stranger people of object) กลัวความมืด (Fear of the dark) กลัวเสียงดัง (Fear of loud noise)
3. กลัวถูกกระทำอันตราย (Fear of being harmed) เช่น กลัวบาดเจ็บ (Fear of injury, accident, illness or death, medical fears) กลัวอุบัติเหตุ การเจ็บป่วย กลัวเกี่ยวกับการแพทย์ กลัวความสูงหรือกลัวตกจากที่สูง กลัวน้ำลึก กลัวไฟ กลัวขโมย

4. กลัวความล้มเหลวการวิพากษ์วิจารณ์ และความลำบากรำคาญ (Fear of failure, criticism and embarrassment) เช่น กลัวการถูกล้อเลียน (Fear of being teased) กลัวการต่อสู้ (Fear of being a fight) กลัวทำในสิ่งที่ผิดพลาด กลัวผู้ใหญ่ได้เถียงกัน

5. กลัวแมลงหรือสัตว์ (Fear of insect or animals) เช่น กลัวแมงมุม หรือแมลงชนิดอื่นๆ กลัวงู กลัวหมา กลัวแมว กลัวค้างคาว

6. กลัวในสิ่งที่ไม่สามารถสัมผัสได้ (Fear of the intangible) เช่น กลัวฝันร้าย (Fear of bad dream or nightmares) กลัวผี กลัวปีศาจ หรือว่าวิญญาณ (Fear of ghosts, monster or spirits)

จากที่มีผู้กล่าวถึงชนิดของความกลัวในเด็กข้างต้น สามารถสรุปชนิดของความกลัวได้เป็น 2 ชนิดคือ

1. ความกลัวที่เกิดจากการเรียนรู้
2. ความกลัวที่เกิดขึ้นตามวุฒิภาวะ

1.4 ลักษณะพัฒนาการของความกลัว

1.4.1 เพศกับพัฒนาการของความกลัว

กราเซียโน (Graziano; et al. 1979: 86) ได้กล่าวว่าความแตกต่างทางเพศมีผลต่อความกลัว โดยมีการรายงานว่าเด็กผู้หญิงมีการแสดงออกของความกลัวมากกว่าเด็กผู้ชาย ความแตกต่างนี้ไม่ได้หมายความว่าเด็กผู้หญิงมีปฏิกิริยาตอบสนองทางความกลัวในทางชีววิทยาที่เป็นพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตมากกว่าเด็กผู้ชาย อาจหมายความว่าพฤติกรรมความกลัวต่อสิ่งเร้าที่เฉพาะเจาะจงนี้ ได้รับการยอมรับสำหรับเด็กผู้หญิงมากกว่าเด็กผู้ชาย ซึ่งสิ่งนี้สะท้อนให้เห็นถึงความคาดหวังของบทบาททางเพศ (Sex-role expectations) ที่มีในพฤติกรรมความกลัว นอกจากนี้เด็กผู้หญิงมีแนวโน้มว่ามีความกลัวมากกว่าเพศชาย ซึ่งพฤติกรรมนี้สอดคล้องกับรูปแบบของพฤติกรรมความเป็นเพศหญิง

1.4.2 อายุกับพัฒนาการของความกลัว

ทิพย์ภา เชษฐไชยลิต. (สุชา จันทรเฒ. 2540: 131-132; อ้างอิงจาก ทิพย์ภา เชษฐไชยลิต. 2541: 81-82) กล่าวถึง วัยเด็กตอนปลายว่า เด็กวัยนี้จะเลิกกลัวสิ่งที่ไม่เป็นตัวตน พิสูจน์ไม่ได้ อารมณ์กลัวของเด็กวัยนี้เกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้ สิ่งที่เด็กวัยนี้กลัวมากที่สุดคือ กลัวไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ชอบการยกย่อง แต่ไม่ชอบการเปรียบเทียบ นอกจากนี้เด็กยังกลัวอันตรายต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นกับตนและบุคคลที่รัก การตอบสนองของความกลัวจะเป็นลักษณะ การต่อสู้ การถอยหนี และการทำตัวให้เข้ากับสิ่งนั้นๆ ความกลัวของเด็กจะเริ่มลดลงเรื่อยๆ พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย เด็กจะเปลี่ยนจากความกลัวเป็นความกังวล เรื่องรูปร่างของตนเองแทนคือ กังวลจากความต้องการให้ตนมีรูปร่างที่สวยงาม

นิคาสโท และเวสเซล (สารกวี กาญจนารัตน์พันธ์. 2548: 16; อ้างอิงจาก Nicastro & Whetsell. 1999: 392-402) กล่าวว่า ความกลัวของเด็กจะเปลี่ยนไปตามอายุ ดังนั้นเด็กวัยเรียนในแต่ละช่วงอายุที่มีพัฒนาการด้านสติปัญญาแตกต่างกันไป จึงทำให้เด็กมีความกลัวที่แตกต่างกันออกไปได้แก่

มูริส และคนอื่นๆ (สารกวี กาญจนารัตน์พันธ์. 2548: 17; อ้างอิงจาก Muris, Merckelbach & Luijten. 2002: 37-56) ได้กล่าวว่า เด็กวัยเรียนอายุประมาณ 6 ปี จะมีความกลัวที่ไม่แตกต่างกัน เด็กวัยก่อนเรียน เช่น กลัวความมืด กลัวเสียงดังกลางคืน กลัวการแยกจากพ่อแม่ กลัวสัตว์ร้าย เด็กอายุ 7 ปี มักกลัวสิ่งที่มองไม่เห็น เช่น ความมืด เงา กลัวสิ่งที่คิดจินตนาการเอง เช่น สงคราม ขโมย มีคนซ่อนอยู่ที่ใต้เตียง กลัวตามคำบอกเล่า กลัวสิ่งแปลกใหม่ และกังวลเกี่ยวกับตนเองว่าสิ่งนั้นยากไปสำหรับตนเอง กลัวจะไม่มีใครรัก กลัวจะมีบางสิ่งเกิดขึ้นกับตนเอง และเมื่อเด็กอายุ 8 ปี ความกลัวความมืดลดลง กลัวอย่างมีเหตุผลมากขึ้น เช่น กลัวความล้มเหลว

แรปพ็อตและชอร์ (สารกวี กาญจนารัตน์พันธ์. 2548: 17; อ้างอิงจาก Rapport & Shor. 1998: 437-461) กล่าวว่า เด็กอายุ 9 ปี จะมีความกลัว และความวิตกกังวลสูงช่วงหนึ่งของอายุ จะมีจินตนาการเรื่องร้ายๆ กลัวไม่มีใครรัก

นิคาสโท และเวสเซล (สารกวี กาญจนารัตน์พันธ์. 2548: 17; อ้างอิงจาก Nicastro & Whetsell. 1999: 392-402) กล่าวว่า เด็กอายุ 10 ปี กลัวหลายสิ่งเพิ่มขึ้นอีก กลัวสัตว์ โดยเฉพาะพวกงู และสัตว์เลื้อยคลาน กลัวไฟ กลัวความมืด กลัวเลือด กลัวที่สูง และเด็กอายุ 11 ปี จะเป็นช่วงอายุที่มีความกลัวและความวิตกกังวลมากที่สุด กลัวการอยู่ตามลำพัง กลัวไม่มีใครรัก กลัวความเจ็บปวด กลัวการติดเชื้อ กลัวสัตว์แปลกๆ และกังวลเกี่ยวกับโรงเรียน เศรษฐกิจ และสุขภาพของตนเอง

กัลโลน และเบรินแฮม (สารกวี กาญจนารัตน์พันธ์. 2548: 17; อ้างอิงจาก Burnham & Gullone, 1997: 165-173) กล่าวว่า เด็กอายุ 12 ปี จะกลัวการบาดเจ็บ กลัวการถูกทำร้าย กลัวผลการเรียนไม่ดี กลัวการอยู่คนเดียว

พาปาเลีย และโอล์ (โสภิตา นันทพรภิรมย์. 2548: 10 ; อ้างอิงจาก Papalia & Olds. 1992) กล่าวถึงลักษณะพัฒนาการของความกลัวปกติของวัยเด็กตอนกลาง (อายุประมาณ 6-10 ปี) ว่าเด็กในวัยนี้ มักจะกลัวสิ่งที่อยู่ในชีวิตประจำวันของพวกเขา เช่น กลัวการถูกส่งไปหาครูใหญ่ เป็นต้น ซึ่งความกลัวในสิ่งที่อาจเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเด็กนี้ อาจทำให้เด็กเกิดความเครียดได้ และเด็กในวัยนี้ กลัวน้อยกว่าในวัยเด็กตอนต้น เพราะเด็กเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้นว่าอะไรไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว แต่ก็ยังกลัวสัตว์ดุร้าย สถานการณ์ที่น่ากลัว เช่น คนบ้า ไฟไหม้อยู่ เด็กอาจกลัวบุคคลบางประเภท เช่น ตำรวจ หมอฟัน กลัวบางอย่างทางสังคม เช่น การแสดงตัวต่อสังคม แต่จะกลัวสิ่งที่ไม่มีตัวตน และ

ปรากฏการณ์ธรรมชาติ เช่น ฟ้าผ่า ความมืด สิ่งนอกเหนือธรรมชาติลดลง มากลัวสิ่งที่เกิดขึ้นจริง เช่น กลัวความอดอยาก กลัวไม่มีเพื่อน กลัวเรียนไม่ดี หรือกลัวอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับครอบครัวของตนแทน

วัยเด็กตอนปลาย หรือวัยเข้าสู่วัยรุ่น (อายุประมาณ 10-13 ปี) ความกลัวในวัยเด็ก เช่น การกลัวสัตว์จะลดลง แต่ยังคงปรากฏการณ์ตามธรรมชาติอยู่บ้าง โดยเด็กหญิงแสดงความกลัวในเรื่องดังกล่าวนี้มากกว่าเด็กชาย เด็กในวัยนี้จะกลัวความมืดหว้าง กลัวถูกเยาะเย้ยหรือถูกดูถูก กลัวบาดเจ็บในทางร่างกาย กลัวเรื่องการเรียนทางโรงเรียน เด็กจะกังวลในเรื่องสุขภาพ และความเป็นอยู่ของบุคคลในครอบครัวมาก กลัวคะแนนสอบที่ได้ กลัวการสอบตก กังวลเกี่ยวกับรูปร่างของตนเอง เช่น กลัวเตี้ยเกินไป กลัวสูงเกินไป โดยสิ่งที่เด็กในวัยนี้กลัวที่สุดคือ การไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ไม่ต้องการเด่นหรือด้อยกว่าเพื่อนฝูง ไม่ชอบการแข่งขัน

นอกจากนี้ กัลโลน และคนอื่นๆ (Gullone & King: 1993, King, Lacuone, Schuster, Bay, Gullone & Ollendick: 1989, Lane & Gullone: 1999) ได้ศึกษาความกลัวปกติเชิงสำรวจในเด็ก และวัยรุ่น ซึ่งได้ผลการศึกษาที่คล้ายกันว่า ความกลัวที่ได้รับการรายงานมากที่สุด มักจะเกี่ยวข้องกับ ความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย ตัวอย่างเช่น การกลัวแผ่นดินไหว กลัวการหายใจไม่ออก และกลัวการตกจากที่สูง สิ่งเร้าที่เฉพาะเจาะจง (Certain Stimulus)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ลักษณะพัฒนาการของความกลัวจะลดน้อยลงเมื่อผ่านช่วงวัยเด็กตอนต้น เพราะเมื่อเด็กย่างเข้าสู่วัยเด็กตอนกลางและตอนปลายจะเกิดการเรียนรู้เพิ่มขึ้นว่าอะไรไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว แต่จะมากลัวสิ่งที่เกิดขึ้นจริง เช่น กลัวความอดอยาก กลัวไม่มีเพื่อน กลัวเรียนไม่ดี หรือกลัวอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับครอบครัวของตน กลัวความมืดหว้าง กลัวถูกเยาะเย้ยหรือถูกดูถูก กลัวบาดเจ็บในทางร่างกาย กลัวเรื่องการเรียนทางโรงเรียน กลัวคะแนนสอบที่ได้ กลัวการสอบตก กังวลเกี่ยวกับรูปร่างของตนเอง เช่น กลัวเตี้ยเกินไป กลัวสูงเกินไป โดยสิ่งที่เด็กในวัยนี้กลัวที่สุดคือ การไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ไม่ต้องการเด่นหรือด้อยกว่าเพื่อนฝูง ไม่ชอบการแข่งขัน ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องของการยอมรับทางสังคม และจะเห็นได้ว่าการศึกษาในต่างประเทศ เพศหญิงมีแนวโน้มว่ามีความกลัวมากกว่าเพศชาย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความกลัวของเด็กไทยว่ามีความกลัวสอดคล้องกับต่างประเทศหรือไม่ หากมีสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่ต่างกัน

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความกลัว

1.5.1 งานวิจัยในประเทศ

สารภี กาญจนโรจน์พันธ์ (2548: 28-32) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความกลัวของเด็กวัยเรียนที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลศูนย์ 5 แห่ง จำนวน 130 คู่ ผลการวิจัยพบว่า เพศมีความสัมพันธ์กับความกลัวของเด็กวัยเรียนที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 อายุ ประสบการณ์ การเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล และการ

รับรู้ความสามารถในตนเอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับความกลัวของเด็กวัยเรียน ที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญ .05 ข้อมูลที่เด็กมีและบุคลิกภาพวิตกกังวลของเด็กมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความกลัวของเด็กวัยเรียนที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความวิตกกังวลของมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับความกลัวของเด็กวัยเรียนที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โสภิตา นันทพรภิมย์ (2548: 94-127) ได้ศึกษาเรื่องความกลัวปกติของเด็กและวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

1. ความกลัวของเด็กและวัยรุ่นไทยในกรุงเทพมหานคร จัดเป็นกลุ่มความกลัวได้ 5 กลุ่ม คือ กลัวความตาย และสิ่งทีอาจเป็นอันตรายถึงชีวิต การกลัวคน สัตว์ หรือสิ่งที่ไม่น่าไว้วางใจ การกลัวผี สิ่งที่ทำให้เกิดความกลัว หวาดเสียว หรือไม่สบายใจ การกลัวภาวะกดดันทางจิตใจ การไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ความล้มเหลวพ่ายแพ้ การกลัวถูกตำหนิติเตียน หรือการลงโทษ และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคนในครอบครัว
2. รายงานพบว่าเด็กหญิงมีระดับความกลัว และจำนวนสิ่งทีกลัวมากกว่าเด็กชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และไม่พบอิทธิพลร่วมระหว่างเพศ และกลุ่มอายุ
3. ความกลัวของเด็กหญิงที่เด็กชายไม่ค่อยกลัวมี 11 อย่าง เช่น คนโรคจิต คนบ้ากาม พวกที่ชอบลวนลามร่างกายผู้อื่น พวกถ้ามอง ส่วนความกลัวของเด็กเล็กที่วัยรุ่นไม่ค่อยกลัวมี 13 อย่าง เช่น การที่ตนเองพลัดหลงในฝูงชน
4. ความกลัวที่พบมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 คือ การที่ตนเองต้องสูญเสียอวัยวะพิการ อัมพาต ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ยกเว้นในกลุ่มเด็กเล็กจะกลัว น้ำท่วมโลก ดวงอาทิตย์ดับ อุกาบาต พุ่ชนโลก โลกแตก

ภัสยกร เลาสวัสดิกุล (2550: 74-79) การศึกษาความกลัวของนักเรียนที่มีต่อการหย่าร้าง และการสมรสใหม่ของครอบครัว พบว่า

1. องค์ประกอบความกลัวของนักเรียนที่มีต่อการหย่าร้าง และการสมรสใหม่ของครอบครัวมี 7 องค์ประกอบ ได้แก่
 - 1.1 ความกลัวการล้มเหลว
 - 1.2 ความกลัวการไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่
 - 1.3 ความกลัวการวิพากษ์วิจารณ์และความลำบากใจ
 - 1.4 ความกลัวการถูกกระทำจากบุคคลอื่น
 - 1.5 ความกลัวการกระทำอันตรายภายในครอบครัว
 - 1.6 ความกลัวในสิ่งที่ตนไม่รู้
 - 1.7 ความกลัวการถูกทอดทิ้ง

ซึ่งทั้ง 7 องค์ประกอบ สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 59.372 ของความแปรปรวนทั้งหมด

2. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน อายุต่างกัน และลักษณะครอบครัวต่างกัน ความกลัวที่มีต่อการหย่าร้าง และการสมรสใหม่ของครอบครัวโดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่มีระยะเวลาของการหย่าร้างของครอบครัวเดิม และการมีพี่น้องจากครอบครัวเดิมต่างกัน มีความกลัวที่มีต่อการหย่าร้าง และการสมรสใหม่ในครอบครัวโดยรวมไม่แตกต่างกัน

1.5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

สเลดดอน (Sleddon. 1986: 47-08B) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการ และสิ่งที่สนับสนุนความกลัวในเด็ก โดยกลุ่มตัวอย่างนั้นเป็นนักเรียนในระดับประถมศึกษาจำนวน 258 คน และบิดามารดา โดยกลุ่มตัวอย่างนั้นจะตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความกลัวรวมทั้งประวัติของอาการที่เกิดขึ้น โดยผลการศึกษาพบว่า ในเด็กผู้หญิงจะมีระดับความกลัวมากกว่าเด็กผู้ชาย และทั้งสองเพศจะรายงานชนิดของความกลัวใกล้เคียงกัน และชนิดของความกลัวจะลดลงเมื่ออายุเพิ่มขึ้นแต่ระดับของความกลัวนั้นยังคงเดิม

พิกการ์ด (Pickard. 1988: 2674-B) ได้ศึกษาความกลัวของเด็กที่เป็นผลจากการหย่าร้างและสมรสใหม่ โดยกลุ่มตัวอย่างนั้นประกอบด้วย เด็กที่มีอายุระหว่าง 6-11 ปี จำนวน 121 คน ที่มีลักษณะครอบครัวที่แตกต่างกัน คือ ครอบครัวหย่าร้าง ครอบครัวสมรสใหม่ และครอบครัวสมบูรณ์ ที่กำหนดให้เป็นกลุ่มควบคุมพบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวหย่าร้าง ซึ่งอยู่ในความดูแลของแม่เพียงคนเดียว จะมีความกลัวมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวสมรสใหม่ และเด็กที่มาจากครอบครัวสมบูรณ์

โอลเลนดิค และ โอลเลอร์ (Ollendick; & Oller. 1991: 32) ได้ทำการวิจัยเชิงสำรวจ โดยได้ทำการเปรียบเทียบความกลัวที่ได้จากการตอบแบบสอบถามด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กอังกฤษ และเด็กอเมริกัน ก็ให้ผลที่ออกมาเหมือนกัน นั่นคือ ระดับความกลัวทั้งหมด (Fear intensity) ของทั้ง 2 กลุ่ม ตัวอย่างเกือบจะเท่ากัน และยังพบว่าเด็กผู้หญิงมีการรายงานความกลัวมากกว่าเด็กผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญอีกด้วย แต่อย่างไรก็ดีกลับไม่พบความแตกต่างระหว่างอายุในงานวิจัยชิ้นนี้ เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้ในกลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุที่จำกัด คืออายุแค่ 8-10 ปีเท่านั้น

กัลโลน และ คิง (Gullone; & King. 1993) ได้ทำการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความกลัวปกติหลายชิ้นที่ได้ใช้แบบสำรวจ The Fear Survey Schedule of Children - Revised (FSSC-R) นี้ ในการวิจัยซึ่งทำให้สามารถเปรียบเทียบผลการวิจัยระหว่างประเทศได้ ในขณะที่มีงานวิจัยอีกหลายชิ้นในหลายๆ ประเทศ เช่น อิสราเอล ไอร์แลนด์เหนือ และอินเดีย ที่ได้ใช้วิธีการและเครื่องมือวิจัยที่แตกต่างกันออกไป จึงทำให้เกิด การเปรียบเทียบที่มีความเที่ยงตรงจำกัดในความเป็นจริงแล้วสิ่งนี้ถือว่าเป็นจุดอ่อนสำคัญที่สุดของงานเขียนหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความกลัวปกติในเด็กและวัยรุ่นทั้งหมด เพราะในงานวิจัยต่างๆ ที่มีการใช้วิธีการวิจัยที่หลากหลายอย่างมาก ตั้งแต่การสัมภาษณ์

ผู้ปกครองของเด็กโดยใช้การถามคำถามแบบปลายเปิด (Open-ended interviews) ไปจนถึง การให้เด็ก และวัยรุ่นตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยใช้แบบวัดความกลัวทางจิตวิทยา จึงทำให้ไม่สามารถ เปรียบเทียบกันได้อย่างเที่ยงตรง

มีงานวิจัยเชิงสำรวจหลายชิ้นที่ได้ใช้ FSSC-R ในการวิจัย แต่เนื่องจากเนื้อหาของ ข้อคำถาม FSSC-R ทั้งหมด ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากต้นฉบับที่เคยพัฒนาขึ้นในปี 1968 โดย Scherer และ Nakamura จึงทำให้งานวิจัยชิ้นต่อมาหลายงาน มีการปรับปรุงเครื่องมือนี้กัน ไปอย่างมากมาย (Gullone & King : 1993) งานวิจัยของ Gullone และ King ในปี 1992 ได้ทำการ ปรับปรุงเครื่องมือ FSSC-R โดยเป็นการปรับปรุงครั้งที่2 จากต้นฉบับของ Scherer และ Nakamura ซึ่งผลการวิเคราะห์ปัจจัย (Factor analysis) ของข้อคำถามต่างๆ ในแบบสำรวจได้ผลเป็น 5 ปัจจัย เหมือนกันกับที่ได้ใน FSSC-R เกือบทั้งหมด ซึ่ง 5 ปัจจัยนี้ได้แก่ ปัจจัยที่ 1 คือ การกลัวความตายและ สิ่งที่เป็นอันตราย (Factor 1 = “Fear of Death and Danger”) ปัจจัยที่ 2 คือ การกลัวสิ่งที่ไม่อาจรู้ได้ (Factor 2 = “Fear of the Unknown”) ปัจจัยที่ 3 คือ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้การถูกตำหนิติเตียน (Factor 3 = “Fear of Failure and Criticism”) ปัจจัยที่ 4 คือ การกลัวสัตว์ (Factor4 = “Animal Fears”) ปัจจัยที่ 5 คือ การกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจ และการกลัวแพทย์ (Factor5 = “Psychic Stress – Medical Fears”) แบบสำรวจ Fear Survey Schedule for Children and Adolescents-II หรือ FSSC-II ที่ Gullone และ King (1992) ได้ทำการปรับปรุงจาก FSSC-R นี้มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 75 ข้อ มีระดับการประมาณค่า (Rating) ความกลัวในแต่ละข้อแบ่งเป็น 3 ระดับ (3 – point scale) คือ 1 = ไม่กลัว , 2 = กลัว, 3 = กลัวมาก และมีการปรับปรุงข้อคำถามของรายการสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดความกลัวให้มีความ ทันสมัยขึ้น โดยการรวมเอาข้อคำถามใหม่ๆ หลายข้อ เช่น “สงครามปรมาณู” และ “โรคเอดส์ (AIDS)” เพิ่มเข้าไปด้วย โดย FSSC-II ได้ถูกใช้ประเมินค่ากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็ก และวัยรุ่นอายุตั้งแต่ 7-18 ปี ได้อย่างมีความเที่ยงตรง (Reliability) และมีความตรง (Validity) ดังนั้น FSSC-II จึงสามารถใช้วัดความ กลัวของเด็ก และวัยรุ่นที่มีพัฒนาการใช้ช่วงอายุนี้ได้้อย่างมีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ (Gullone & King :1993)

มิวริส และคนอื่นๆ (Muris; et al. 1995: 265-268) ได้ศึกษาตัวแบบของความกลัว ของบิดามารดาที่ส่งผลต่อความกลัวในเด็ก กลุ่มตัวอย่าง คือ เด็ก อายุ 9-12 ปี จำนวน 50 คน โดยในเด็กนั้น จะตอบแบบสอบถามความวิตกกังวล Strait Trait Anxiety (STAIC) ของสปีลเบอร์กเกอร์ และ แบบสอบถามความกลัว (Fear Survey Schedule for Children (RSSC) ส่วนบิดามารดาของเด็กนั้น จะตอบแบบสอบถามความวิตกกังวล (stait-trait และ FSS) ผลการวิจัยพบว่า ความกลัวของบิดามารดา มีความสัมพันธ์ต่อความกลัวในเด็ก

มิวริส และคนอื่นๆ (Muris; et al. 1997: 929-937) ได้ศึกษาความกลัว และลักษณะของความกลัวในเด็ก โดยการจัดอันดับความกลัวของเด็กนั้นกลัวสิ่งใดมากที่สุด และศึกษาถึงสภาพของความกลัวที่มีในเด็ก โดยยึดแบบสอบถามความกลัวในเด็ก (Fear Survey Schedule for Children) โดยผลของการศึกษาพบว่า เด็กนั้นกลัวแมงมุมมากที่สุดและประสบการณ์นั้นจะมีผลต่อความกลัวของเด็ก

2. ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับความกลัวและพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็ก

2.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความกลัว

ความกลัวปกติที่เกิดขึ้นมักได้รับอิทธิพล หรือเกิดจากปัจจัยต่าง ๆ หลายประการ ทั้งประสบการณ์ในอดีต สิ่งเร้าที่ทำให้เกิดสถานการณ์ความกลัว ลักษณะนิสัยของแต่ละบุคคล พัฒนาการทางร่างกาย รวมทั้งพัฒนาการทางด้านความคิดความเข้าใจ (Gullon; & King. 1992) ซึ่งมีคำอธิบายที่เกี่ยวข้องกับความกลัว การคงอยู่ และการพัฒนาของความกลัวอยู่หลายด้าน เช่น เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยการวางเงื่อนไขสิ่งเร้า การเตรียมความพร้อม และการเตรียมความพร้อมต่อสิ่งเร้า ความแตกต่างของบุคคล และพัฒนาการทางความคิดความเข้าใจ (Gullone & King, 1997)

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis)

ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) นักทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalysis) เชื่อว่าพฤติกรรมต่างๆ ส่วนใหญ่ของมนุษย์เป็นไปโดยไม่รู้ตัว หรือเกิดจากจิตใต้สำนึก (Unconscious) ซึ่งมีธรรมชาติเป็นแรงจูงใจ เช่น ความต้องการ ความกลัว เป็นต้น โดยฟรอยด์ได้แบ่งช่วงการพัฒนาการของมนุษย์ไว้ 5 ขั้นดังนี้ (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2542: 29-34)

ขั้นที่ 1 Oral Stage เป็นช่วงอายุตั้งแต่เกิดถึงอายุประมาณสองปี เป็นขั้นที่ความสุขของมนุษย์อยู่บริเวณริมฝีปาก เชื่อกันว่าบุคคลที่แสวงหาความสุขทางปากด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น นักพูด สาเหตุประการหนึ่งอาจจะมาจากการที่ไม่ได้ความสุขทางปาก

ขั้นที่ 2 Anal Stage ความสุขของมนุษย์นี้จะอยู่ที่บริเวณทวารหนัก โดยเฉพาะความสุขที่เกิดจากการขับถ่าย โดยจะเกิดขึ้นกับเด็กที่มีอายุประมาณ 2 ขวบถึง 3 ขวบ ในช่วงนี้ ถ้าเด็กเกิดควบคุมไม่อยู่ ถ่ายรดออกมา เด็กจะเกิดความรู้สึกกลัวผิด และหาวิธีการปกป้องความรู้สึกความกลัวนี้โดยการพูดโกหก ไม่ยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น เรียกขั้นนี้ว่าปฏิเสธความจริง (Denial) หรือโยนความผิดไปโทษคนอื่น ถ้าทำแล้วได้ผล พ้นจากการถูกทำโทษเด็กอาจยึดติดเป็นนิสัย ซึ่งฟรอยด์เรียกวิธีการนี้ว่า เป็นกลไกป้องกันทางจิตก่อนวัยอันสมควร (Primitive Defense mechanism)

ขั้นที่ 3 Phallic Stage คือเด็กจะอยู่ในช่วงอายุ 4-5 ขวบ ซึ่งความสุขของเด็กวัยนี้จะอยู่ที่อวัยวะเพศ เริ่มมองเห็นและเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างอวัยวะเพศของตนกับของต่างเพศได้ชัดเจนขึ้น

ขั้นที่ 4 Latency Stage เป็นช่วงที่เด็กจะหาความสนุกสนานกับสิ่งที่อยู่รอบตัว เป็นระยะของการเตรียมตัวก่อนที่จะเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งจะอยู่ในช่วงอายุ 6-12 ขวบ เป็นช่วงที่เด็กส่วนใหญ่ กำลังเรียนหนังสืออยู่ในระดับชั้นประถม เด็กเริ่มสนใจและได้มีโอกาสเรียนรู้สังคมภายนอกมากยิ่งขึ้น และเป็นช่วงการลดความรู้สึกในตัวเด็กที่ถือว่าตนเป็นศูนย์กลางแห่งความสนใจของบุคคลรอบข้าง

ขั้นที่ 5 Genital Stage เป็นช่วงที่เด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น เด็กในวัยนี้เริ่มจะมีเพศสัมพันธ์ ที่ต่างก็สนใจซึ่งกันและกัน อันเป็นจุดเริ่มต้นของความรักระหว่างเพศขึ้น

ทฤษฎีการเรียนรู้

วัตสัน (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2543: 7-8; อ้างอิงจาก Watson.1958: 187) ได้นำหลักการของทฤษฎีการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกของพาฟลอฟมาใช้ และมีความเชื่อว่า ความกลัวเกิดจากการเรียนรู้ ไม่ใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด โดยได้นำไปใช้ทดลองกับเด็กชายชื่ออัลเบิร์ต อายุ 11 เดือน ด้วยการนำหนูขาว (CS) ให้อัลเบิร์ตดู อัลเบิร์ตไม่ได้แสดงความกลัวหนูขาวแต่อย่างใด แต่เมื่ออัลเบิร์ตจะจับหนูขาว เขาใช้ค้อนตีกลองที่แหว่งเหล็กทำให้เกิดเสียงดังขึ้น (UCS) ซึ่งมีผลทำให้อัลเบิร์ต ตกกลัว (UCR) ในระหว่างการวางเงื่อนไข สิ่งเร้าคือ หนูขาว และเสียงดังจะเกิดคู่กันหลาย ๆ ครั้ง หลังจากนั้นเมื่ออัลเบิร์ตเห็นหนูขาว โดยไม่มีเสียงดัง อัลเบิร์ตจะแสดงความกลัวด้วยการร้องไห้ ความกลัวต่อ หนูขาวนี้จัดเป็นการตอบสนองที่วางเงื่อนไข หลังจากนั้นปรากฏว่า อัลเบิร์ตแผ่ขยายความกลัวไปยัง สิ่งเร้าอื่นที่คล้ายคลึงกับสิ่งเร้าเดิม เช่น กระต่ายสีขาว หน้ากากซานตาคลอส เป็นต้น จะเห็นได้ว่า พฤติกรรมของอัลเบิร์ตเปลี่ยนไปอันเนื่องมาจากประสบการณ์

2.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็ก

ได้มีนักจิตวิทยาหลายคนศึกษาเกี่ยวกับการเกิดอารมณ์ของมนุษย์ ดังจะกล่าวถึงเฉพาะ คนสำคัญ ๆ ต่อไปนี้

1. ทฤษฎีทางอารมณ์ของ ชาร์ล ดาร์วิน (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2543: 11-13; อ้างอิงจาก Darwin. 1972) ดาร์วินได้ศึกษาเกี่ยวกับการเกิดอารมณ์ของมนุษย์ เขาอธิบายว่าพฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลของวิวัฒนาการที่สืบต่อช่วงกันมายาวนาน เขาได้ทดลองและพิสูจน์ทฤษฎีวิวัฒนาการในด้านอารมณ์ โดยศึกษาการแสดงอารมณ์ของคนและสัตว์ แล้วได้เสนอกฎการเกิดอารมณ์ไว้ 3 ข้อคือ

1.1 กฎนิสัยสัมพันธ์ สัตว์จะแยกแยะเวลาต่อสิ่งนั้น การแยกแยะจึงเป็นการแสดงออกของอารมณ์โกรธ และริมฝีปากจะยื่นเมื่อถ่มสิ่งที่น่ารังเกียจออกจากปาก ดังนั้น การทำปากยื่นย่อมแสดงถึงอารมณ์ขยะแขยง

1.2 กฎแห่งการขัดกัน ถ้าการงอตัวเป็นท่าเตรียมสู้ อิริยาบถตรงกันข้ามคือ การนอนหงายเหยียดแขนเหยียดขา ย่อมเป็นการแสดงสันถวไมตรี เมื่อเทียบกับคนขณะยินดีจะยื่นมือออกไป สัมผัสตรงกันข้ามกับท่าอแขนซึ่งเป็นท่าของการเตรียมส่งหมัด

1.3 กฎแห่งระบบประสาท ดาร์วิน มีความเห็นว่าอาการของร่างกาย เช่น ต้องงอโค้ง หรือบิดเบี้ยวเพราะความเจ็บปวด เป็นปฏิกิริยาโดยตรงของประสาทเครียดที่แผ่ขยายไปทั่วร่างกายเวลาเกิดอารมณ์

2. ทฤษฎีทางอารมณ์ของเจมส์-แลงก์ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2543: 11-13; อ้างอิงจาก James-Lange. 1887) นักจิตวิทยาสองคนในสมัยต้นศตวรรษที่ 19 ที่สนใจศึกษาการเกิดอารมณ์ของมนุษย์ ได้แก่ วิลเลียม เจมส์ (William James) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน คาร์ล แลงก์ (Carl Lange) นักสรีรวิทยาชาวเดนมาร์ก ได้เสนอความคิดเกี่ยวกับอารมณ์และการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายว่า “อารมณ์เป็นผลต่อเนื่องของการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย แต่อารมณ์ไม่ได้เป็นสาเหตุของการเปลี่ยนแปลง” (Emotion is a consequence, not the cause of the bodily expression) ทั้งสองคนเชื่อว่าจะเกิดการเปลี่ยนแปลงทางสรีระก่อน อารมณ์จึงเกิดขึ้น เช่น สรีระเปลี่ยนแปลงอารมณ์เกิดขึ้น คนเราต่อสู้กันก่อน จึงรู้สึกโกรธ เราร้องไห้จึงรู้สึกเสียใจ

ฉะนั้น สาเหตุของการเกิดอารมณ์คือ การเปลี่ยนแปลงทางสรีระนั่นเอง หรือเราอาจกล่าวได้ว่าการเปลี่ยนแปลงทางสรีระเป็นกรณีนี้ซึ่งการเกิดของอารมณ์ ต่อมานักจิตวิทยาพัฒนาการได้พยายามศึกษาชนิดต่าง ๆ ของอารมณ์ที่เกิดขึ้นในเด็กและผู้ใหญ่

3. ทฤษฎีทางอารมณ์ของออสซูเบล (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2543: 11-13; อ้างอิงจาก David P. Ausubel. 1968) นักจิตวิทยาในสมัยศตวรรษที่ 20 ออสซูเบลอธิบายการแสดงออกและการโต้ตอบของอารมณ์ว่า การแสดงออกของอารมณ์นั้น มีขั้นตอนตามลำดับดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การตีความหมาย (Interpretative Phase) คือ การที่เรารับรู้เหตุการณ์นั้นๆ ว่ามีผลต่อตัวเราและความต้องการ หรือจุดมุ่งหมายของเราอย่างไร เหตุการณ์ที่เรารับรู้ นั้นตรงกับประสบการณ์เดิมหรือไม่

ขั้นที่ 2 การเตรียมตอบสนอง (Preparatory Reactive Phase) คือ ขั้นที่ร่างกายอยู่ในระยะที่รับอารมณ์และเตรียมการตอบสนองตามลักษณะต่าง ๆ ของอารมณ์

ขั้นที่ 3 การตอบสนองภายใน (Consummator Reactive Phase) คือ ขั้นที่ร่างกายและระบบประสาทตระหนักถึงลักษณะของอารมณ์ที่เกิดขึ้น เป็นผลให้ประสาทและอวัยวะการเคลื่อนไหวเตรียมพร้อมที่จะทำงานในการตอบสนองต่ออารมณ์ที่เกิดขึ้น

ขั้นที่ 4 การตอบสนองปฏิกิริยาภายนอก (Reflective Reactive Phase) คือ ขั้นที่ร่างกายประมวลสภาพอารมณ์และตอบสนองออกมาเป็นปฏิกิริยาภายนอกตามรูปแบบของประสบการณ์เดิมที่ได้รับอิทธิพลมาจากการเลี้ยงดู และลักษณะเฉพาะของบุคลิกภาพ

2.3 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็ก

ปรีชา วิหคโต (2544: 150-151) กล่าวว่านักจิตวิทยาได้แบ่งอารมณ์ออกเป็น 2 อย่าง คือ

1. อารมณ์ทุกข์ หรืออารมณ์ฝ่ายลบ เป็นภาวะของอารมณ์ที่เกิดจากความรู้สึกที่ไม่ได้รับการตอบสนองของความต้องการของตนเอง ได้แก่ อารมณ์โกรธ อารมณ์เศร้า อารมณ์กลัว อารมณ์เหล่านี้เกิดจากความรู้สึกเป็นไปในทางที่ไม่พึงพอใจ

2. อารมณ์สุข หรืออารมณ์ฝ่ายบวก ได้แก่ อารมณ์ร่าเริง สนุกสนาน ความรัก อารมณ์เหล่านี้เกิดจากความรู้สึกที่เป็นไปในทางพึงพอใจ เนื่องจากการได้รับการตอบสนองของความต้องการของตนเอง เป็นอารมณ์ที่พึงปรารถนาของทุกคน

พัฒนาการทางอารมณ์ สามารถแยกศึกษาอารมณ์ของเด็กออกเป็น 3 ระยะด้วยกัน คือ

1. วัยเด็กตอนต้นหรือวัยก่อนเข้าเรียน (2-5 ปี) เด็กวัยนี้มักจะเป็นคนเจ้าอารมณ์ หงุดหงิด โกรธง่าย ทั้งนี้เพราะต้องขัดแย้งต่อคำสั่งของพ่อแม่อยู่เสมอ มีอารมณ์กลัวง่าย เพราะชอบจินตนาการต่าง ๆ มากมาย เป็นวัยที่ชอบปฏิเสธ (Negative Stage) การพัฒนาทางอารมณ์จะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับกรอบเลี้ยงดูเป็นสำคัญ

2. วัยเด็กตอนกลาง (6-10 ปี) วัยนี้เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อเพราะต้องเข้าเรียน เด็กจึงต้องมีการปรับตัว เด็กจะเริ่มรู้จักยับยั้งชั่งใจ ไม่แสดงความรู้สึกออกมาเป็นพฤติกรรมที่ไม่ดีทันที รู้จักระงับความรู้สึกที่ผู้อื่นมีต่อตน อารมณ์กลัวดีขึ้นตามวัยที่ผ่านมา

3. วัยเด็กตอนปลาย (10-12 ปี) อารมณ์ของเด็กในวัยนี้อยู่ในระดับปานกลาง คือ ไม่ดีหรือร้ายเกินไป กลัวที่สุดคือ การไม่ยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ชอบการยกย่องสรรเสริญ แต่ไม่ชอบการเปรียบเทียบ ความกลัวเริ่มลดลง เปลี่ยนมาเป็นความกังวลใจ เช่น กังวลในเรื่องรูปร่าง อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย ครอบครัวยุคใหม่และสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยสำคัญมากในการพัฒนาทางด้านอารมณ์

อารี พันธมณี (2544: 36) กล่าวว่า อารมณ์คือ ความรู้สึกที่แสดงออกมาเมื่อร่างกายถูกกระตุ้นจากภายในและภายนอก อารมณ์จะมีลักษณะทั้งที่เป็นทางด้านบวกและด้านลบ ซึ่งอาจช่วยเสริมแรงให้มนุษย์มีความสุข หรืออาจเป็นสิ่งที่บั่นทอนทำลายมนุษย์ได้เช่นกัน

สายฝน เอกวรังกูร (2551: ออนไลน์) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็กที่มีอายุอยู่ในช่วง 6-12 ปี ว่า วัยนี้จะคาบเกี่ยวกับระยะก่อนวัยรุ่น ลักษณะพัฒนาการสำคัญที่เกิดขึ้นในวัยนี้คือ “การเตรียมตัว” เพื่อเติบโตเป็นวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ที่พร้อมจะเผชิญและรับผิดชอบต่อตนเองในทุกๆ ด้าน วัยนี้ข้อต่อต่างๆ ของร่างกายจะทำงานเต็มที่ จะพบการเปลี่ยนแปลงในด้านโครงสร้างกระดูกและสัดส่วนของร่างกายเกิดขึ้น เด็กวัยนี้จะใช้ชีวิตส่วนใหญ่กับสังคมนอกบ้าน จะให้ความเป็นเพื่อนกับผู้อื่น สร้างมิตรภาพกับกลุ่ม เริ่มเรียนรู้ค่านิยมทางสังคมจากกลุ่มเพื่อนและบุคคลรอบข้างสามารถพัฒนาความคิดเชิงวิเคราะห์สังเคราะห์ได้ นอกจากนี้เด็กวัยนี้ยังพัฒนาการรู้จักตนเอง เริ่มมองเห็นตนเองตามที่เป็นจริงยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ตลอดจนสามารถเรียนรู้เอกลักษณ์ในกลุ่มของ

ตนเองได้ และมีพัฒนาการทางอารมณ์ที่มีลักษณะเป็นกลางๆ คือไม่ดีหรือร้ายจนเกินไป เด็กวัยนี้มีความคิดที่ละเอียดอ่อนมากขึ้น สามารถเข้าใจอารมณ์ของตนเองและผู้อื่นได้ดีขึ้น ควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ เรียนรู้ที่จะแสดงอารมณ์ได้เหมาะสมในรูปแบบที่สังคมยอมรับได้ ดังนี้

1. อารมณ์โกรธ

เด็กวัยนี้สามารถควบคุมและระงับความโกรธได้ดีขึ้น ไม่โกรธง่ายและหายเร็ว พัฒนาการแสดงออกจะเปลี่ยนไป จากเดิมที่แสดงออกด้วยการร้องไห้ด้นกับพื้นเสียงดัง ทั้งตัวลงนอน เมื่อได้รับการตอบสนองในสิ่งที่ต้องการ ก็จะเปลี่ยนเป็นการคิดแก้แค้นในใจแต่ไม่ทำจริงดังที่เกิดขึ้น หรือการหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์ที่ไม่พึงใจในทันที ไม่มีพฤติกรรมแบบต่อสู้โดยใช้กำลัง

2. อารมณ์รัก

เด็กวัยนี้จะแสดงออกในด้านความรักด้วยการมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น ว่าแรงแถมใส่ อารมณ์ดีจะระมัดระวังไม่ทำให้ผู้อื่นเสียใจหรือกระทบกระเทือนใจโดยเฉพาะขณะอยู่ในกลุ่มเพื่อนสังคม ต้องการความรักความอบอุ่น มั่นคงในครอบครัวและหมู่คณะ

3. อารมณ์กลัว

เด็กวัยนี้จะเลิกกลัวสิ่งที่ไม่มีความกลัวจริงไม่ได้ อารมณ์กลัวของเด็กวัยนี้เกิดจากประสบการณ์ การเรียนรู้ที่ได้รับ สิ่งที่เกิดกลัวมากที่สุดคือ กลัวไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ชอบการยกย่องแต่ไม่ชอบการเปรียบเทียบ นอกจากนี้เด็กยังกลัวอันตรายต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นกับตนและบุคคลที่รัก การตอบสนองความกลัวจะเป็นลักษณะ การต่อสู้ การถอยหนีและการทำตัวให้เข้ากับสิ่งนั้นๆ ความกลัวของเด็กจะเริ่มลดลงเรื่อยๆ พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย เด็กจะเปลี่ยนจากความกลัวเป็นความกังวล เรื่องรูปร่างของตนเองแทน คือ กังวลจากความต้องการให้ตนมีรูปร่างแข็งแรงสวยงาม อย่างไรก็ตามเด็กวัยนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงความรู้สึกที่เกิดขึ้นเร็ว บางครั้งก็ทำตัวเป็นผู้ใหญ่ บางครั้งทำตัวเป็นเด็ก ความขัดแย้งทางอารมณ์จึงเกิดขึ้นได้เสมอพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็กวัยนี้ จึงขึ้นอยู่กับลักษณะการเลี้ยงดูของพ่อแม่ ซึ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาความรู้สึกมั่นคงของเด็กต่อไป

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2549: 206) ได้กล่าวว่า อารมณ์หวาดกลัวของเด็กตอนต้น เด็กจะรู้สึกกลัวสิ่งที่น่ากลัวและสมควรกลัวมากกว่าวัยทารก เพราะรู้จักใช้เหตุผล สิ่งที่เร้าให้เด็กกลัวจึงมีเพิ่มมากขึ้น ทั้งที่สามารถประสบพบเห็นเองโดยตรง หรือเป็นประสบการณ์ทางอ้อมก็ได้ พฤติกรรมแสดงอาการหวาดกลัวทำได้หลายวิธี เช่น หลบซ่อน หลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ทำให้ตกใจกลัว วิ่งเข้าหาผู้ใหญ่ ฯลฯ พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2547: 71-75) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออารมณ์ ดังนี้

1. พันธุกรรม (Heredity) แวนเดนเบอร์ก (Vandenberg) และกอตส์แมน (Gottesman) ได้ศึกษาเด็กฝาแฝดเหมือน (Identical Twins) และฝาแฝดคล้าย (Fraternal Twins) พบข้อที่น่าสนใจว่า เด็กแฝดเหมือนจะมีลักษณะอารมณ์ประจำตนที่คล้ายกันมากกว่าเด็กฝาแฝดคล้าย และนอกจากนี้ยังมี

การพิสูจน์ค้นพบว่าเด็กชายที่ได้รับการกำหนดทางพันธุกรรมเป็น xyy จะมีความก้าวร้าวมากกว่าปกติ แต่ยังไม่มีการวิจัยที่ยืนยันแน่ชัดว่าอารมณ์มีการถ่ายทอดทางพันธุกรรม

2. ประสบการณ์เดิม (Early Experience) ประสบการณ์เดิมที่คนเราได้รับจากการเลี้ยงดูอบรมก่อนนั้นเป็นอิทธิพลสำคัญที่ทำให้เราสร้างลักษณะอารมณ์ประจำตนขึ้น นักจิตวิทยาได้ศึกษาวิจัยและพบว่าเด็ก ๆ ที่ได้รับการอุ้มทะนุถนอม ไกวเปลเห่กล่อมเสมอ ๆ จะเป็นเด็กที่มีอารมณ์สุข รื่นเริง และมีความคงที่ทางอารมณ์มากกว่าเด็กที่ได้รับสิ่งเหล่านี้ตามตารางเวลาที่มารดากำหนดขึ้น เด็กพวกหลังจะเป็นเด็กที่ชอบร้องไห้ กวนบ่อย มีอารมณ์หงุดหงิดและอารมณ์ไม่คงที่

3. สังคม (Society) สังคมมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็ก สังคมที่เด็กเจริญเติบโตขึ้นก็มีส่วนสร้างแบบอย่างทางอารมณ์ เช่น มาร์กาเรต มีด (Margaret Mead) ได้ศึกษาชน 2 เผ่าในหมู่เกาะนิวกินี คือ ชนเผ่าอาราเพช (Arapesh) และเผ่ามันดูกูมัว (Mundugumor) พบว่า ชาวเผ่าอาราเพชเป็นพวกที่มีอารมณ์สุกสนาน มีความสุข รื่นเริง รักสงบ เชื่อว่าชีวิตเปรียบเสมือนดอกไม้ ชีวิตในครอบครัวจึงเต็มไปด้วยความรัก ความอบอุ่น แต่ชาวเผ่ามันดูกูมัวมีอารมณ์แข็งกระด้าง ก้าวร้าว รุกราน ชอบทำลาย ชอบการต่อสู้ผจญภัย เด็ก ๆ ที่เติบโตมาก็จะถ่ายทอดลักษณะหรือรูปแบบของสังคมนั้น ๆ ไว้

4. ยาหลอนประสาท (Hallucinogenic Drugs) ยาหลอนประสาทและยาเสพติดบางชนิดมีส่วนทำให้คนเกิดอารมณ์บางอย่างได้ เช่น เฮโรอีนและฝิ่น ทำให้ผู้ใช้ยามีอารมณ์สงบ เงียบ ส่วนคนที่สูบกัญชานี้จะมีอารมณ์หวาดกลัว โดยไม่มีเหตุผลและในขณะเดียวกันก็จะมีอารมณ์รื่นเริง หัวเราะง่าย อารมณ์ของผู้กินยานั้นจะแปรปรวนได้ง่าย

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงการแสดงออกของอารมณ์ว่า เมื่อเกิดอารมณ์ขึ้นต้องมีการแสดงออก การแสดงออกของอารมณ์จะผ่านอินทรีย์ของบุคคล ฉะนั้น คนเราเมื่อเกิดอารมณ์จะแสดงออกได้ 2 ทาง คือ

1. แสดงด้วยวาจา (Verbal Response) เช่น ส่งเสียงดัง กล่าวคำสบถ พุดเสียงสั้น หัวเราะ เป็นต้น

2. แสดงด้วยท่าทาง (Bodily Expression) อาจทำได้ดังต่อไปนี้

2.1 การแสดงออกทางใบหน้า (Facial Expression) เช่น เม้มปาก ขมวดคิ้ว ตาเบิ่งกว้าง ฯลฯ

2.2 การแสดงออกทางกริยาการเคลื่อนไหวร่างกาย (Bodily Movement) เช่น ชูมือ กำหมัด พรบมือ เตะขาไปมา ฯลฯ

2.3 การแสดงท่าทางต่าง ๆ (Posture) เช่น นั่งตัวงอไหล่ค่อม ฯลฯ ส่วนการแสดงออกจะเป็นไปเช่นไรนั้น ขึ้นอยู่กับกระบวนการสังคมประติของบุคคลนั้น อันได้แก่ การอบรมเลี้ยงดู ค่านิยมในสังคม เช่น คนเอสกิโมจะแสดงออกซึ่งอารมณ์รักโดยใช้จุมพิตกัน เป็นต้น

จากข้อมูลพัฒนาการทางอารมณ์ของเด็กที่กล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าพัฒนาการทางอารมณ์ในวัยเด็กเริ่มจากการมีอารมณ์ที่ชัดเจน เปิดเผย อีสระ ทั้งอารมณ์พึงพอใจและไม่พึงพอใจ และมักจะเป็นคนเจ้าอารมณ์ เอาแต่ใจตัวเอง หงุดหงิด ซึ่งอารมณ์ในทางลบของเด็กที่แสดงออกจะค่อยๆ ลดลงเมื่อเด็กต้องเข้าสังคมในกลุ่มเพื่อน และสามารถสร้างความรักและความผูกพันกับบุคคลอื่นได้ เช่น เพื่อนสนิท ผู้เลี้ยงดู เพื่อให้เกิดความปลอดภัยทางอารมณ์ เมื่อเริ่มโตขึ้นพัฒนาการจะมีลักษณะเป็นกลาง ๆ คือ ไม่ดีหรือร้ายจนเกินไป มีความคิดที่ละเอียดอ่อนมากขึ้น ควบคุมอารมณ์ตนเองได้ และสามารถเข้าใจอารมณ์ของตนเองและผู้อื่นได้ดีขึ้น

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันเป็นวิธีการทางสถิติที่จะช่วยค้นหาลักษณะของตัวแปรหลายๆ ตัวที่มีสหสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เป็นการลดจำนวนตัวแปรให้น้อยลงเพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจ ทำให้สามารถมองเห็นโครงสร้างและแบบแผนของตัวแปรในลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ซึ่งจะช่วยอธิบายความหมายและลักษณะของตัวแปร ทำให้สามารถให้คำจำกัดความของตัวแปรได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ช่วยตัดสินใจว่าควรจะศึกษาตัวแปรด้านใดบ้าง และตัวแปรใดเกี่ยวข้องกับตัวแปรใด

ส. วาสนา ประवालพฤกษ์ (สุภาณี อินทรอักษร 2542: 5-6; อ้างอิงจาก ส. วาสนา ประवालพฤกษ์. ม.ป.ป. : 8-12) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันยึดหลักที่ว่าตัวแปร หรือ ข้อมูลต่างๆ มีความสัมพันธ์กันนั้น เนื่องมาจากตัวแปรเหล่านี้มีองค์ประกอบร่วม (Common Factor) กัน สังเกตได้จากการจับกลุ่มของตัวแปรหรือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ดังนั้น สามารถใช้ องค์ประกอบร่วมแทนตัวแปรกลุ่มได้ เป็นการลดจำนวนข้อมูลให้น้อยลง การจับกลุ่มของตัวแปรที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างกันของตัวแปร ทำให้ทราบถึงโครงสร้างและแบบแผนของข้อมูล ทำให้หาองค์ประกอบร่วมของตัวแปรได้ และสามารถหาน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) ของตัวแปรแต่ละตัวได้ ซึ่งค่าน้ำหนักองค์ประกอบนี้สามารถอธิบายถึงความแปรปรวนร่วมระหว่างตัวแปรกับ องค์ประกอบนั้นอันแสดงถึงขนาด (Magnitude) ของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับองค์ประกอบ

ดังนั้น การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันจึงเป็นวิธีการทางสถิติที่มีจุดหมายเพื่อเสนอชุดของตัวแปรหลายๆ ตัว ในรูปของตัวแปรมิติ (Factor) ที่มีจำนวนน้อยลงสำหรับการวิเคราะห์ องค์ประกอบเชิงยืนยันมักทำใน 2 ลักษณะ คือ

1. ค้นหาว่ามีกี่องค์ประกอบ อะไรบ้าง (Exploratory)
2. ยืนยันหรือทดสอบสมมติฐานว่ามีกี่องค์ประกอบนั้นๆ ในคุณลักษณะ (Trait) นั้นจริงหรือไม่ (Confirmatory)

3.1 จุดมุ่งหมายของการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

1. ช่วยบรรยายเกี่ยวกับ Domain ที่ต้องการศึกษา
2. ช่วยตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา
3. ช่วยจัดประเภทของตัวแปร
4. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ร่วม (Functional Relations) ระหว่างตัวแปร
5. วิเคราะห์โครงสร้างองค์ประกอบ (Factorial Structures) ของตัวแปรที่เป็นเกณฑ์และระบุตัวแปรที่จะเป็นประโยชน์ในสมการถดถอย
6. เป็นการพิสูจน์ข้อค้นพบของตนเองกับของผู้อื่น
7. ลดข้อมูลให้น้อยลงเพื่อให้ได้ลักษณะร่วมที่ซ่อนอยู่
8. ใช้ในการทดสอบหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity)
9. ช่วยในการสร้างแบบวัดลักษณะต่างๆ

3.2 ขั้นตอนในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

1. การเตรียมข้อมูล
2. การสร้างเมตริกสหสัมพันธ์หรือเมตริกความแปรปรวนและความแปรปรวนร่วม
3. การสกัดตัวประกอบ
4. การหมุนแกน
5. การสร้างมาตราองค์ประกอบ (Factor scale)

3.3 วิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ

อุทุมพร ทองอุไทย (บุปผา พิกุลแก้ว 2543: 39; อ้างอิงจากอุทุมพร ทองอุไทย. 2524: 19-20) ได้สรุปเทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้

1. สกัดตัวแปรจากเมตริกสหสัมพันธ์
2. ทำการหมุนแกนตัวประกอบที่สกัดได้ ซึ่งอาจทำได้โดยจัดให้ตัวประกอบเป็นอิสระต่อกันหรืออาจทำได้โดยให้ตัวประกอบสัมพันธ์กันก็ได้ แล้วแต่ธรรมชาติของตัวประกอบ
3. ทำการแปลความหมายของตัวประกอบที่ได้รับ

การสกัดองค์ประกอบ (Extracting initial actors)

ส. วาสนา ประवालพฤษ (บุปผา พิกุลแก้ว 2543: 40-41; อ้างอิงจาก ส. วาสนา ประवालพฤษ ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงการสกัดองค์ประกอบไว้ดังนี้

จุดมุ่งหมายในการสกัดองค์ประกอบ คือ เพื่อหาจำนวนแฟกเตอร์ (Factor) ร่วมที่น้อยที่สุดระหว่างตัวแปรสังเกต วิธีการสกัดองค์ประกอบมีหลายวิธี เช่น

3.1 Principle Component Analysis (PC)

3.2 Least Square Analysis (LS)

3.3 Maximum Likelihood

3.4 Alpha Factoring

3.5 Image

ส่วนใหญ่คอมพิวเตอร์มักจะใช้วิธี 1 หรือ 2 คือ PC. หรือ LS. นอกจากนั้นยังใช้ Default option (ซึ่งคำนวณโดย Principal Component) ในขณะนี้ผู้วิเคราะห์ยังไม่จำเป็นต้องพะวงเกี่ยวกับแฟกเตอร์ที่ได้ว่าจะเป็น orthogonal หรือ Oblique ซึ่งในการวิเคราะห์ครั้งแรกนี้ แต่ละแฟกเตอร์ (Factor) จะไม่สัมพันธ์กันคือเป็น (Orthogonal) นอกจากนั้นยังไม่สนใจเกี่ยวกับการตีความหมาย หรือ การแปลความหมายของแฟกเตอร์ที่วิเคราะห์ออกมาได้ แต่สิ่งที่จะต้องคำนึงถึงก็คือ องค์ประกอบจำนวนน้อยกว่าที่จะได้มาจากตัวแปรจำนวนมากที่นำมาวิเคราะห์ในการกำหนดตำแหน่งจำนวนองค์ประกอบรวมนั้น ในทฤษฎีของ Rank ของเมตริกสหสัมพันธ์ที่ปรับแล้ว (Adjusted Correlation Matrix) จะเท่ากับจำนวนองค์ประกอบรวม แต่ในทางปฏิบัติจริงจะหาเช่นนี้ไม่ได้ เพราะข้อมูลจากการสังเกตมีความคลาดเคลื่อน และค่า Communalities ที่อยู่ที่เส้นทแยงมุมของเมตริกสหสัมพันธ์ที่ปรับแล้วนั้นเป็นค่าโดยประมาณไม่ใช่ค่าที่แท้จริง

การหมุนแกน (Rotation)

ส. วาสนา ประมวลพฤกษ์ (บุปผา พิกุลแก้ว 2543: 40-41; อ้างอิงจาก ส. วาสนา ประมวลพฤกษ์. ม.ป.ป. : 46-48) ได้กล่าวถึงเรื่องการหมุนแกนว่า การหมุนแกนมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาวิธีง่ายในการอธิบายองค์ประกอบ โดยคงจำนวนองค์ประกอบและ Commonalties ไว้คงเดิม ในการวิจัยเพื่อหาจำนวนองค์ประกอบรวม Exploratory Factor Analysis คือ ค้นหาว่ามีกี่องค์ประกอบนั้น จะหมุนแกนโดยใช้วิธีใดก็ได้ โดยไม่ต้องคำนึงว่าองค์ประกอบต่างสัมพันธ์กันหรือไม่ ในบางตำราจะบอกว่าควรใช้ orthogonal มากกว่า Oblique นั้นไม่ว่าจะมีเหตุผลอะไรมากกว่า orthogonal นั้นเข้าใจง่ายกว่าแปลผลได้ง่ายกว่าด้วย ซึ่งอีกเหตุผลหนึ่งหากวิเคราะห์แล้วได้องค์ประกอบรวมจำนวนมาก เช่น ประมาณ 10 องค์ประกอบ หรือมากกว่าการหมุนแกนแบบ Oblique แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยเนื่องจากความซับซ้อนของตัวแปรปรวนรวมที่จะมีผลต่อการคำนวณค่า Communalities

ในการทำองค์ประกอบรวมให้อยู่ในรูปแบบที่ง่าย คือ พยายามทำให้ตัวแปรสังเกตตัวหนึ่งมีค่าน้ำหนักขององค์ประกอบน้อยขององค์ประกอบที่สุด และองค์ประกอบรวมมีค่าน้ำหนักขององค์ประกอบที่มีนัยสำคัญในบางตัวแปรและไม่มีนัยสำคัญในตัวแปรอื่นๆ ที่เหลือ โดยมีหลักในการพิจารณาแบบที่ง่ายจากแนวคิดของ เทอร์สตัน (Thurston) 5 ประการโดยพิจารณา Factor Structure หนึ่งๆ คือ

1. ทุกแถวจะต้องมีน้ำหนักขององค์ประกอบเป็นศูนย์อย่างน้อย 1 ตัว
2. ถ้ามีองค์ประกอบรวม M องค์ประกอบ ทุกคอลัมน์จะต้องมีน้ำหนักขององค์ประกอบ

เป็นศูนย์อย่างน้อย M ตัว

3. ใดๆ ของคอลัมน์จะต้องมีหลายๆ ตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบ (Factor Loading) หนึ่งเป็นศูนย์ อีกองค์ประกอบหนึ่งไม่เป็นศูนย์

4. ใดๆ ของคอลัมน์จะมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบเป็นศูนย์ได้ ถ้ามีองค์ประกอบร่วม 4 องค์ประกอบขึ้นไป

5. ใดๆ ของคอลัมน์จำนวนตัวแปรที่มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่เป็นศูนย์ทั้งคู่ (ของตัวแปร) จะมีจำนวนน้อย (ในปี ค.ศ. 1935 เทอร์สตัน กำหนดข้อ 1-3 และในปี ค.ศ. 1947 เพิ่มข้อ 4-5 เข้ามา)

สำหรับความหมายขององค์ประกอบเท่ากับศูนย์นั้นคือ น้ำหนักองค์ประกอบที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หากเก็บข้อมูลมาจำนวนมากพอก็ประมาณได้ว่า ถ้าน้ำหนักองค์ประกอบเป็น 0 หรือ 1 หรือ 2 ในทศนิยมตัวแรกก็ถือว่า น้ำหนักองค์ประกอบนั้นเป็นศูนย์ (ในทางปฏิบัติมักจะกำหนดอย่างน้อยน้ำหนักองค์ประกอบจะต้องมากกว่า .30 ขึ้นไปจึงจะถือว่าใช้ได้)

วิธีการหมุนแกนมี 2 วิธี คือ orthogonal และ Oblique

1. วิธีออร์โธโกนอล (Orthogonal) องค์ประกอบร่วมต่างๆ ไม่สัมพันธ์กันซึ่งอาจทำได้โดย

1.1 ควอดริแมกซ์ (Quartimax) หมุนแกนโดยเน้นการเปลี่ยนแถวให้ง่ายขึ้น

1.2 แวริแมกซ์ (Varimax) หมุนแกนโดยเน้นการเปลี่ยนคอลัมน์ให้ง่ายขึ้น คือ ทำให้

เกิดความแปรผันของคอลัมน์ใน Factor Structure Matrix

1.3 อีควิแมกซ์ (Equimax) ใช้วิธีประนีประนอมระหว่าง Quartimax กับ Varimax

2. วิธีออบลิค (Oblique) มี 2 วิธีหลัก คือ

2.1 หมุนแกนโดยยึด Reference Axes ซึ่งอาจจะใช้วิธี Quartimin, Biquartimin หรือ Covarimin

2.2 หมุนแกนโลกโดยไม่ได้ Reference Axes แต่ใช้ Pattern Matrix ใช้วิธี Oblimax หมุนแกนโลกโดยเปลี่ยนแถวให้ง่ายขึ้นเช่นเดียวกับ Quartimax ใน Orthogonal

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันเป็นการนำตัวแปรที่ศึกษาที่มีจำนวนมากหรือมีคุณลักษณะต่างๆ กัน มาจัดเป็นหมวดหมู่ตามวิธีทางสถิติขั้นสูงเพื่อให้ง่ายต่อการอธิบายและมีความเข้าใจง่ายขึ้น สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน เพื่อยืนยันว่าข้อคำถามแต่ละข้อใน 5 องค์ประกอบ สามารถวัดความกลัวของเด็กได้หรือไม่ โดยไม่ได้นำวิธีการหมุนแกนมาใช้ เนื่องจากแบบทดสอบความกลัวได้จัดองค์ประกอบตามทฤษฎีของกัลโลนและคิงส์มาแล้ว

3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์องค์ประกอบ

สายพิน ศรีสวรรณ (2540) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันบุคลิกภาพนักวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดปทุมธานี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัด

ปทุมธานีจำนวน 1,150 คน โดยใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวัดคุณลักษณะบุคลิกภาพ นักวิทยาศาสตร์ที่สร้างขึ้นตามวิธีของลิเคิร์ท โดยกำหนดน้ำหนักของพฤติกรรมเป็น 4 ระดับ ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันครั้งนี้ใช้การสกัดองค์ประกอบด้วยวิธีการวิเคราะห์ส่วนประกอบสำคัญ และหมุนแกนแบบหมุนฉาก โดยวิธีแวนแมกซ์และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดคุณลักษณะโดยการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาพบว่า บุคลิกภาพนักวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีองค์ประกอบบุคลิกภาพนักวิทยาศาสตร์ 10 องค์ประกอบ คือ สติปัญญา ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความอดทน ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเป็นอิสระ ความรับผิดชอบ ความรอบคอบ ความมีเหตุผล ความอยากรู้อยากเห็น ความมั่นคงทางอารมณ์ และได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดคุณลักษณะมีค่าเท่ากับ .9369 ทั้งนี้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดได้ค่าร่วมกันของตัวแปรตั้งแต่ .35262 ถึง .88697 มีความแปรปรวนสะสมเท่ากับร้อยละ 57 และในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันบุคลิกภาพนักวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชายได้ค่าร่วมกันของตัวแปรตั้งแต่ .38627 ถึง .92010 มีความแปรปรวนสะสมเท่ากับร้อยละ 57

อารยา สุวะมาตย์ (2540) ได้ศึกษาการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันบุคลิกภาพด้านความเชื่อมั่นในตนเองต่ำโดยการศึกษาที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบด้านความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยรวมและจำแนกตามระดับชั้น และเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ในแต่ละองค์ประกอบเมื่อจำแนกตามระดับชั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2540 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 1,322 คน พบว่า องค์ประกอบของบุคลิกภาพ ด้านความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 6 โดยรวมมี 5 องค์ประกอบ คือ ความเป็นตัวของตัวเอง ความสามารถในการปรับตัว ความไม่หวั่นไหวต่ออุปสรรค ความกล้า ความน่าเชื่อถือ มีความแปรปรวนสะสมรวมเท่ากับ 51.2 % ของความแปรปรวนทั้งหมด

พล กุลสุขรังสรรค์ (2546) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบของความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยของนิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยกลุ่มตัวอย่าง คือนิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทั้งภาคปกติและภาคพิเศษ จำนวน 306 คน พบว่าจำนวนองค์ประกอบที่ได้จากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันในครั้งนี้มี 11 องค์ประกอบ คือ ความวิตกกังวลในการแปลความ ความวิตกกังวลในชั้นเรียน เจตคติต่อสถิติการวิจัย การเห็นประโยชน์ของวิชาสถิติในการศึกษาค้นคว้าความวิตกกังวลในการสอบ ความกลัวการประยุกต์ใช้ความรู้ทางสถิติ ความกลัวภาษาทางสถิติ อึดทนโน้ตสนในการคำนวณ ความกลัวที่ขอความช่วยเหลือ ความสนใจในสถิติเพื่อการวิจัย และความวิตกกังวลในการคำนวณทางสถิติ

โสภิตา นันทพรภิมย์ (2548) ได้ทำการศึกษาความกลัวปกติของเด็กและวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร เพื่อสำรวจความกลัวปกติ รวมทั้งทำการวิเคราะห์และเปรียบเทียบความกลัวปกติในด้านต่างๆ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 7-18 ปี จำนวน 915 คน โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ เด็กเล็ก เด็กโต และวัยรุ่น ทำการวิจัยโดยใช้แบบสำรวจความกลัวสำหรับเด็กและวัยรุ่นไทย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ Factor Analysis, Two-Way ANOVA, Discriminant Analysis และ Frequency Distribution ผลการวิจัยพบว่าความกลัวของเด็กและวัยรุ่นไทยในกรุงเทพมหานคร จัดเป็นกลุ่มความกลัวได้ 5 กลุ่ม คือ กลัวความตาย และสิ่งที้อาจเป็นอันตรายถึงชีวิต การกลัวคน สัตว์ หรือสิ่งที่ไม่น่าไว้วางใจ การกลัวผี สิ่งที่ทำให้เกิดความกลัว หวาดเสียว หรือไม่สบายใจ การกลัวภาวะกดดันทางจิตใจ การไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ความล้มเหลวพ่ายแพ้ การกลัวถูกตำหนิตืดเย็น หรือการลงโทษ และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคนในครอบครัว และเด็กหญิงมีระดับความกลัวและจำนวนสิ่งทีกลัวมากกว่าเด็กชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และไม่พบอิทธิพลร่วมระหว่างเพศและกลุ่มอายุ และความกลัวของเด็กหญิงที่เด็กชายไม่ค่อยกลัวมี 11 อย่าง เช่น คนโรคจิต คนบ้า กาม พวกที่ชอบลวนลามร่างกายผู้อื่น พวกถ่มม้อน ส่วนความกลัวของเด็กเล็กที่วัยรุ่นไม่ค่อยกลัวมี 13 อย่าง เช่น การที่ตนเองพลัดหลงในฝูงชน โดยที่ความกลัวที่พบมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 คือ การที่ตนเองต้องสูญเสียอวัยวะ พิการ อัมพาต ช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ยกเว้นในกลุ่มเด็กเล็กจะกลัว น้ำท่วมโลก ดวงอาทิตย์ดับ อุกาบาตพุ่งชนโลก โลกแตก

ภัสสร เลาสวัสดิกุล (2550) ได้ศึกษาความกลัวของนักเรียนที่มีต่อการอย่าร้างและการสมรสใหม่ของครอบครัว โดยทำการศึกษาองค์ประกอบของความกลัวของนักเรียนที่มีต่อการอย่าร้างและการสมรสใหม่ของครอบครัวและศึกษาความกลัวของนักเรียนที่มีต่อการอย่าร้างและการสมรสใหม่ของครอบครัว โดยจำแนกตามเพศ อายุของนักเรียน ลักษณะครอบครัว ระยะเวลาของการอย่าร้างของครอบครัวเดิม และการมีพี่น้องจากครอบครัวเดิม โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันเป็นนักเรียนในสังกัดเขตพื้นที่การศึกษาลพบุรี เขต 1 จำนวน 1,000 คน ที่ได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาความกลัว จำนวน 394 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอนเช่นกัน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความกลัวของนักเรียนที่มีต่อการอย่าร้างและการสมรสใหม่ของครอบครัว สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน โดยทำการสกัดองค์ประกอบด้วยวิธีวิเคราะห์ส่วนประกอบสำคัญ และทำการวิเคราะห์หมุนแกนแบบมูมาด้วยวิธีการแวกซ์ ผลการศึกษาพบว่า องค์ประกอบของความกลัวของนักเรียนที่มีต่อการอย่าร้างและการสมรสใหม่ของครอบครัว มี 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความกลัวการล้มเหลว 2) ความกลัวการไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ 3) ความกลัวการวิพากษ์วิจารณ์และความลำบากใจ 4) ความกลัวการถูกกระทำจากบุคคลอื่น 5) ความกลัวการกระทำอันตรายภายในครอบครัว 6) ความกลัว

ในสิ่งที่ตนไม่รู้ และ 7) ความกลัวการถูกทอดทิ้ง ซึ่งทั้ง 7 องค์ประกอบ สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ร้อยละ 59.372 ของความแปรปรวนทั้งหมด รวมทั้งสรุปได้ว่านักเรียนที่มีเพศต่างกัน อายุต่างกัน และลักษณะครอบครัวต่างกัน มีความกลัวที่มีต่อการอย่าร้างและการสมรสใหม่ของครอบครัวโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่มีระยะเวลาของการอย่าร้างของครอบครัวเดิมและการมีพี่น้องจากครอบครัวเดิมต่างกันมีความกลัวที่มีต่อการอย่าร้างและการสมรสใหม่ในครอบครัวโดยรวมไม่แตกต่างกัน

จากงานวิจัยข้างต้น จะเห็นได้ว่าการศึกษาโดยทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันในเรื่องของการวัดคุณลักษณะบุคลิกภาพ วิเคราะห์องค์ประกอบบุคลิกภาพด้านความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ เรื่องความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัย เรื่องความกลัวปกติของเด็กและวัยรุ่น และเรื่องความกลัวของนักเรียนที่มีต่อการอย่าร้างและการสมรสใหม่ของครอบครัว ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับ การดำเนินชีวิตประจำวันของบุคคล ทั้งด้านจิตใจ อารมณ์ และสังคม ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความกลัวของเด็กไทยในปัจจุบัน เพื่อจะได้นำไปเป็นแนวทางในการช่วยเหลือและแก้ไข โดยจะทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตามแนวทฤษฎีของกัลโลนและคิงส์

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

1.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 1 ซึ่งเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 7,453 คน และเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 29,627 คน รวมทั้งสิ้น 37,080 คน

1.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 1 ซึ่งเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 615 คน และเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 745 คน รวมทั้งสิ้น 1,360 คน ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ดังนี้

ชั้นที่ 1 สุ่มรายชื่อโรงเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 และช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 1

ชั้นที่ 2 สุ่มห้องเรียนจากโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามช่วงชั้นการศึกษา ดังนี้

- ช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 615 คน เป็นชาย 313 คน เป็นหญิง 302 คน
- ช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 745 คน เป็นชาย 324 คน เป็นหญิง 421 คน

รายละเอียดแสดงดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศและระดับชั้นการศึกษา

ระดับชั้นการศึกษา	โรงเรียน	เพศ		รวม
		ชาย	หญิง	
ช่วงชั้นที่ 2	อนุบาลวัดปรินายก	103	100	
	ราชวินิต	110	102	
	วัดโสมนัส	100	100	
	รวม	313	302	615
ช่วงชั้นที่ 3	วัดราชาธิวาส	110	148	
	สันติราษฎร์วิทยาลัย	108	123	
	ราชวินิต มัธยม	106	150	
	รวม	324	421	745
รวมทั้งสิ้น		637	723	1,360

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามความกลัวของเด็กไทย โดยมีลำดับขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความกลัวของเด็กไทย

1.2 ผู้วิจัยกำหนดจุดมุ่งหมาย ในการสร้างแบบสอบถามความกลัวของเด็กไทย

1.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความกลัวของเด็กไทย โดยพัฒนามาจากแบบสอบถามของกัลโลน และคิงส์ (Eleonora Gullone; & Neville King.1992) ซึ่งได้ปรับปรุงให้สอดคล้องตามสภาพแวดล้อม สังคม วัฒนธรรมของเด็กไทย โดยแบ่งความกลัวเป็น 5 ปัจจัย ได้แก่

ปัจจัยที่ 1 คือ การกลัวความตาย และสิ่งที่เป็นอันตราย
(Factor 1 = “Fear of Death and Danger”)

ปัจจัยที่ 2	คือ การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ (Factor 2 = “Fear of the Unknown”)
ปัจจัยที่ 3	คือ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้ การถูกตำหนิติเตียน (Factor 3 = Fear of Failure and Criticism”)
ปัจจัยที่ 4	คือ การกลัวสัตว์ (Factor4 = “Animal Fears”)
ปัจจัยที่ 5	คือ การกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจ และการกลัวแพทย์ (Factor5 = “Psychic Stress – Medical Fears”)

โดยใช้ชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert Scale) คือ กลัวมากที่สุด กลัวมาก กลัวปานกลาง กลัวน้อย และไม่กลัว ซึ่งมีเกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้

ระดับ 5 หมายถึง กลัวมากที่สุด คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มาก คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นมาก

ระดับ 3 หมายถึง ปานกลาง คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นเป็นบางครั้ง

ระดับ 2 หมายถึง น้อย คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นน้อย

ระดับ 1 หมายถึง น้อยที่สุด คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นบ้างหรือไม่กลัวเลย

1.4 นำแบบสอบถามความกลัวของเด็กไทยที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.นันทา สุริรักษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร มณีศรีขำ และ อาจารย์ ดร. เสกสรรค์ ทองคำบรรจง ตรวจสอบความถูกต้องของข้อคำถามและสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัยแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะ

1.5 นำแบบสอบถามความกลัวของเด็กไทย ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียน ช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนวัดพลับพลาไชย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต1 จำนวน 100 คน และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต1 จำนวน 100 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจริง นำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อ กับคะแนนรวม (Item – Total Correlation) คือ ปัจจัยที่ 1 การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย จำนวน 24 ข้อ คัดเลือกข้อที่มีค่าระหว่าง .391-.760 ปัจจัยที่ 2 การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ จำนวน 20 ข้อ คัดเลือกข้อที่มีค่าระหว่าง .360-.661 ปัจจัยที่ 3 การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้ การถูกตำหนิติเตียน จำนวน 19 ข้อ คัดเลือกข้อที่มีค่าระหว่าง .408-.616 ปัจจัยที่ 4 การกลัวสัตว์ จำนวน 12 ข้อ คัดเลือกข้อที่มีค่าระหว่าง .494-.709 และปัจจัยที่ 5 การกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจและการกลัวแพทย์ จำนวน 7 ข้อ คัดเลือกข้อที่มีค่าระหว่าง .313-.559 ได้ข้อคำถามทั้งหมดรวม 82 ข้อ

1.6 นำแบบสอบถามความกลัวของเด็กไทย จำนวน 82 ข้อ ไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540: 131-132) ได้ค่า ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความกลัวของเด็กไทยทั้ง 5 ปัจจัย คือ ปัจจัยที่ 1 การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .950 ปัจจัยที่ 2 การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .909 ปัจจัยที่ 3 การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้ การถูกตำหนิติเตียน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .892 ปัจจัยที่ 4 การกลัวสัตว์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .897 และปัจจัยที่ 5 การกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจและการกลัวแพทย์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .746 และแบบสอบถามทั้งฉบับ จำนวน 82 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .973

1.7 นำแบบสอบถามที่หาคุณภาพแล้วไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,360 คน โดยแบ่งเป็น นักเรียนชาย 637 คน นักเรียนหญิง 723 คน มาวิเคราะห์หองค์ประกอบความกลัวของเด็กไทย โดยใช้โปรแกรม SPSS version 14 และโปรแกรม LISREL8.53

1.8 นำแบบสอบถามความกลัวของเด็กไทยที่ได้จากการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันมาศึกษาความกลัวของเด็กไทยโดยจำแนกตามเพศ และระดับชั้นการศึกษา

ตัวอย่างแบบสอบถามความกลัวของเด็กไทย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ และเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ	☐ ชาย	☐ หญิง
2. อายุ	ปี	
3. ระดับชั้น	☐ ประถมศึกษา ปีที่.....	
	☐ มัธยมศึกษา ปีที่.....	

ส่วนที่ 2 แบบสำรวจความกลัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ข้อความแต่ละข้อจะเป็นสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์ต่างๆ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความอย่างระมัดระวัง และเลือกคำตอบที่บอกถึงระดับความกลัวของนักเรียนต่อสิ่งและสถานการณ์นั้นๆ แล้วเลือกให้ตรงกับนักเรียนมากที่สุด โดยแบ่งระดับความกลัว (Level of Fear) ต่อสิ่งเร้านั้น ๆ เป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด

มากที่สุด	คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นมากที่สุด
มาก	คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นมาก
ปานกลาง	คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นเป็นบางครั้ง

น้อย คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นน้อย
 น้อยที่สุด คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นบ้างหรือไม่กลัวเลย

ข้อ	สิ่งต่างๆ /สถานการณ์ต่างๆ	ระดับความกลัวของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย					
0	ถูกข่มขู่ด้วยอาวุธ เช่น ปืน มีด ฯลฯ	5	4	3	2	1
00	ถูกลักพาตัว	5	4	3	2	1
	การกลัวสิ่งที่ไม่รู้					
0	การอยู่คนเดียว	5	4	3	2	1
00	ความรุนแรงในโทรทัศน์/ภาพยนตร์	5	4	3	2	1
	การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้ การถูกตำหนิติเตียน					
0	ถูกล้อเลียน	5	4	3	2	1
00	ถูกคนอื่นนิินทา,วิจารณ์	5	4	3	2	1
	การกลัวสัตว์					
0	ปลิงดูดเลือด/ทาก	5	4	3	2	1
00	สัตว์มีพิษ เช่น งูพิษ ตะขาบ แมลงป่อง	5	4	3	2	1
	การกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจและการกลัวแพทย์					
0	การถูกผ่าตัด	5	4	3	2	1
00	พบปะคนเป็นครั้งแรก	5	4	3	2	1

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. นำหนังสือขออนุญาตในการเก็บข้อมูลการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความอนุเคราะห์จากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความกลัวของเด็กไทย ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง
3. ผู้วิจัยคัดเลือกแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ

4. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การศึกษาองค์ประกอบความกลัวของเด็กไทย ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 เกี่ยวกับองค์ประกอบของความกลัวของเด็กไทย ดังนี้

1.1 วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และทดสอบนัยสำคัญด้วยสถิติ t-test เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวิเคราะห์โมเดลโครงสร้างเชิงสาเหตุของจิตวิทยาศาสตร์ โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows version 14.0

1.2 ตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลการวัด โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน อันดับหนึ่งและอันดับสอง มีค่าสถิติที่ควรพิจารณา (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2538: 44 - 47; อ้างอิงจาก Joreskog and Sorbom, 1989: 23-28; Long, 1983: 61-64; Bollen, 1989: 256-281, 335-338) ดังนี้

1.2.1 ค่าสถิติไค-สแควร์ (Chi-square goodness of-fit index) ควรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติหรือมีค่า $p\text{-value} > .05$ ซึ่งจะแสดงว่ามีความสอดคล้องระหว่างโมเดลสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ อย่างไรก็ตามขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่มากก็มีผลต่อการมีนัยสำคัญของค่าสถิติไค-สแควร์ ดังนั้นในการทดสอบความสอดคล้องของโมเดลตามสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ของกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่ คาร์ไมน์ และแมคเวอร์ (Bollen, 1989: 287; citing Carmine; & McIver, 1981) เสนอว่าควรพิจารณา ค่าอัตราส่วนระหว่างค่าสถิติไค-สแควร์กับจำนวนองศาอิสระ (χ^2 / df) ควรีระหว่าง 2 – 5 มุลเลอร์ (เลวี ชัดแท้ม, 2547: 29; อ้างอิงจาก Mueller, 1996) เสนอว่าควรมีค่าน้อยกว่า 3 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ไว้ว่าควรมีค่าน้อยกว่า 3

1.2.2 ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of fit Index: GFI) เป็นอัตราส่วนของผลต่างระหว่างฟังก์ชันความกลมกลืนก่อนและหลังปรับโมเดล กับฟังก์ชันความกลมกลืนก่อนปรับโมเดล มีค่าอยู่ระหว่าง 0 ถึง 1 ค่าที่เข้าใกล้ 1 แสดงว่าโมเดลสมมติฐานมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

1.2.3 ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of fit Index: AGFI) เป็นดัชนีที่นำค่า GFI มาปรับแก้โดยคำนึงถึงขนาดองศาอิสระ รวมทั้งจำนวนตัวแปรและขนาดกลุ่มตัวอย่าง มีเกณฑ์การพิจารณาเช่นเดียวกับค่าดัชนี GFI

1.2.4 ดัชนีรากมาตรฐานค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือ (Standardized Root Mean squared Residual: SRMR) เป็นดัชนีที่วัดเพื่อบอกขนาดของส่วนที่เหลือโดยเฉลี่ย จากการเปรียบเทียบขนาดเมทริกซ์ความแปรปรวน - ความแปรปรวนร่วมระหว่างโมเดลสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ซึ่งควรมีค่าต่ำกว่า 0.05 (Bollen, 1989: 257-258)

1.2.5 ดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของความแตกต่างโดยประมาณ (Root Mean Error of Approximation: RMSEA) เป็นดัชนีในกลุ่มเศษเหลือ ซึ่งบ่งบอกความไม่กลมกลืนของเมทริกซ์ความแปรปรวน-ความแปรปรวนร่วมของโมเดลสมมติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ควรมีค่าต่ำกว่า 0.05 หรือไม่เกิน .08 (วิริทธิ์ ธรรมนารถสกุล. 2547: 127; อ้างอิงจาก Browne; & Cudeck. 1993: 141, 162)

2. การศึกษาเปรียบเทียบความกลัวของนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 1 ที่มี เพศ และระดับการศึกษาในช่วงชั้นที่ต่างกัน ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับดังนี้

2.1 ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณค่าเฉลี่ยประชากร ของตัวแปรความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่อันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ จำแนกตาม เพศ และการศึกษาในช่วงชั้นที่ต่างกัน

2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 และข้อที่ 3 เกี่ยวกับความกลัวของนักเรียน ดังนี้

2.2.1 ค่าสถิติการทดสอบตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ ได้แก่ ค่าการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม และค่าการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของตัวแปรตามความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่อันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์

2.2.2 การเปรียบเทียบความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่อันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ของนักเรียนที่มีเพศ และการศึกษาในช่วงชั้นที่ต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two - Way MANOVA)

ดัชนี	เกณฑ์
$p\text{-value of } \chi^2$	> .05
χ^2/df	< 2 (ดี), < 5 (พอใช้)
GFI	$\geq .90$
AGFI	$\geq .90$
RMSEA	$\leq .05$
SRMR	$\leq .05$

3. การประเมินคุณภาพของตัวแปรแฝงแต่ละตัวแปร โดยพิจารณาค่าต่าง ๆ ดังนี้

3.1 ค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ที่ใช้เป็นตัวบ่งชี้ของตัวแปรแฝงนั้น ควรมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 ค่าความเชื่อมั่นตัวแปรแฝง (Construct Reliability: ρ_c) ซึ่งเป็นค่าที่แสดงถึงความคงที่ภายใน (Internal consistency) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของตัวแปรแฝงนั้น ๆ ซึ่งความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงจะเกิดจากการที่ชุดของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้มีส่วนร่วมในการวัดตัวแปรแฝง การที่ความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงมีค่าสูง แสดงว่า ตัวแปรบ่งชี้ของตัวแปรแฝงนั้น มีความสัมพันธ์กันสูงจะบ่งชี้ว่าตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดกำลังวัดตัวแปรแฝงเดียวกัน (Measuring the same latent construct: Unidimensionality) และถ้าความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงลดลง แสดงว่าตัวแปรสังเกตได้ชุดนั้นไม่คงเส้นคงวา (less consistent) และอาจเป็นตัวบ่งชี้ที่ไม่ดี (Poor indicator) ของตัวแปรแฝงนั้น ๆ เกณฑ์ที่ยอมรับโดยทั่วไปควรมากกว่า .50 (Hair; & others. 1995: 642)

3.3. ค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (Variance extracted: ρ_v) เป็นวิธีการประเมินความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝงอีกวิธีหนึ่ง เป็นการวัดว่าความแปรปรวนในตัวแปรสังเกตได้ถูกอธิบายด้วยตัวแปรแฝงในภาพรวมร้อยละเท่าใด ซึ่งการที่ค่าของความแปรปรวนที่สกัดได้มีค่าสูง แสดงว่า ตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวบ่งชี้ของตัวแปรแฝงนั้น ๆ เป็นตัวแทนที่แท้จริงของตัวแปรแฝงที่ต้องการวัดเกณฑ์ที่ยอมรับโดยทั่วไปควรมากกว่า .50 (Hair; & others. 1995: 642)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการทดสอบ ได้แก่
 - 1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)
 - 1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนก (Item – Total Correlation)
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน
 - 3.1 วิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two - Way MANOVA)
 - 3.2 วิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการแปลผลข้อมูล ดังนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
S_x^2	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณค่าเฉลี่ย
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของค่าความแตกต่างระหว่างข้อมูลและค่าเฉลี่ยของกลุ่มข้อมูล (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสอง (Mean Square)
F	แทน	ค่าสถิติทดสอบเอฟ
Wilks' Λ	แทน	ค่าสถิติทดสอบ แลมบ์ด้า (Λ) ของ (Wilks)
GFI	แทน	ดัชนีวัดระดับความสอดคล้อง
AGFI	แทน	ดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้ว
RMSEA	แทน	ดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์
SRMR	แทน	ดัชนีรากที่สองของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติ t
R^2	แทน	ความสามารถของตัวบ่งชี้ที่ใช้อธิบายความแปรปรวนของตัวแปรแฝง
SE	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่า
χ^2	แทน	ค่าไค-สแควร์
df	แทน	องศาอิสระ
p value	แทน	ค่าความน่าจะเป็น

สัญลักษณ์ของตัวบ่งชี้และองค์ประกอบ

องค์ประกอบ	หมายถึง
Fear Death	การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย
Fear Unknown	การกลัวสิ่งที่ไม่รู้
Fear Failure	การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้และถูกตำหนิติเตียน
Animal Fears	การกลัวสัตว์
Stress Fears	การกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจ และการกลัวแพทย์
Fears	การกลัวของเด็ก

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบของความกลัวของเด็กไทย

1.1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับหนึ่งของโมเดลความกลัวของเด็กไทย

1.2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองของโมเดลความกลัวของเด็กไทย

ตอนที่ 2 ศึกษาเปรียบเทียบความกลัวของเด็กไทย จำแนกตามเพศ และระดับชั้น

การศึกษาเปรียบเทียบความกลัวของนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 ที่มีเพศ และระดับชั้นการศึกษาที่ต่างกัน ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับ ดังนี้

1. ผลการศึกษาความกลัวของนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 ดังนี้

1.1 ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณค่าเฉลี่ยประชากร ของตัวแปรความกลัวของนักเรียนกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ จำแนกตาม เพศ และ การศึกษาในช่วงชั้นที่ต่างกัน

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 และข้อที่ 2 เกี่ยวกับความกลัวของนักเรียน ดังนี้

2.1 ค่าสถิติการทดสอบตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ ได้แก่ ค่าการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม และค่าการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของตัวแปรตามความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย

การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์

2.2 การเปรียบเทียบความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ของนักเรียนที่มีเพศ และการศึกษาในช่วงชั้นที่ต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two - Way MANOVA)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบความกลัวของเด็กไทย

การศึกษาค้นคว้าองค์ประกอบของความกลัวที่กำหนดตามแนวคิดทฤษฎีของต่างประเทศจะมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในบริบทของเด็กไทยหรือไม่ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับหนึ่งและอันดับสองของโมเดลความกลัว เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลความกลัวในบริบทของเด็กไทย โดยองค์ประกอบของความกลัวได้กำหนดตามแนวคิดของกัลโลนและคิงส์ (Eleonora Gullone & Neville King.1992) ที่ปรับปรุงมาจากแบบสอบถาม FSSC ของเซอร์โรและนาคาโมรา มี 5 องค์ประกอบ ได้แก่ การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย (Fear of Death and Danger) การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ (Fear of the Unknown) การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้ การถูกตำหนิติเตียน (Fear of Failure and Criticism) การกลัวสัตว์ (Animal Fear) และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจและการกลัวแพทย์ (Psychic Stress – Medical Fear) ผลวิเคราะห์ มีดังนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับหนึ่งโมเดลความกลัวของเด็กไทย

การวิเคราะห์เพื่อยืนยันองค์ประกอบของความกลัว ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลที่จะใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ซึ่งลักษณะข้อมูลที่เหมาะสมสำหรับวิเคราะห์องค์ประกอบ เมทริกซ์ความสัมพันธ์ของการตอบข้อคำถามควรมีความสัมพันธ์กันและขนาดกลุ่มตัวอย่างต้องมีขนาดใหญ่พอ โดยตรวจสอบจากค่าสถิติของ Bartlett และค่าดัชนีไกเซอร์-ไมเยอร์-ออสติน ผลการวิเคราะห์ พบดังตาราง 2

ตาราง 2 ค่าสถิติ Bartlett และค่าดัชนีไกเซอร์-ไมเยอร์-ออสติน ของตัวบ่งชี้ของความกลัวของเด็กไทย

ตัวบ่งชี้	Bartlett's Test of Sphericity	p-value	Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy.(MSA)
ตัวบ่งชี้รวมของความกลัวของเด็กไทย	60858.804	.000	.977

จากตาราง 2 พบว่า เมทริกซ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ตรวจสอบโดยค่า Bartlett's Test of Sphericity มีค่าเท่ากับ 60,858.804 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 ($p < .001$) แสดงให้เห็นว่าข้อมูลจากการตอบข้อคำถามมีความสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ ค่าดัชนีไคเซอร์-ไมเยอร์-ออสกิน ซึ่งเป็นค่าที่แสดงถึงความเหมาะสมของกลุ่มตัวอย่างที่เก็บรวบรวม มีค่าเท่ากับ .977 ซึ่งเป็นค่าที่มากกว่า .80 โดยข้อเสนอของคิมและมูลเลอร์ ที่ว่า ถ้าค่ามากกว่า .80 มีความเหมาะสมดีมาก แต่ถ้าน้อยกว่า .50 ใช้ไม่ได้ (วิลาวัลย์ มาคัม. 2549: 272; อ้างอิงจาก Kim; & Mueller. 1978) จากผลการวิเคราะห์ แสดงว่าตัวบ่งชี้หรือข้อคำถาม มีความสัมพันธ์กันเหมาะสมดีมาก และมีความเหมาะสมของขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เก็บรวบรวมในครั้งนี้ที่จะสามารถนำไปวิเคราะห์องค์ประกอบตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยได้

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันเชิงยืนยันของโมเดลการวัด มีจุดประสงค์เพื่อยืนยันว่าตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามจำนวน 82 ข้อเหมาะสมที่ใช้วัดคุณลักษณะแต่ละองค์ประกอบย่อยทั้ง 5 องค์ประกอบหรือไม่ ในเบื้องต้นโมเดลยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์จึงมีการปรับโมเดลจนกระทั่งโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการวิเคราะห์ดังนี้ ดังตาราง 3 และภาพประกอบ 1

ตาราง 3 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันตัวบ่งชี้ของโมเดลองค์ประกอบย่อยของความกลัว

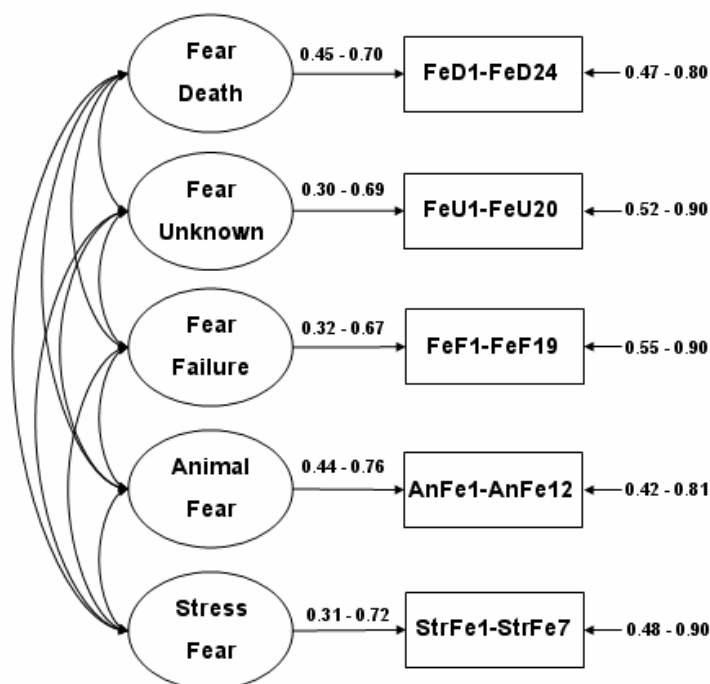
องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	น้ำหนัก องค์ประกอบ มาตรฐาน	ความคลาด เคลื่อนมาตรฐาน (SE)	ความคลาด เคลื่อนของ การวัด (e)	t	R ²
การกลัวความตายและ สิ่งที่เป็นอันตราย (Fear Death)	FeD1	0.45	0.03	0.80	16.98	0.20
	FeD2	0.64	0.02	0.59	26.15	0.41
	FeD3	0.55	0.03	0.70	21.57	0.30
	FeD4	0.68	0.02	0.54	28.05	0.46
	FeD5	0.73	0.02	0.47	30.69	0.53
	FeD6	0.66	0.02	0.56	27.03	0.44
	FeD7	0.54	0.02	0.70	21.36	0.30
	FeD8	0.55	0.03	0.70	21.44	0.30
	FeD9	0.64	0.02	0.60	25.46	0.40
	FeD10	0.71	0.02	0.50	29.29	0.50
	FeD11	0.69	0.02	0.53	28.40	0.47
	FeD12	0.60	0.03	0.64	24.11	0.36

ตาราง 3 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	น้ำหนัก องค์ประกอบ มาตรฐาน	ความคลาด เคลื่อนมาตรฐาน (SE)	ความคลาด เคลื่อนของ การวัด (e)	t	R ²
การกลัวความตายและ สิ่งที่เป็นอันตราย (Fear Death)	FeD13	0.71	0.02	0.50	29.51	0.50
	FeD14	0.63	0.02	0.61	25.09	0.39
	FeD15	0.56	0.03	0.69	22.07	0.31
	FeD16	0.71	0.02	0.50	29.22	0.50
	FeD17	0.72	0.02	0.48	30.45	0.52
	FeD18	0.72	0.02	0.48	30.46	0.52
	FeD19	0.69	0.02	0.52	28.45	0.48
	FeD20	0.70	0.02	0.51	29.29	0.49
	FeD21	0.69	0.02	0.53	28.50	0.47
	FeD22	0.68	0.02	0.54	27.73	0.46
	FeD23	0.64	0.02	0.59	25.91	0.41
	FeD24	0.67	0.02	0.55	27.49	0.45
การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ (Fear Unknown)	FeU1	0.40	0.03	0.84	14.99	0.16
	FeU2	0.42	0.03	0.82	15.82	0.18
	FeU3	0.38	0.03	0.86	14.26	0.14
	FeU4	0.49	0.03	0.76	18.48	0.24
	FeU5	0.31	0.03	0.90	11.57	0.10
	FeU6	0.67	0.02	0.55	27.32	0.45
	FeU7	0.69	0.02	0.52	28.27	0.48
	FeU8	0.68	0.02	0.54	27.64	0.46
	FeU9	0.68	0.02	0.54	27.68	0.46
	FeU10	0.53	0.03	0.72	20.39	0.28
	FeU11	0.53	0.03	0.72	20.29	0.28
	FeU12	0.62	0.02	0.62	24.61	0.38
	FeU13	0.69	0.02	0.52	28.15	0.48

ตาราง 3 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวบ่งชี้	น้ำหนัก องค์ประกอบ มาตรฐาน	ความคลาด เคลื่อนมาตรฐาน (SE)	ความคลาด เคลื่อนของ การวัด (e)	t	R ²
การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ (Fear Unknown)	FeU14	0.69	0.02	0.52	28.16	0.48
	FeU15	0.67	0.02	0.55	27.34	0.45
	FeU16	0.31	0.03	0.90	11.55	0.10
	FeU17	0.51	0.03	0.74	19.62	0.26
	FeU18	0.44	0.03	0.81	16.70	0.19
	FeU19	0.69	0.02	0.52	28.30	0.48
	FeU20	0.60	0.03	0.64	23.98	0.36
การกลัวความล้มเหลว พ่ายแพ้และถูกตำหนิ ติเตียน (Fear Failure)	FeF1	0.32	0.03	0.90	11.70	0.10
	FeF2	0.45	0.03	0.80	16.71	0.20
	FeF3	0.39	0.03	0.85	14.82	0.15
	FeF4	0.43	0.03	0.82	15.74	0.18
	FeF5	0.49	0.03	0.76	18.52	0.24
	FeF6	0.62	0.03	0.62	23.49	0.38
	FeF7	0.54	0.03	0.71	21.10	0.29
	FeF8	0.58	0.03	0.66	22.32	0.34
	FeF9	0.67	0.03	0.55	25.35	0.45
	FeF10	0.60	0.03	0.64	23.43	0.36
	FeF11	0.62	0.03	0.62	24.02	0.38
	FeF12	0.61	0.03	0.63	23.02	0.37
	FeF13	0.51	0.03	0.74	19.60	0.26
	FeF14	0.51	0.03	0.74	18.74	0.26
	FeF15	0.47	0.03	0.78	17.20	0.22
	FeF16	0.63	0.03	0.60	23.87	0.40
	FeF17	0.51	0.03	0.74	18.27	0.26
	FeF18	0.52	0.03	0.73	19.94	0.27
	FeF19	0.49	0.03	0.76	18.34	0.24

ภาพประกอบ 1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับหนึ่งในแต่ละองค์ประกอบของโมเดลความกลัวของเด็กไทย

จากตาราง 3 และภาพประกอบ 1 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับหนึ่งของโมเดลความกลัวของเด็กไทย พบว่า ค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 3474.24 ($df=2287$) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p\text{ value}=.000$) อัตราส่วนระหว่างค่าสถิติไค-สแควร์กับจำนวนองศาอิสระ (χ^2 / df) มีค่า 1.52 ต่ำกว่าเกณฑ์ (< 2.00) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .93 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .90 ซึ่งมีค่าที่สูงกว่าเกณฑ์ ($> .90$) ส่วนค่ามาตรฐานดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความแตกต่างโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ .023 ค่ามาตรฐานค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองส่วนที่เหลือ (SRMR) เท่ากับ .041 ซึ่งมีค่าต่ำกว่าเกณฑ์ (< 0.05) เมื่อพิจารณาว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวกทุกค่า และมีค่าอยู่ระหว่าง .30 - .76 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทุกค่า ($t > 2.58$) โดยสามารถแยกอธิบายผลการประเมินความสอดคล้องของโมเดลการวัดตัวแปรแฝงแต่ละองค์ประกอบย่อย ได้ดังนี้

องค์ประกอบด้านการกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย วัดจากข้อคำถาม 24 ข้อ ซึ่งมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามมีค่าตั้งแต่ .45 ถึง .70 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีค่าสถิติ t อยู่ระหว่าง 16.98 – 30.69 มีค่าความแปรปรวนรวมที่อธิบายได้ด้วย ความแปรปรวนของข้อคำถามแต่ละข้อ (R^2) อยู่ระหว่าง .10 – .53

องค์ประกอบด้านการกลัวสิ่งที่ไม่รู้ วัดจากข้อคำถาม 20 ข้อ ซึ่งมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามมีค่าตั้งแต่ .30 ถึง .69 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีค่าสถิติ t อยู่ระหว่าง 11.55 – 28.30 มีค่าความแปรปรวนรวมที่อธิบายได้ด้วย ความแปรปรวนของข้อคำถามแต่ละข้อ (R^2) อยู่ระหว่าง .10 – .48

องค์ประกอบด้านการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้และถูกตำหนิติเตียนวัดจากข้อคำถาม 19 ข้อ ซึ่งมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามมีค่าตั้งแต่ .32 ถึง .67 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีค่าสถิติ t อยู่ระหว่าง 11.70 – 25.35 มีค่าความแปรปรวนร่วมที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของข้อคำถามแต่ละข้อ (R^2) อยู่ระหว่าง .10 – .45

องค์ประกอบด้านการกลัวสัตว์ วัดจากข้อคำถาม 12 ข้อ ซึ่งมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามมีค่าตั้งแต่ .44 ถึง .76 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีค่าสถิติ t อยู่ระหว่าง 16.46 – 31.75 มีค่าความแปรปรวนร่วมที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของข้อคำถามแต่ละข้อ (R^2) อยู่ระหว่าง .19 – .58

องค์ประกอบด้านการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจและการกลัวแพทย์ วัดจากข้อคำถาม 7 ข้อ ซึ่งมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานของตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามมีค่าตั้งแต่ .31 ถึง .72 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า โดยมีค่าสถิติ t อยู่ระหว่าง 10.62 – 28.14 มีค่าความแปรปรวนร่วมที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของข้อคำถามแต่ละข้อ (R^2) อยู่ระหว่าง .10 – .52

สรุปได้ว่า โมเดลการวัดความกลัวของเด็กไทย 5 องค์ประกอบมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในบริบทของเด็กไทย ตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามทั้ง 82 ข้อ สามารถใช้วัดคุณลักษณะตามที่ต้องการวัดได้

1.2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองของโมเดลความกลัวของเด็กไทย

การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของโมเดลความกลัวของเด็กไทยในเชิงทฤษฎีที่ประกอบด้วยองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในบริบทของเด็กไทย ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ดังนี้

ในเบื้องต้นผลการวิเคราะห์โมเดลยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ จึงมีการปรับโมเดลจนกระทั่งโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังแสดงตามตาราง 4 และภาพประกอบ 2 ดังนี้

ตาราง 4 แสดงผลการประมาณค่าโมเดลพื้นฐานการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง
ของโมเดลความกลัวของเด็กไทย

ข้อคำถาม	องค์ประกอบ	สัมประสิทธิ์	SE	t	สัมประสิทธิ์ มาตรฐาน	R ²
FeD1 – FeD24	การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย	0.45 – 0.73	(0.04 – 0.05)	13.78 – 16.63	0.45 – 0.73	0.20 – 0.53
FeU1 – FeU20	การกลัวสิ่งที่ไม่รู้	0.31 – 0.69	(0.03 – 0.05)	9.40 – 14.20	0.31 – 0.69	0.10 – 0.48
FeF1 – FeF19	การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้และถูกตำหนิติเตียน	0.33 – 0.67	(0.04 – 0.05)	9.72 – 12.23	0.33 – 0.67	0.11 – 0.45
AnFe1 – AnFe12	การกลัวสัตว์	0.45 – 0.76	(0.03 – 0.04)	13.81 – 19.56	0.45 – 0.76	0.20 – 0.58
StrFe1 – StrFe7	การกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจ และการกลัวแพथย์	0.30 – 0.73	(0.04 – 0.07)	8.24 – 10.19	0.30 – 0.73	0.09 – 0.53
องค์ประกอบอันดับสอง		สัมประสิทธิ์อันดับสอง				
การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย (Fear Death)		0.96	(0.06)	16.74	0.96	0.91
การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ (Fear Unknown)		0.99	(0.07)	14.96	0.99	0.99
การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้และถูกตำหนิติเตียน (Fear Failure)		0.85	(0.07)	11.43	0.85	0.72
การกลัวสัตว์ (Animal Fears)		0.92	(0.05)	20.00	0.92	0.85
การกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจ และการกลัวแพथย์ (Stress Fears)		0.91	(0.09)	9.96	0.91	0.83

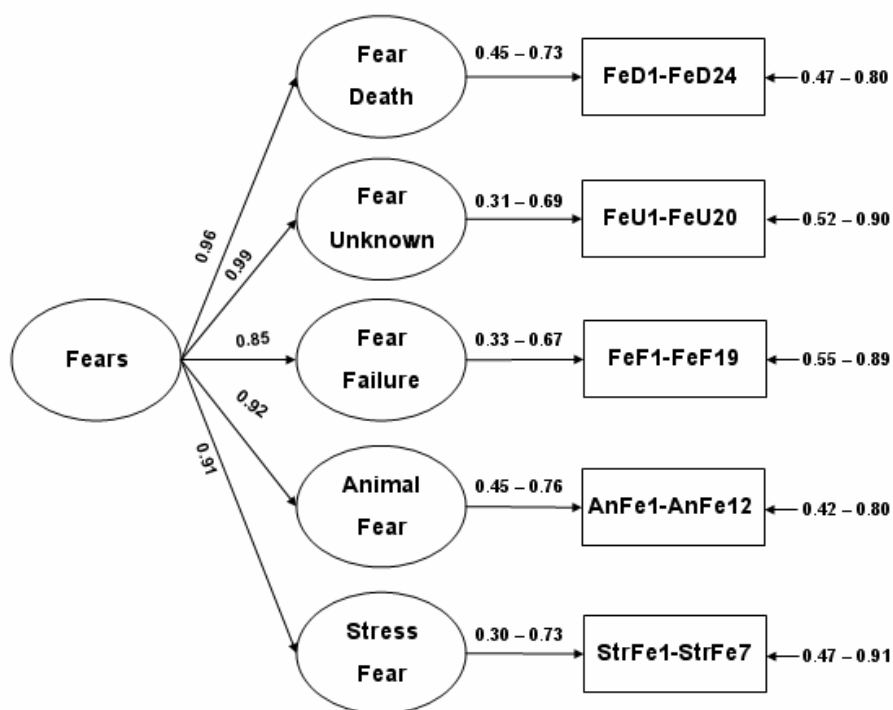
ตาราง 4 (ต่อ)

สหสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง

	Fear Death	Fear Unknown	Fear Failure	Animal Fears	Stress Fears	Fears
Fear Death	1.00					
Fear Unknown	0.95	1.00				
Fear Failure	0.81	0.85	1.00			
Animal Fears	0.88	0.92	0.79	1.00		
Stress Fears	0.87	0.91	0.78	0.84	1.00	
Fears	0.96	0.99	0.85	0.92	0.91	1.00

Chi-square=3516.77 df=2292 (*p value*=.000)

GFI=.93 , AGFI=.90, RMSEA=.023, SRMR=.042

ภาพประกอบ 2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองของโมเดลความกลัวของเด็กไทย

จากตาราง 4 และภาพประกอบ 2 พบว่า ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองของเด็กไทย มีค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 3516.77 ($df=2292$) และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p\text{-value} = .000$) อัตราส่วนระหว่างค่าสถิติไค-สแควร์กับจำนวนองศาอิสระ (χ^2 / df) มีค่า 1.53 ต่ำกว่าเกณฑ์ (< 2.00) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .93 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .90 ซึ่งมีค่าที่สูงกว่าเกณฑ์ ($> .90$) (เนงลักษณ์ วิรัชชัย, 2538: 44 - 47; อ้างอิงจาก Joreskog and Sorbom, 1989: 23-28; Long, 1983: 61-64; Bollen, 1989: 256-281, 335-338) ส่วนค่ามาตรฐานดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความแตกต่างโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ .023 ควรมีค่าต่ำกว่า .05 หรือไม่เกิน .08 (วิรัตน์ ธรรมนารสกุล, 2547: 127; อ้างอิงจาก Browne; & Cudeck, 1993: 141, 162) ค่ามาตรฐานค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองส่วนที่เหลือ (SRMR) เท่ากับ .042 ควรมีค่าต่ำกว่า .05 โบลเลน(Bollen, 1989: 257-258) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์องค์ประกอบของตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบอันดับสองของความกลัวมีค่าเป็นบวกทุกค่า ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง .85 - .99 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทุกค่า ($t > 2.58$) โดยค่าสถิติ t ของแต่ละองค์ประกอบย่อยอยู่ระหว่าง 9.96 ถึง 20.00 แสดงว่า องค์ประกอบย่อยทั้ง 5 ด้านมีความสัมพันธ์กับความกลัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงสรุปได้ว่า โมเดลมีความกลมกลืนกับข้อมูลประจักษ์ในระดับดี

ค่าสัมประสิทธิ์น้ำหนักองค์ประกอบคะแนนมาตรฐานในทุกข้อคำถามในองค์ประกอบอันดับหนึ่งมีค่าสัมประสิทธิ์อยู่ระหว่าง .30 ถึง .76 มีนัยสำคัญทางสถิติทุกค่า โดยค่าสถิติ t อยู่ระหว่าง 8.24 – 19.56 มีค่าความแปรปรวนรวมของความกลัวที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของข้อคำถามแต่ละข้อ (R^2) อยู่ระหว่าง .09 – .58

ค่าสัมประสิทธิ์น้ำหนักองค์ประกอบคะแนนมาตรฐานในทุกองค์ประกอบอันดับสองมีขนาดของสัมประสิทธิ์สูงกว่า .70 ทุกตัว โดยพบว่าขนาดสัมประสิทธิ์อยู่ระหว่าง .85 ถึง .99 ค่าเฉลี่ย .93 มีค่าความแปรปรวนรวมของความกลัวที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนขององค์ประกอบย่อยทั้ง 5 องค์ประกอบ (R^2) อยู่ระหว่าง .72 – .99 ค่าเฉลี่ย .86 มีค่าเข้าใกล้ 1 แสดงว่า องค์ประกอบย่อยทั้ง 5 องค์ประกอบ ได้แก่ การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย (Fear of Death and Danger) การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ (Fear of the Unknown) การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้ การถูกตำหนิ ตีเตียน (Fear of Failure and Criticism) การกลัวสัตว์ (Animal Fear) และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจและการกลัวแพทย์ (Psychic Stress – Medical Fear) มีความคงเส้นคงวาในการอธิบายความแปรปรวนร่วมกันของความกลัวของเด็กไทยในระดับสูง (Consistency) โดยเรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบย่อยที่มีต่อการอธิบายความแปรปรวนของความกลัวเด็กไทย ดังนี้ คือ การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสัตว์ การกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจและการกลัวแพทย์ และการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้และถูกตำหนิตีเตียน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์น้ำหนักความสำคัญมาตรฐานเท่ากับ .99 .96 .92 .91 และ .85 ตามลำดับ

ตาราง 5 ผลการประเมินคุณภาพการวัดตัวแปรแฝงความกลัว และองค์ประกอบของความกลัว
ทั้ง 5 องค์ประกอบ จากข้อมูลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสอง

ตัวแปรแฝง	ตัวบ่งชี้	น้ำหนักองค์ประกอบ มาตรฐาน	ความคลาดเคลื่อนของ การวัด (e, Ψ)	t	R ²
การกลัวความตายและ สิ่งที่เป็นอันตราย (Fear Death)	FeD1	0.45 ^a	0.80	-	0.20
	FeD2	0.64	0.59	16.17	0.41
	FeD3	0.55	0.70	14.26	0.30
	FeD4	0.68	0.54	15.71	0.46
	FeD5	0.73	0.47	16.13	0.53
	FeD6	0.66	0.56	15.58	0.44
	FeD7	0.55	0.70	13.74	0.30
	FeD8	0.55	0.70	14.79	0.30
	FeD9	0.64	0.59	14.88	0.41
	FeD10	0.71	0.50	15.74	0.50
	FeD11	0.69	0.53	16.28	0.47
	FeD12	0.60	0.64	14.94	0.36
	FeD13	0.71	0.50	16.01	0.50
	FeD14	0.63	0.61	14.74	0.39
	FeD15	0.56	0.69	14.01	0.31
	FeD16	0.71	0.50	15.51	0.50
	FeD17	0.72	0.48	16.16	0.52
	FeD18	0.72	0.48	16.63	0.52
	FeD19	0.69	0.52	15.23	0.48
	FeD20	0.70	0.51	15.96	0.49
	FeD21	0.69	0.53	15.20	0.47
	FeD22	0.67	0.54	15.33	0.46
	FeD23	0.64	0.59	15.34	0.41
	FeD24	0.67	0.55	15.17	0.45
คุณภาพการวัด	ความเชื่อมั่น (ρ_c) = 0.95		ความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) = 0.42		

ตาราง 5 (ต่อ)

ตัวแปรแฝง	ตัวบ่งชี้	น้ำหนักองค์ประกอบ มาตรฐาน	ความคลาดเคลื่อนของ การวัด (e, Ψ)	t	R ²
การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ (Fear Unknown)	FeU1	0.40 ^a	0.84	-	0.16
	FeU2	0.42	0.83	12.03	0.17
	FeU3	0.38	0.85	11.15	0.15
	FeU4	0.48	0.77	12.24	0.23
	FeU5	0.31	0.90	9.67	0.10
	FeU6	0.67	0.55	14.06	0.45
	FeU7	0.69	0.53	14.20	0.47
	FeU8	0.68	0.54	14.12	0.46
	FeU9	0.68	0.54	14.11	0.46
	FeU10	0.52	0.72	12.75	0.28
	FeU11	0.52	0.72	12.59	0.28
	FeU12	0.62	0.62	13.94	0.38
	FeU13	0.69	0.53	13.85	0.47
	FeU14	0.69	0.53	13.78	0.47
	FeU15	0.67	0.55	13.82	0.45
	FeU16	0.31	0.90	9.40	0.10
	FeU17	0.51	0.74	13.92	0.26
	FeU18	0.44	0.80	12.55	0.20
	FeU19	0.69	0.53	14.17	0.47
	FeU20	0.60	0.64	13.53	0.36
คุณภาพการวัด	ความเชื่อมั่น (ρ_c) = 0.90		ความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) = 0.32		

ตาราง 5 (ต่อ)

ตัวแปรแฝง	ตัวบ่งชี้	น้ำหนักองค์ประกอบ มาตรฐาน	ความคลาดเคลื่อนของ การวัด (e, Ψ)	t	R ²
การกลัวความล้มเหลว พ่ายแพ้และถูกตำหนิ ตีเตียน (Fear Failure)	FeF1	0.33 ^a	0.89	-	0.11
	FeF2	0.45	0.80	12.23	0.20
	FeF3	0.40	0.84	10.19	0.16
	FeF4	0.43	0.82	9.72	0.18
	FeF5	0.49	0.76	10.28	0.24
	FeF6	0.62	0.62	11.16	0.38
	FeF7	0.54	0.70	10.92	0.30
	FeF8	0.58	0.66	10.77	0.34
	FeF9	0.67	0.55	10.87	0.45
	FeF10	0.60	0.64	10.93	0.36
	FeF11	0.62	0.61	10.98	0.39
	FeF12	0.61	0.62	10.84	0.38
	FeF13	0.51	0.74	10.44	0.26
	FeF14	0.51	0.74	10.26	0.26
	FeF15	0.47	0.78	10.03	0.22
	FeF16	0.63	0.60	11.91	0.40
	FeF17	0.51	0.74	10.22	0.26
	FeF18	0.52	0.73	10.85	0.27
	FeF19	0.49	0.76	10.23	0.24
คุณภาพการวัด	ความเชื่อมั่น (ρ_c) = 0.88		ความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) = 0.28		

ตาราง 5 (ต่อ)

ตัวแปรแฝง	ตัวบ่งชี้	น้ำหนักองค์ประกอบ มาตรฐาน	ความคลาดเคลื่อนของ การวัด (e, Ψ)	t	R ²
การกลัวสัตว์ (Animal Fears)	AnFe1	0.54 ^a	0.71	-	0.29
	AnFe2	0.54	0.71	16.88	0.29
	AnFe3	0.53	0.72	15.18	0.28
	AnFe4	0.76	0.43	19.56	0.57
	AnFe5	0.45	0.80	13.81	0.20
	AnFe6	0.70	0.51	19.23	0.49
	AnFe7	0.72	0.48	19.10	0.52
	AnFe8	0.71	0.49	18.87	0.51
	AnFe9	0.67	0.55	18.17	0.45
	AnFe10	0.66	0.56	18.08	0.44
	AnFe11	0.68	0.53	18.49	0.47
	AnFe12	0.56	0.68	16.35	0.32
คุณภาพการวัด	ความเชื่อมั่น (ρ_c) = 0.89		ความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) = 0.40		
การกลัวภาวะที่กดดัน ทางจิตใจ และการกลัว แพทย์ (Stress Fears)	StrFe1	0.30 ^a	0.91	-	0.09
	StrFe2	0.36	0.87	8.24	0.13
	StrFe3	0.55	0.69	9.58	0.31
	StrFe4	0.73	0.46	9.92	0.54
	StrFe5	0.53	0.72	10.16	0.28
	StrFe6	0.48	0.77	9.65	0.23
	StrFe7	0.51	0.74	10.19	0.26
คุณภาพการวัด	ความเชื่อมั่น (ρ_c) = 0.70		ความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) = 0.26		

ตาราง 5 (ต่อ)

ตัวแปรแฝง	ตัวบ่งชี้	น้ำหนักองค์ประกอบ มาตรฐาน	ความคลาดเคลื่อนของ การวัด (e, Ψ)	t	R ²
ความกลัว (Fears)	Fear Death	0.96	0.09	16.74	0.91
	Fear Unknown	0.99	0.01	14.96	0.99
	Fear Failure	0.85	0.28	11.43	0.72
	Animal Fears	0.92	0.15	20.00	0.85
	Stress Fears	0.91	0.17	9.96	0.83
คุณภาพการวัด	ความเชื่อมั่น (ρ_c) = 0.97		ความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) = 0.86		

หมายเหตุ: a หมายถึง ค่าอ้างอิงในการประมาณค่าน้ำหนักองค์ประกอบ

จากตาราง 5 ผลการประเมินคุณภาพของตัวแปรแฝงความกลัวของเด็กไทย พบว่า องค์ประกอบหรือตัวบ่งชี้ของความกลัวมีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานอยู่ระหว่าง .85 – .99 ค่าเฉลี่ย .93 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า มีความคลาดเคลื่อนอยู่ระหว่าง .01 – .28 ค่าเฉลี่ย .14 มีค่าความแปรปรวนร่วมที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนขององค์ประกอบหรือตัวบ่งชี้อยู่ระหว่าง .72 – .99 ค่าเฉลี่ย .86 มีคุณภาพของตัวแปรแฝงในด้านความเชื่อมั่น (ρ_c) = .97 และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) = .86 ซึ่งค่าคุณภาพด้านความเชื่อมั่นและค่าความแปรปรวนที่สกัดได้สูงกว่าเกณฑ์ (> .50) (Hair & others. 1995: 642) ที่กำหนดไว้ทั้งสองและมีค่าเข้าใกล้หนึ่ง สรุปได้ว่า องค์ประกอบหรือตัวบ่งชี้สามารถใช้วัดความกลัวของเด็กไทยได้ในระดับสูง เมื่อพิจารณาคุณภาพองค์ประกอบย่อยของความกลัว มีรายละเอียดดังนี้

คุณภาพของตัวแปรแฝงการกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย พบว่า ตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามที่ใช้วัดการกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานอยู่ระหว่าง .45 – .73 ค่าเฉลี่ย .65 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า มีความคลาดเคลื่อนอยู่ระหว่าง .47 – .80 ค่าเฉลี่ย .58 มีค่าความแปรปรวนร่วมที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามอยู่ระหว่าง .20 – .53 ค่าเฉลี่ย .42 มีคุณภาพของตัวแปรแฝงในด้านความเชื่อมั่น (ρ_c) = .95 และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) = .42

คุณภาพของตัวแปรแฝงการกลัวสิ่งที่ไม่รู้ พบว่า ตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามที่ใช้วัดการกลัวสิ่งที่ไม่รู้ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานอยู่ระหว่าง .31 – .69 ค่าเฉลี่ย .55 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า มีความคลาดเคลื่อนอยู่ระหว่าง .52 – .90 ค่าเฉลี่ย .68 มีค่าความแปรปรวนร่วมที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามอยู่ระหว่าง .10 – .47 ค่าเฉลี่ย .32 มีคุณภาพของตัวแปรแฝงในด้านความเชื่อมั่น (ρ_c) = .90 และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) = .32

คุณภาพของตัวแปรแฝงการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้และถูกตำหนิติเตียน พบว่า ตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามที่ใช้วัดการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้และถูกตำหนิติเตียน มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานอยู่ระหว่าง .33 – .67 ค่าเฉลี่ย .54 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า มีความคลาดเคลื่อนอยู่ระหว่าง .55 – .89 ค่าเฉลี่ย .71 มีค่าความแปรปรวนร่วมที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามอยู่ระหว่าง .11 – .40 ค่าเฉลี่ย .29 มีคุณภาพของตัวแปรแฝงในด้านความเชื่อมั่น (ρ_c) = .88 และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) = .28

คุณภาพของตัวแปรแฝงการกลัวการกลัวสัตว์ พบว่า ตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามที่ใช้วัดการกลัวสัตว์ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานอยู่ระหว่าง .45 – .76 ค่าเฉลี่ย .62 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า มีความคลาดเคลื่อนอยู่ระหว่าง .43 – .80 ค่าเฉลี่ย .60 มีค่าความแปรปรวนร่วมที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามอยู่ระหว่าง .20 – .57 ค่าเฉลี่ย .40 มีคุณภาพของตัวแปรแฝงในด้านความเชื่อมั่น (ρ_c) = .89 และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) = .40

คุณภาพของตัวแปรแฝงการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจและการกลัวแพทย์ พบว่า ตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามที่ใช้วัดการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจ และการกลัวแพทย์ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบมาตรฐานอยู่ระหว่าง .30 – .73 ค่าเฉลี่ย .49 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทุกค่า มีความคลาดเคลื่อนอยู่ระหว่าง .46 – .91 ค่าเฉลี่ย .74 มีค่าความแปรปรวนร่วมที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามอยู่ระหว่าง .09 – .54 ค่าเฉลี่ย .26 มีคุณภาพของตัวแปรแฝงในด้านความเชื่อมั่น (ρ_c) = .70 และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) = .26

กล่าวโดยสรุป คุณภาพของโมเดลการวัดความกลัวของเด็กไทยมีคุณภาพอยู่ในระดับดี ตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามที่ใช้วัดคุณลักษณะทั้ง 5 คุณลักษณะที่เป็นองค์ประกอบย่อยของความกลัวสามารถวัดคุณลักษณะตามที่ต้องการวัดได้

ตอนที่ 2 ศึกษาเปรียบเทียบความกลัวของเด็กไทย จำแนกตามเพศ และระดับชั้น

1. ผลการศึกษาความกลัวของนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 ดังนี้

1.1 ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการประมาณค่าเฉลี่ยประชากร ของตัวแปรความกลัว ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ของนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 จำแนกตามเพศ และการศึกษาในช่วงชั้นที่ต่างกัน ดังแสดงในตาราง 6 - 7

ตาราง 6 ค่าสถิติพื้นฐาน และการประมาณค่าเฉลี่ยประชากรด้วยระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95
ของความกลัว จำแนกตามเพศ

ความกลัว	เพศ	ความสามารถด้านเหตุผล				การประมาณ ค่าเฉลี่ย ประชากร	การแปล ความหมาย
		n	$\bar{X}$	S	S_x		
ความกลัวของนักเรียน ในภาพรวม	ชาย	614	3.294	.702	.028	3.267 – 3.411	ปานกลาง
	หญิง	746	3.200	.747	.027	3.102 – 3.255	ปานกลาง
	รวม	1,360	3.243	.728	.020	3.204 – 3.299	ปานกลาง
การกลัวความตายหรือ สิ่งที่เป็นอันตราย	ชาย	614	3.751	.890	.035	3.704 – 3.879	มาก
	หญิง	746	3.541	.872	.031	3.403 – 3.551	มาก
	รวม	1,360	3.636	.886	.024	3.577 – 3.691	มาก
การกลัวสิ่งที่ไม่รู้	ชาย	614	3.131	.775	.031	3.095 – 3.252	ปานกลาง
	หญิง	746	2.980	.791	.029	2.883 – 3.015	ปานกลาง
	รวม	1,360	3.058	.787	.021	3.000 – 3.112	ปานกลาง
การกลัวความ ล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูก ตำหนิติเตียน	ชาย	614	3.077	.706	.028	3.041 – 3.185	ปานกลาง
	หญิง	746	3.153	.736	.027	3.074 – 3.196	ปานกลาง
	รวม	1,360	3.118	.723	.021	3.067 – 3.171	ปานกลาง
การกลัวสัตว์	ชาย	614	3.281	.885	.036	3.265 – 3.448	ปานกลาง
	หญิง	746	3.130	.950	.035	3.014 – 3.170	ปานกลาง
	รวม	1,360	3.198	.924	.025	3.164 – 3.284	ปานกลาง
การกลัวภาวะที่กดดัน ทางจิตใจ หรือ การกลัวแพทย์	ชาย	614	2.801	.798	.032	2.764 – 2.925	ปานกลาง
	หญิง	746	2.914	.815	.029	2.835 – 2.971	ปานกลาง
	รวม	1,360	2.863	.809	.025	2.821 – 2.927	ปานกลาง

จากตาราง 6 พบว่า นักเรียนมีความกลัวในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.243 โดยที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความกลัวในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.294 และ 3.200 ตามลำดับ

เมื่อแยกความกลัวในแต่ละประเภท พบว่านักเรียนมีความกลัวในเรื่องการกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.636 ส่วนการกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.058 3.118 3.198 และ 2.863 ตามลำดับ

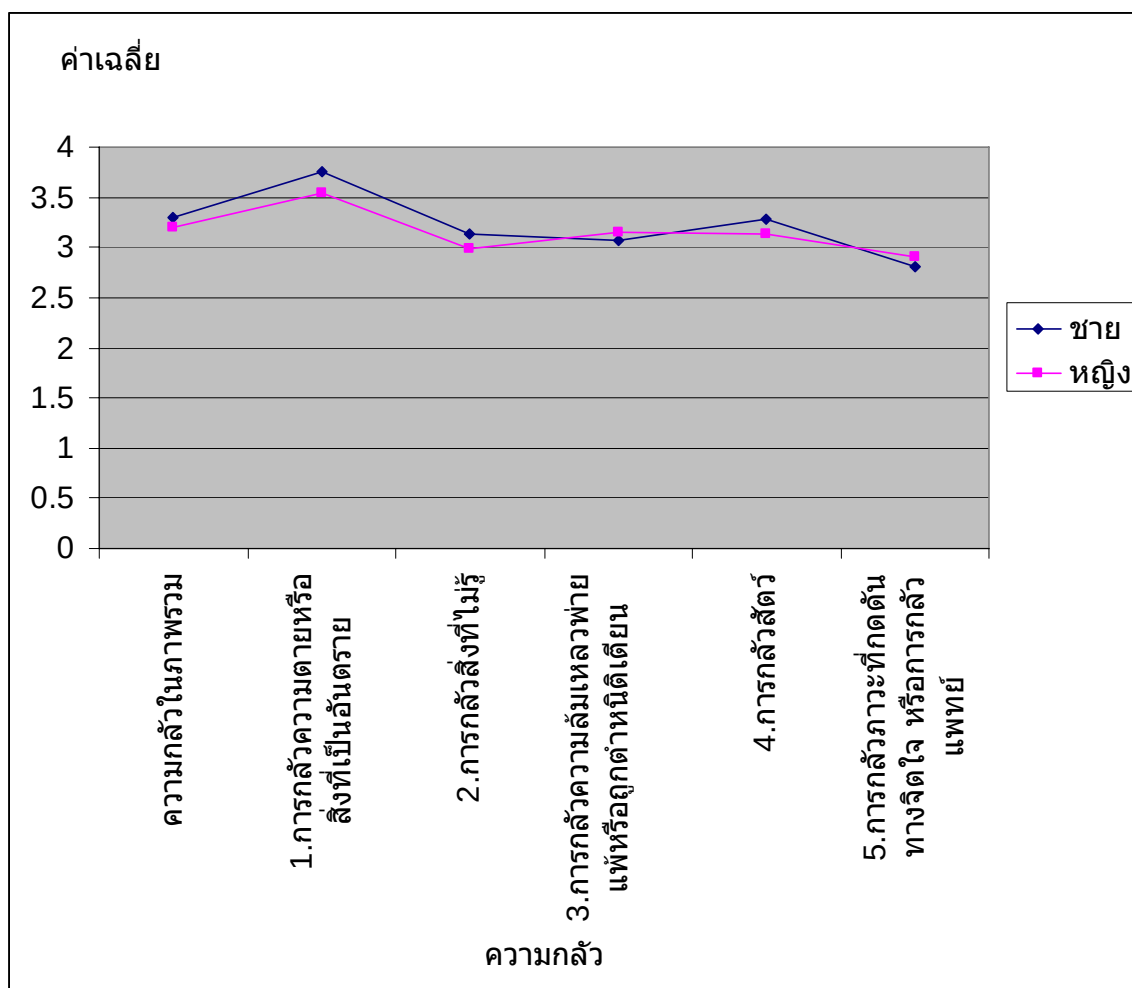
นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีการความกลัวตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.751 และ 3.541 ตามลำดับ

นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความกลัวสิ่งที่ไม่รู้ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.131 และ 2.980 ตามลำดับ

นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.077 และ 3.153 ตามลำดับ

นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความกลัวสัตว์ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.281 และ 3.130 ตามลำดับ

นักเรียนชายและนักเรียนหญิง มีความกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.801 และ 2.914 ตามลำดับ ซึ่งสามารถแสดงได้ดังภาพประกอบ 3

ภาพประกอบ 3 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยความกลัวของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

ตาราง 7 ค่าสถิติพื้นฐาน และการประมาณค่าเฉลี่ยประชากรด้วยระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95
ของความกลัว จำแนกตามระดับการศึกษา

ความกลัว	ระดับการศึกษา	ความสามารถด้านเหตุผล				การประมาณค่าเฉลี่ยประชากร	การแปลความหมาย
		n	$\bar{X}$	S	S_x		
ความกลัวของนักเรียน ในภาพรวม	ช่วงชั้นที่ 2	690	3.265	.742	.036	3.252 – 3.395	ปานกลาง
	ช่วงชั้นที่ 3	670	3.219	.712	.032	3.116 – 3.241	ปานกลาง
	รวม	1,360	3.243	.728	.020	3.204 – 3.299	ปานกลาง
การกลัวความตายหรือ สิ่งที่เป็นอันตราย	ช่วงชั้นที่ 2	690	3.743	.882	.044	3.642 – 3.814	มาก
	ช่วงชั้นที่ 3	670	3.540	.890	.038	3.465 – 3.616	มาก
	รวม	1,360	3.636	.886	.024	3.577 – 3.691	มาก
การกลัวสิ่งที่ไม่รู้	ช่วงชั้นที่ 2	690	3.126	.795	.039	3.049 – 3.203	ปานกลาง
	ช่วงชั้นที่ 3	670	2.997	.778	.034	2.929 – 3.064	ปานกลาง
	รวม	1,360	3.058	.787	.021	3.000 – 3.112	ปานกลาง
การกลัวความ ล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูก ตำหนิติเตียน	ช่วงชั้นที่ 2	690	3.170	.733	.036	3.101 – 3.243	ปานกลาง
	ช่วงชั้นที่ 3	670	3.075	.709	.032	3.014 – 3.138	ปานกลาง
	รวม	1,360	3.118	.723	.021	3.067 – 3.171	ปานกลาง
การกลัวสัตว์	ช่วงชั้นที่ 2	690	3.322	.944	.046	3.232 – 3.412	ปานกลาง
	ช่วงชั้นที่ 3	670	3.127	.902	.040	3.047 – 3.206	ปานกลาง
	รวม	1,360	3.198	.924	.025	3.164 – 3.284	ปานกลาง
การกลัวภาวะที่กดดัน ทางจิตใจ หรือ การกลัวแพทย์	ช่วงชั้นที่ 2	690	2.920	.814	.041	2.841 – 3.000	ปานกลาง
	ช่วงชั้นที่ 3	670	2.828	.799	.035	2.758 – 2.897	ปานกลาง
	รวม	1,360	2.863	.809	.025	2.821 – 2.927	ปานกลาง

จากตาราง 7 พบว่า นักเรียนมีความกลัวในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.243 โดยที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความกลัวในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.265 และ 3.219 ตามลำดับ

เมื่อแยกความกลัวในแต่ละประเภท พบว่านักเรียนมีความกลัวในเรื่องการกลัวความตายหรือ สิ่งที่เป็นอันตราย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.636 ส่วนการกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ย 3.058 3.118 3.198 และ 2.863 ตามลำดับ

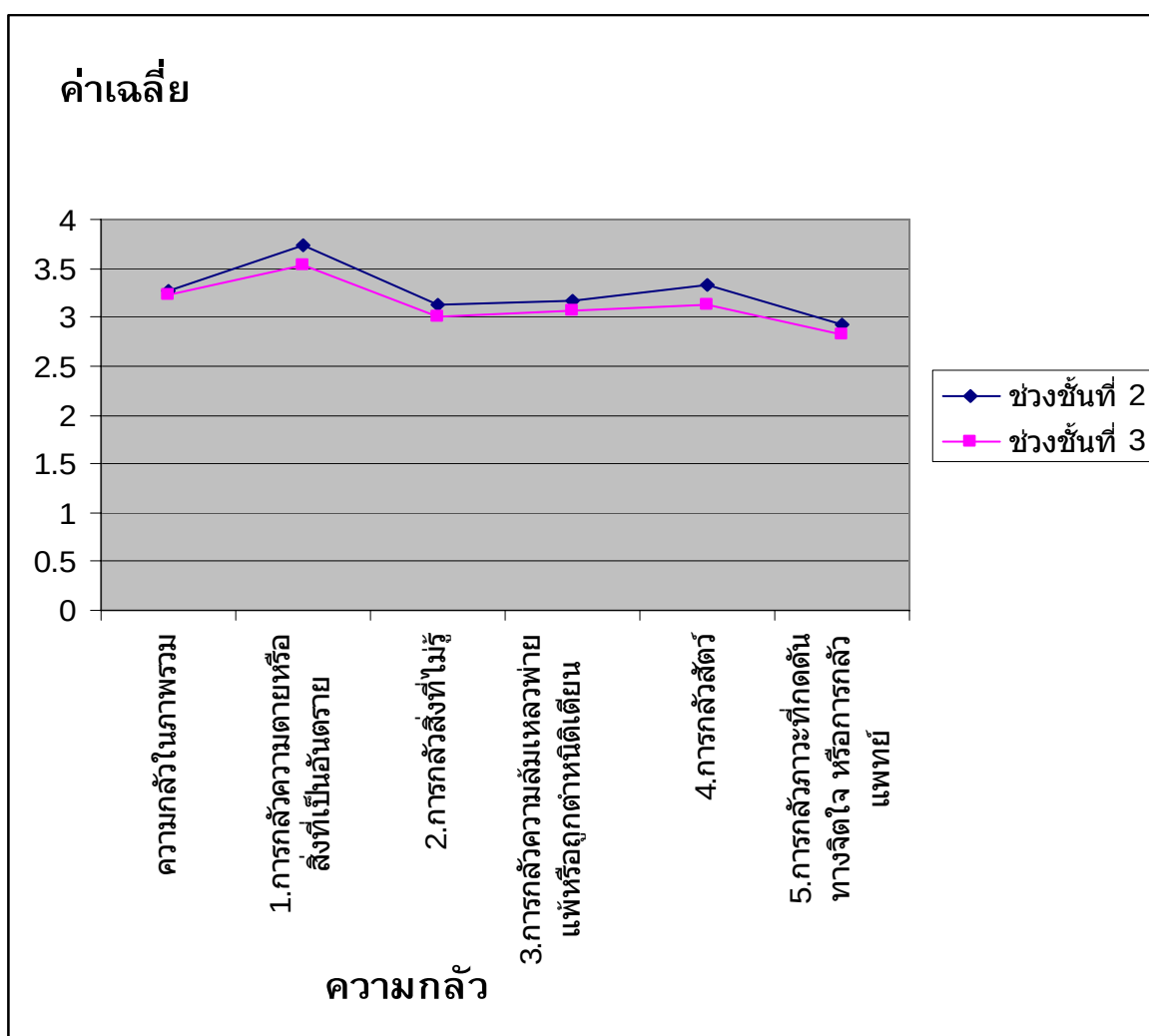
นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีการความกลัวตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.743 และ 3.540 ตามลำดับ

นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความกลัวสิ่งที่ไม่รู้ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.126 และ 2.997 ตามลำดับ

นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.170 และ 3.075 ตามลำดับ

นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความกลัวสัตว์ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 3.322 และ 3.127 ตามลำดับ

นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 2.920 และ 2.828 ตามลำดับ ซึ่งสามารถแสดงได้ดังภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 กราฟแสดงค่าเฉลี่ยความกลัวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 3

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน เกี่ยวกับความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

2.1 ค่าสถิติการทดสอบตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ ซึ่งมีรายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

2.1.1 ทดสอบความสัมพันธ์ภายในกลุ่มของตัวแปรตามทั้งหมด โดยหาค่าสหสัมพันธ์อย่างง่าย ตามวิธีของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) และวิเคราะห์โดยวิธีการของ Bartlett's Test of Sphericity เพื่อตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้น สำหรับการวิเคราะห์สถิติโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ (MANOVA) ซึ่งปรากฏผลดังตาราง 8

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์รายคู่และค่าการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์

ความกลัวของนักเรียน	การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย	การกลัวสิ่งที่ไม่รู้	การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน	การกลัวสัตว์	การกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์
การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย	1.000	.780**	.703**	.762**	.631**
การกลัวสิ่งที่ไม่รู้		1.000	.717**	.793**	.738**
การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน			1.000	.635**	.617**
การกลัวสัตว์				1.000	.661**
การกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์					1.000
Bartlett's Test of Sphericity =			5179.327**		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 พบว่าตัวแปรความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อทำการทดสอบความสัมพันธ์ในส่วนรวม โดยใช้วิธีการของบาร์ทเลตต์ ได้ค่า Bartlett's Test of Sphericity = 5179.327 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ตัวแปรตาม คือ ความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์มีความสัมพันธ์กันจริง ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ

2.1.2 ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ด้วยสถิติทดสอบ Lavenne และทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของเมทริกซ์ ความแปรปรวน – แปรปรวนร่วม ของความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ด้วยสถิติบ็อกซ์ (Box Test) ซึ่งปรากฏผลดังตาราง 9

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน ความสามารถด้านเหตุผลทางภาษา
ความสามารถด้านเหตุผลทางรูปภาพ และความสามารถด้านเหตุผลทางปริมาณ

ความกลัว	Levene's Test	
	F	p
การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย	.288	.834
การกลัวสิ่งที่ไม่รู้	.715	.543
การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน	.569	.635
การกลัวสัตว์	1.992	.113
การกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์	.280	.840
Box's M = 53.170 , F = 1.174 , p = .198		

จากตาราง 9 พบว่า มีความแตกต่างของความแปรปรวน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในทุกตัวแปร จึงกล่าวได้ว่า ค่าความแปรปรวนในแต่ละตัวแปร (Univariate Variance of Homogeneity) จากกลุ่มตัวอย่าง มีความเป็นเอกพันธ์กัน

เมื่อทำการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน – แปรปรวนร่วม ของ ความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิตีเดียณ การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือ การกลัวแพทย์ ด้วยสถิติบ็อกซ์ (Box Test) ได้ค่าสถิติ Box's M = 53.170 ค่า F = 1.174 มีค่า p = .198 ซึ่งแสดงว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือเมทริกซ์ความแปรปรวน – แปรปรวนร่วม มีค่าเท่ากันในทุกกลุ่ม ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการทดสอบ สำหรับการวิเคราะห์เทคนิคการวิเคราะห์ ความแปรปรวนพหุคูณ (MANOVA)

จากผลการทดสอบ ตามตาราง 8 และตาราง 9 ที่พบว่า ตัวแปรต่างมีความสัมพันธ์กัน และมีความเป็นเอกพันธ์ของเมทริกซ์ความแปรปรวน – แปรปรวนร่วมของข้อมูล ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการทดสอบ สำหรับการวิเคราะห์เทคนิคการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two - Way MANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐานต่อไป

2.2 การเปรียบเทียบความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิตีเดียณ การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน และนักเรียนที่มีศึกษาในระดับชั้นที่ต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two - Way MANOVA) เปรียบเทียบความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิตีเดียณ การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนหนึ่งตัวแปร (Univariate Test) ซึ่งมีรายละเอียดของข้อมูลดังตาราง 10

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two - Way MANOVA) ของความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิตีเดียณ การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน และนักเรียนที่มีศึกษาในระดับชั้นที่ต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	Degree of Freedom		Wilks' Λ	การทดสอบ F	p
	Hypothesis	Error			
เพศ	5	1352	.926	21.519	.000**
ระดับชั้น	5	1352	.991	2.527	.028*
ปฏิสัมพันธ์ ระหว่าง เพศ กับระดับชั้น	5	1352	.994	1.760	.118

* p < .05

**p < .01

จากตาราง 10 พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน คือนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีความกลัวในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนชาย ($\bar{X} = 3.294$) มีความกลัวในภาพรวม มากกว่านักเรียนหญิง ($\bar{X} = 3.200$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยพบว่ามีค่า Wilks Lambda = .929 มีค่า F = 21.519 และนักเรียนที่มีศึกษาในระดับชั้นที่ต่างกัน มีความกลัวในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ($\bar{X} = 3.265$) มีความกลัวในภาพรวม มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ($\bar{X} = 3.219$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่ามีค่า Wilks Lambda = .991 มีค่า F = 2.527 แต่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ กับระดับชั้น ที่มีต่อความกลัวของเด็กไทยในภาพรวม

เมื่อทราบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน และนักเรียนที่มีศึกษาในระดับชั้นที่ต่างกัน มีความกลัวในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ผู้วิจัยจึงตรวจสอบต่อไปว่านักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความกลัว ได้แก่ การกลัวความตาย หรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ อย่างน้อย 1 ด้าน แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนหนึ่งตัวแปร (Univariate Test) ซึ่งปรากฏผลตามตาราง 11 และ 12

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง

ความกลัวของนักเรียน	SS	df	MS	F	p
การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย	22.268	1	22.268	28.927	.000**
การกลัวสิ่งที่ไม่รู้	11.351	1	11.351	18.536	.000**
การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน	.107	1	.107	.206	.650
การกลัวสัตว์	15.759	1	15.759	18.676	.000**
การกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์	.769	1	.769	1.182	.277

* p < .05

**p < .01

จากตาราง 11 พบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีการกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ และการกลัวสัตว์ มีความกลัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเมื่อพิจารณาจากตาราง 6 ประกอบพบว่า นักเรียนชาย ($\bar{X} = 3.751$) มีการกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย มากกว่านักเรียนหญิง ($\bar{X} = 3.541$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนชาย ($\bar{X} = 3.131$) มีการกลัวสิ่งที่ไม่รู้มากกว่านักเรียนหญิง ($\bar{X} = 2.980$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนชาย ($\bar{X} = 3.281$) มีการกลัวสัตว์ มากกว่า นักเรียนหญิง ($\bar{X} = 3.130$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

และพบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนหญิง ($\bar{X} = 3.153$) มีการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียนมากกว่านักเรียนชาย ($\bar{X} = 3.077$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนหญิง ($\bar{X} = 2.914$) มีการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ มากกว่านักเรียนชาย ($\bar{X} = 2.801$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์และการกลัวภาวะกีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ต่างกัน

ความกลัวของนักเรียน	SS	df	MS	F	p
การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย	7.946	1	7.946	10.388	.001**
การกลัวสิ่งที่ไม่รู้	3.764	1	3.764	6.146	.013*
การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน	2.049	1	2.049	3.930	.048*
การกลัวสัตว์	8.585	1	8.585	10.174	.001**
การกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์	1.923	1	1.923	2.954	.086

* $p < .05$

** $p < .01$

จากตาราง 12 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีการกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย และการกลัวสัตว์ มีความกลัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเมื่อพิจารณาจากตาราง 7 ประกอบพบว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ($\bar{X} = 3.743$) มีการกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ($\bar{X} = 3.540$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ($\bar{X} = 3.322$) มีการกลัวสัตว์ มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ($\bar{X} = 3.127$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีการกลัวสิ่งที่ไม่รู้ และการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ($\bar{X} = 3.126$) มีการกลัวสิ่งที่ไม่รู้ มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ($\bar{X} = 2.997$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ($\bar{X} = 3.170$) มีการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ($\bar{X} = 3.075$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กับ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ($\bar{X} = 2.920$) มีความกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ($\bar{X} = 2.828$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษา ตรวจสอบความเที่ยงตรงขององค์ประกอบของความกลัวของเด็กไทย และเปรียบเทียบความกลัว ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ของนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 1 จำแนกตาม เพศ และระดับชั้นการศึกษา ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับครูแนะแนว ครูผู้สอน หรือผู้ปกครองสามารถนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปช่วยเหลือ แก้ไข และป้องกันความกลัว ซึ่งมีผลต่อบุคลิกภาพ พัฒนาการ และความเชื่อมั่นในการดำเนินชีวิต โดยมีลำดับขั้นตอนและผลของการศึกษาค้นคว้า โดยสรุปได้ดังนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาองค์ประกอบความกลัวของเด็กไทย
2. เพื่อศึกษาความกลัวของเด็กไทย โดยจำแนกตามเพศ และระดับชั้นการศึกษา
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศกับระดับการศึกษาที่ร่วมกันส่งผลต่อความกลัวของนักเรียน

สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. องค์ประกอบของความกลัวของเด็กไทยมีองค์ประกอบมากกว่า 1 องค์ประกอบ
2. นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความกลัวทั้งรายด้านและภาพรวมแตกต่างกัน
3. ระดับชั้นการศึกษาต่างกันมีความกลัวทั้งในรายด้านและภาพรวมแตกต่างกัน
4. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศและระดับการศึกษาร่วมกันส่งผลต่อความกลัว

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม.เขต 1 ซึ่งเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 7,453 คน และเป็นนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 29,627 คน รวมทั้งสิ้น 37,080 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 1 ซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นที่ 2 จำนวน 690 คน และเป็นนักเรียนระดับชั้นที่ 3 จำนวน 670 คน รวมทั้งสิ้น 1,360 คน ที่ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) มีขั้นตอนในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ขั้นที่ 1 สุ่มรายชื่อโรงเรียนระดับชั้นที่ 2 และชั้นที่ 3 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากทม. เขต 1

ขั้นที่ 2 สุ่มห้องเรียนจากโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามช่วงชั้นการศึกษา ดังนี้

- ช่วงชั้นที่ 2 จำนวน 690 คน เป็นชาย 288 คน เป็นหญิง 402 คน
- ช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 670 คน เป็นชาย 326 คน เป็นหญิง 344 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ

2.1.1 เพศ

- ชาย
- หญิง

2.1.2 ระดับชั้นการศึกษา

- ช่วงชั้นที่ 2
- ช่วงชั้นที่ 3

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความกลัวของเด็กไทย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นแบบสำรวจนี้จัดทำขึ้นเพื่อสำรวจความกลัวของนักเรียนจำนวน 82 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .973 แบ่งประเภทของความกลัวเป็น 5 ประเภท คือ

1. การกลัวความตาย และสิ่งที่เป็นอันตราย ("Fear of Death and Danger") จำนวน 24 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .950

2. การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ ("Fear of the Unknown") จำนวน 20 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .909

3. การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้ การถูกตำหนิติเตียน ("Fear of Failure and Criticism") จำนวน 19 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .892

4. การกลัวสัตว์ ("Animal Fears") จำนวน 12 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .897

5. การกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจ และการกลัวแพทย์ ("Psychic Stress – Medical Fears") จำนวน 7 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .746

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสำรวจความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของการทำแบบสำรวจ นำข้อมูลที่ได้มาจำแนกกลุ่มนักเรียนตามเพศ และระดับการศึกษา แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยการหาค่าทางสถิติพื้นฐานของความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ จำแนกตามเพศ และระดับการศึกษาของนักเรียน ส่วนการเปรียบเทียบความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน และมีระดับการศึกษาต่างกัน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณแบบสองทาง (Two - Way MANOVA) จากนั้นเปรียบเทียบความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดกันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ของนักเรียน ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนหนึ่งตัวแปร (Univariate Test)

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบของความกลัวของเด็กไทย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับหนึ่งและอันดับสองของโมเดลความกลัวของเด็กไทย เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลความกลัวในบริบทของเด็กไทย สรุปได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับหนึ่งของโมเดลความกลัวของเด็กไทย เพื่อยืนยันว่าตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามจำนวน 82 ข้อ เหมาะสมที่ใช้วัดคุณลักษณะแต่ละองค์ประกอบย่อย ทั้ง 5 องค์ประกอบหรือไม่ ผลการตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลการวัดความกลัวของเด็กไทย ในเบื้องต้นโมเดลยังไม่สอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์จึงมีการปรับโมเดลจนกระทั่งโมเดลมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ พบว่า ค่าไค-สแควร์ มีค่าเท่ากับ 3474.24 ($df=2287$) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p\text{ value}=.000$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .93 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .90 ส่วนค่ามาตรฐานค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความแตกต่างโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ .023 ค่ามาตรฐานค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความแตกต่างโดยประมาณ (SRMR) เท่ากับ .041 เมื่อพิจารณาค่าน้ำหนักองค์ประกอบมีค่าเป็นบวกทุกค่า และมีค่าอยู่ระหว่าง .30 -.76 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทุกค่า ($t > 2.58$) จึงสรุปได้ว่า โมเดลความกลัว

ของเด็กไทย 5 องค์ประกอบ มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในบริบทของเด็กไทยในระดับดี ตัวบ่งชี้หรือข้อคำถามสามารถใช้วัดคุณลักษณะซึ่งเป็นองค์ประกอบย่อยทั้ง 5 ด้านของความกลัวได้

2. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองของเด็กไทย เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบย่อย (Construct Validity) ผลการประเมินโมเดล พบว่าค่าไค-สแควร์ เท่ากับ 3516.77 ($df=2292$) และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p\text{-value} = .000$) ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .93 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .90 ส่วนค่ามาตรฐานดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความแตกต่างโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ .023 ค่ามาตรฐานค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองส่วนที่เหลือ (SRMR) เท่ากับ .042 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์องค์ประกอบของตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบอันดับสองของความกลัวของเด็กไทย มีค่าเป็นบวกทุกค่า ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง .85 - .99 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทุกค่า ($t > 2.58$) โดยค่าสถิติ t อยู่ระหว่าง 9.96 ถึง 20.00 แสดงว่า องค์ประกอบย่อยทั้ง 5 ด้านมีความสัมพันธ์กับความกลัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สรุปได้ว่า โมเดลความกลัวของเด็กไทยซึ่งประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย (Fear of Death and Danger) การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ (Fear of the Unknown) การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้ การถูกตำหนิติเตียน (Fear of Failure and Criticism) การกลัวสัตว์ (Animal Fear) และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจและการกลัวแพทย์ (Psychic Stress – Medical Fear) มีความคงเส้นคงวาในการอธิบายความแปรปรวนร่วมกันของความกลัวในบริบทของเด็กไทยได้ในระดับสูง (Consistency)

ตอนที่ 2 ศึกษาเปรียบเทียบความกลัวของเด็กไทย จำแนกตามเพศ และระดับชั้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความกลัวของนักเรียน ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ของนักเรียนที่มีเพศต่างกัน และมีระดับการศึกษาที่ต่างกัน สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน คือนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีความกลัวในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนชาย ($\bar{X} = 3.294$) มีความกลัวในภาพรวม มากกว่านักเรียนหญิง ($\bar{X} = 3.200$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีการกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ และการกลัวสัตว์ มีความกลัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนชาย ($\bar{X} = 3.751$) มีการกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย มากกว่านักเรียนหญิง ($\bar{X} = 3.541$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนชาย ($\bar{X} = 3.131$) มีการกลัวสิ่งที่ไม่รู้ มากกว่านักเรียนหญิง ($\bar{X} = 2.980$) อย่างมีนัยสำคัญ ทาง

สถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนชาย ($\bar{X} = 3.281$) มีการกลัวสัตว์ มากกว่า นักเรียนหญิง ($\bar{X} = 3.130$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่า นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนหญิง ($\bar{X} = 3.153$) มีการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน มากกว่านักเรียนชาย ($\bar{X} = 3.077$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนหญิง ($\bar{X} = 2.914$) มีการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ มากกว่านักเรียนชาย ($\bar{X} = 2.801$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. นักเรียนที่มีศึกษาในระดับชั้นที่ต่างกัน มีความกลัวในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ($\bar{X} = 3.265$) มีความกลัวในภาพรวม มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ($\bar{X} = 3.219$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีการกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย และการกลัวสัตว์ มีความกลัว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ($\bar{X} = 3.743$) มีการกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ($\bar{X} = 3.540$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ($\bar{X} = 3.322$) มีการกลัวสัตว์ มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ($\bar{X} = 3.127$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีการกลัวสิ่งที่ไม่รู้ และการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ($\bar{X} = 3.126$) มีการกลัวสิ่งที่ไม่รู้ มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ($\bar{X} = 2.997$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ($\bar{X} = 3.170$) มีการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ($\bar{X} = 3.075$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ($\bar{X} = 2.920$) มีความกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ มากกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ($\bar{X} = 2.828$) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ กับระดับการศึกษาของนักเรียน พบว่าไม่ร่วมกันส่งผลต่อความกลัว ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลในประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

1. จากผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับหนึ่งและอันดับสองของโมเดลความกลัว เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของโมเดลความกลัวในบริบทของเด็กไทย พบว่า โมเดลความกลัวมีความ

สอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในบริบทของเด็กไทยในระดับดี โดยพิจารณาจาก ดัชนีวัดความสอดคล้องกลมกลืนหลายดัชนี คือ ค่าไค-สแควร์ ควรไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ อย่างไรก็ตามค่าไค-สแควร์ มีความแปรผันไปตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ยิ่งขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ไค-สแควร์จะมีแนวโน้มที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงพิจารณาอัตราส่วนระหว่างค่าสถิติไค-สแควร์กับจำนวนองศาอิสระ (χ^2 / df) ซึ่งควรมีค่าต่ำกว่า 2.00 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) ควรจะมีค่าสูงกว่า .90 (เนงลักษณ์ วิรัชชัย, 2538: 44 - 47; อ้างอิงจาก Joreskog and Sorbom, 1989: 23-28; Long, 1983: 61-64; Bollen, 1989: 256-281, 335-338) ส่วนค่ามาตรฐานดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความแตกต่างโดยประมาณ (RMSEA) และค่ามาตรฐานค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความแตกต่างโดยประมาณ (RMSEA) และค่ามาตรฐานค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความแตกต่างโดยประมาณ (RMSEA) ควรจะมีค่าต่ำกว่า .05 (Bollen, 1989: 257-258) โดยผลจากการวิเคราะห์หองค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับหนึ่งและอันดับสองของความกลัว พบว่า $\chi^2 = 3474.24$ และ 3516.77 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($p\text{ value}=.000$) อัตราส่วนระหว่างค่าสถิติไค-สแควร์กับจำนวนองศาอิสระ (χ^2 / df) มีค่า 1.52 และ 1.53 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ .93 และค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (AGFI) เท่ากับ .90 ส่วนค่ามาตรฐานค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความแตกต่างโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ .023 ค่ามาตรฐานค่าดัชนีรากกำลังสองเฉลี่ยของค่าความแตกต่างโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ .041 และ 0.42

เมื่อโมเดลโดยภาพรวมมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์แล้ว พิจารณาในรายละเอียด ค่าสัมประสิทธิ์องค์ประกอบคะแนนมาตรฐานในทุกข้อคำถามในองค์ประกอบอันดับหนึ่งและอันดับสองมีค่าสัมประสิทธิ์อยู่ระหว่าง .30 ถึง .76 มีนัยสำคัญทางสถิติทุกค่า มีค่าความแปรปรวนร่วมของความกลัวที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของข้อคำถามแต่ละข้อ (R^2) อยู่ระหว่าง .09 – .58 จะเห็นได้ว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบของข้อคำถามทั้ง 82 ข้อ มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบที่สามารถที่ใช้ตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างได้ ควรมีค่ามากกว่า 0.30 (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ, 2543: 264) และขนาดสัมประสิทธิ์องค์ประกอบคะแนนมาตรฐานจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับสองอยู่ระหว่าง .85 ถึง .99 ค่าเฉลี่ย .93 มีค่าความแปรปรวนร่วมของความกลัวที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนขององค์ประกอบย่อยทั้ง 5 องค์ประกอบ (R^2) อยู่ระหว่าง .72 – .99 ค่าเฉลี่ย .86 มีคุณภาพของการวัดในด้านความเชื่อมั่น (ρ_c) = .97 และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (ρ_v) = .86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ว่า ค่าน้ำหนักองค์ประกอบคะแนนมาตรฐาน ค่าความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง (Construct Reliability: ρ_c) และค่าความแปรปรวนที่สกัดได้ (Variance Extracted: ρ_v) ควรสูงกว่า .50 (Hair & others, 1995: 642) ซึ่งแสดงว่า องค์ประกอบย่อยทั้ง 5 องค์ประกอบมีความแปรปรวนร่วมที่อธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของความกลัวของเด็กไทยในระดับสูง

2. นักเรียนที่มีเพศต่างกัน คือนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีความกลัวในภาพรวม แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นักเรียนชาย ($\bar{X} = 3.294$) มีความกลัวในภาพรวม มากกว่านักเรียนหญิง ($\bar{X} = 3.200$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักเรียนชาย

กับนักเรียนหญิง มีความกลัว คือ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ และการกลัวสัตว์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง มีความกลัว คือ การกลัว ความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งจะเห็นว่านักเรียนชายจะมีความกลัวในเรื่องการกลัวความ ตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ และการกลัวสัตว์มากกว่านักเรียนหญิง แต่จะมีการกลัว ความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์น้อยกว่านักเรียนหญิงซึ่งขัดแย้งกับ กราเซียโน (Grazino et al. 1979: 86) ได้กล่าวว่า เด็กผู้หญิงมีการ แสดงออกของความกลัวมากกว่าเด็กผู้ชาย ความแตกต่างนี้ ไม่ได้หมายความว่าเด็กผู้หญิง มีปฏิกิริยาตอบสนองทางความกลัวในทางชีววิทยาที่เป็นพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตมากกว่าเด็กผู้ชาย แต่อาจหมายความว่า พฤติกรรมการกลัวต่อสิ่งเร้าที่เฉพาะเจาะจงนี้ ได้รับการยอมรับสำหรับ เด็กผู้หญิงมากกว่าเด็กผู้ชาย และขัดแย้งกับ อลิซาเบท เอ. เซลด์เด็น (Elizabeth A. Sledden: 1986: 47-08B) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการ และสิ่งที่สนับสนุนความกลัวในเด็ก โดยกลุ่มตัวอย่าง นั้นเป็นนักเรียนในระดับประถมศึกษาจำนวน 258 คน โดยผลการศึกษาพบว่า ในเด็กผู้หญิงจะมีระดับ ความกลัวมากกว่าเด็กผู้ชาย และทั้งสองเพศจะรายงานชนิดของความกลัวใกล้เคียงกัน และชนิดของ ความกลัวจะลดลงเมื่ออายุเพิ่มขึ้นแต่ระดับของความกลัวนั้นยังคงเดิม โอเลนดิก, ยูล และ โอลเลอร์ (Ollendick, Yule; & Oller:1991: 32) ได้ทำการเปรียบเทียบความกลัวที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม ด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กอังกฤษ และเด็กอเมริกัน ก็ให้ผลที่ออกมาเหมือนกัน นั่นคือ ระดับ ความกลัวทั้งหมด (Fear intensity) ของทั้ง 2 กลุ่ม ตัวอย่างเกือบจะเท่ากัน และยังพบว่าเด็กผู้หญิงมีการ รายงานความกลัวมากกว่าเด็กผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญ โสภิดา นันทพรภิรมย์ (2548: บทคัดย่อ) ได้ศึกษา เรื่องความกลัวปกติของเด็กและวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า เด็กหญิงมีระดับความกลัว และ จำนวนสิ่งที่กลัวมากกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) แต่จากผลงานวิจัยครั้งนี้เป็นสิ่งที่ แสดงให้เห็นว่านักเรียนชายจะมีความกลัวมากกว่านักเรียนหญิงนั้น อาจเป็นเพราะว่าทุกวันนี้การทำงาน หรือการมอบหมายงานต่างๆ เราให้สิทธิเสรีภาพ มีความเสมอภาคเท่าเทียมกัน ซึ่งเมื่อก่อนจะเห็นว่างาน หรือความรับผิดชอบบางอย่างเราจะให้นักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง เช่นการเป็นหัวหน้าห้อง การเป็น ประธานนักเรียน หรือการเป็นกรรมการนักเรียน เพราะเราเชื่อกันว่านักเรียนชายมีความเข้มแข็งมากกว่า นักเรียนหญิง แต่ในปัจจุบันนี้งานที่นักเรียนชายทำอยู่นักเรียนหญิงก็สามารถทำได้และสามารถทำได้ดีกว่า นักเรียนชาย เพราะนักเรียนหญิงจะมีความรับผิดชอบมากกว่านักเรียนชาย ดังนั้นความกลัวของนักเรียน หญิงจึงมีความกลัวน้อยกว่านักเรียนชาย

3. นักเรียนที่มีศึกษาในระดับชั้นที่ต่างกัน มีความกลัวในภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 ($\bar{X} = 3.265$)มีความกลัวในภาพรวม มากกว่านักเรียนช่วง

ชั้นที่ 3 ($\bar{X} = 3.219$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่านักเรียนที่มีศึกษาในระดับช่วงชั้นที่ต่างกัน มีความกลัว ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 โดยพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ต่างกัน คือนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความกลัว คือ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย และการกลัวสัตว์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กับ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความกลัว คือ การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีความกลัวกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า จะมีความกลัวมากกว่าเด็กที่มีอายุมาก ซึ่งสอดคล้องกับ แมคเนล และคนอื่น (Macneil; & other: 1994: 153) ได้กล่าวว่า ความกลัวที่เกิดขึ้นตามช่วงอายุ เด็กประถมศึกษาจะมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความกลัวมาก ทิพย์ภา เศรษฐ์ชาวลิต. (2541: 81-82, สุชา จันทรโธม. 2540: 131-132) กล่าวว่า วัยเด็กตอนปลายว่า เด็กวัยนี้จะเลิกกลัวสิ่งที่ไม่มีความคุ้นเคย พิสูจน์ไม่ได้ อารมณ์กลัวของเด็กวัยนี้เกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้ สิ่งที่ได้วัยนี้กลัวมากที่สุดคือ กลัวไม่เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ชอบการยกย่อง แต่ไม่ชอบการเปรียบเทียบ นอกจากนี้เด็กยังกลัวอันตรายต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นกับตนและบุคคลที่รัก การตอบสนองของความกลัวจะเป็นลักษณะ การต่อสู้ การถอยหนี และการทำตัวให้เข้ากับสิ่งนั้นๆ ความกลัวของเด็กจะเริ่มลดลงเรื่อยๆ เมื่อมีอายุมากขึ้น สารภี กาญจนโรจน์พันธ์. (2548: 16-17 อ้างอิงจาก Robinson: 1986 cited in Nicastro and Whetsell: 1999) กล่าวว่า ความกลัวของเด็กจะเปลี่ยนไปตามอายุ ดังนั้นเด็กวัยเรียนในแต่ละช่วงอายุที่มีพัฒนาการด้านสติปัญญาแตกต่างกันไป จึงทำให้เด็กมีความกลัวที่แตกต่างออกไป จากงานวิจัยที่ค้นพบหรืองานวิจัยอื่นๆ จะเห็นว่านักเรียนที่มีอายุในช่วงประถมศึกษาจะมีความกลัวมากกว่านักเรียนที่มีอายุในระดับมัธยมศึกษา เพราะอาจเป็นเพราะว่าเด็กประถมจะได้รับการเอาอกเอาใจและการดูแลเป็นอย่างดีจากผู้ปกครองโดยที่เด็กจะทำอะไรก็ต้องอยู่ในความใกล้ชิดและการดูแลเป็นอย่างดีจากผู้ปกครองจึงทำให้เด็กนักเรียนในระดับประถมศึกษา มีความกลัวมากกว่าเด็กนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา

4. ผลการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ กับระดับการศึกษาของนักเรียน พบว่าไม่ร่วมกันส่งผลต่อความกลัว ได้แก่ การกลัวความตายหรือสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสัตว์ และการกลัวภาวะที่กีดตันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ อาจเป็นเพราะการที่เด็กจะมีความกลัวนั้น อาจจะขึ้นอยู่กับระดับการศึกษามากกว่าเพศ เพราะเด็กที่มีอายุน้อยกว่าจะมีความกลัวที่มากกว่า เด็กที่มีอายุมากกว่า เพราะผู้ปกครองยังมีการเลี้ยงดูแบบใกล้ชิด จึงทำให้เด็กไม่กล้าที่จะทำอะไรด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับปีเตอร์ มิวริส และคนอื่นๆ (Peter Muris and other: 1995: 265-268) ได้ศึกษาตัวแบบของความกลัวของบิดามารดาที่ส่งผลต่อความกลัวในเด็ก ผลการวิจัยพบว่า ความกลัวของบิดามารดามีความสัมพันธ์ต่อความกลัวในเด็ก โสภิตา

นันทพรภิมย์ (2548) ได้ศึกษาเรื่องความกลัวปกติของเด็กและวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า เพศ และกลุ่มอายุ ไม่มีอิทธิพลร่วมกันต่อความกลัวของเด็กและวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากผลการวิเคราะห์ห้วงองค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับหนึ่งและอันดับสองของโมเดล ความกลัวของเด็กไทย สามารถใช้พัฒนาเป็นเครื่องมือวัดความกลัวของเด็กไทย โดยมีองค์ประกอบ ความกลัว 5 องค์ประกอบ คือ การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย การกลัวสัตว์ การกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจและการกลัวแพทย์ และการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้และถูกตำหนิติเตียน

1.2 จากการศึกษา พบว่า นักเรียนมีความกลัวในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อแยก ความกลัวในแต่ละประเภท พบว่า นักเรียนมีความกลัวความตาย หรือสิ่งที่เป็นอันตรายมากที่สุด รองลงมาคือ การกลัวสัตว์ และการกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้หรือถูกตำหนิติเตียน การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ และการกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจหรือการกลัวแพทย์ ตามลำดับ ดังนั้นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นครู หรือผู้ปกครองควรให้คำแนะนำและให้ข้อเสนอแนะให้กับนักเรียนรู้จักใช้เหตุผลในการคิดก่อนตัดสินใจ เพื่อให้นักเรียนได้เกิดความกลัวน้อยลง และผู้ปกครองควรปล่อยให้เด็กได้แสดงออกให้เต็มที่อย่าปิดกั้น ความคิดของนักเรียนและปล่อยให้เด็กได้ตัดสินใจเอง จึงจะทำให้เด็กได้ลดความกลัวลงมาได้บ้าง

1.3 สถานศึกษาและโรงพยาบาล สามารถนำแบบสอบถามความกลัวนี้ไปใช้วัดความกลัว ของเด็กในด้านต่างๆ เพื่อให้ทราบว่าเด็กแต่ละคนมีความกลัวในด้านใด และจะได้ช่วยเหลือ รักษา ได้อย่างถูกต้อง

1.4 ผู้ที่สนใจสามารถนำแบบสอบถามความกลัวนี้ไปใช้วัดกับเด็กทั่วไปและเด็กที่มี ข้อบกพร่อง เพื่อศึกษาว่าเด็กมีความกลัวหรือไม่ และหากมีความกลัวเด็กกลัวด้านใด เพื่อจะได้ ช่วยเหลือให้เด็กมีบุคลิกภาพและพัฒนาการที่เหมาะสมตามวัย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ที่ส่งผลต่อความกลัวของนักเรียน เช่น การอบรมเลี้ยงดู สถานทางครอบครัว การพึ่งตนเอง ความมีวินัยในตนเอง หรือการรับรู้ตนเอง เป็นต้น หรืออาจนำตัวแปร ความกลัวของนักเรียน มาเป็นตัวแปรอิสระในการศึกษาเรื่องอื่น ๆ ต่อไป

2.2 ควรมีการทำวิจัยโดยใช้กลุ่มตัวอย่างอื่น เช่น กลุ่มตัวอย่างที่อาศัยอยู่ในภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ ภาคใต้ เพื่อศึกษาว่าพื้นที่และวัฒนธรรมที่ต่างกันส่งผลต่อความกลัวใน ด้านไหนบ้าง อย่างไร

2.3 ควรตรวจสอบความถูกต้องของโมเดลความกลัวของเด็กไทยกับประชากรต่างกลุ่ม เช่น นักเรียนเพศชายและเพศหญิง เพื่อยืนยันความเป็นสากลของโมเดลความกลัวของเด็กไทยต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กัณจะนา พุ่มมาลา. (2534). การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการใช้แรงเสริมทางสังคมที่มีต่อความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่2 โรงเรียนปราจีนกัลยาณี จังหวัดปราจีนบุรี. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์.(2543, พฤศจิกายน).นิตยสารแม่และเด็ก. ปีที่24 (ฉบับที่ 345): 1
- สืบค้นเมื่อ 2 กรกฎาคม 2551, จากhttp://www.elibonline.com/doctors2/child_scare01.html
- _____. (2543). นิตยสารแม่และเด็ก. ปีที่24 ฉบับที่345 พฤศจิกายน: สืบค้นเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2551: จากhttp://www.elibonline.com/doctors2/child_scare01.html
- เกษม ดันติผลาชีวะ. (2532). โรคกลัว. *ใกล้หมอ*. 13(9) : 47-48.
- จรรยา ทองถาวร. (2530). จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ทิพย์ภา เชษฐไชยลิต. (2541). จิตวิทยาพัฒนาการสำหรับพยาบาล. พิมพ์ครั้งที่6. สงขลา: ชานเมืองการพิมพ์.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์, จันทมาศ ชื่นบุญและอรทัย (ศรีหงษ์) ชื่นมนุษย์. (2520). จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร.
- นุปผา พิกุลแก้ว. (2543). การวิเคราะห์องค์ประกอบบุคลิกภาพของพนักงานขายปลีกหน้าร้านในห้างสรรพสินค้า. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปรีชา วิหคโต. (2544). พฤติกรรมวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- พยอม อิศตานัฐณ. (2524). จิตวิทยาพัฒนาการเด็ก. พิมพ์ครั้งที่3. เจริญวิทยาการพิมพ์.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญ. (2547). ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พล กุลสุขรังสรรค์. (2546). การวิเคราะห์องค์ประกอบความวิตกกังวลในสถิติเพื่อการวิจัยของนิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่7. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- พัชนี อรกวิน. (2523). จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ภัสยกร เลาสวัสดิกุล (2550). *การศึกษาความกลัวของนักเรียนที่มีต่อการอย่าร้างและการสมรสใหม่ของครอบครัว*. ปรินูญยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

มลวิภา ทรวงุฒิสิต. (2533). *จิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ. โรงพิมพ์สำนักพิมพ์ .
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

วัฒนเพ็ญ บุญประกอบและคณะ. (2531). *ช่วยพ่อแม่แก้ปัญหา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.

วิณี ชิดเชิดวงศ์. (2537). *การศึกษาเด็ก*. กรุงเทพฯ : ศิลปาบรรณาการ.

วิลาวัลย์ มาคุ้ม. (2549). *การพัฒนาตัวบ่งชี้การจัดการความรู้ของครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน*
สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ. ปรินูญยานิพนธ์ กศ.ด. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

วิโรจน์ ธรรมนารถสกุล. (2547). *ปัจจัยเชิงสาเหตุทุกระดับของผลการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ:
ศึกษาปัจจัยสภาพแวดล้อมในการทำงานและปัจจัยระดับบุคคล*. ปรินูญยานิพนธ์ วท.ด.
(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

วีณา อญู. (2549). *การวิเคราะห์องค์ประกอบของมารดาหลังคลอดบุตรคนแรก*.
ปรินูญยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ศรีประภา ชัยสินธพ. (2543). *มุมมองสุขภาพจิต*. สืบค้นเมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2550:
จาก <http://www.thaihealth.net/h/article286.html>

ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2549). *จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: ส. วาสนา
ประมวลพฤกษ์. (ม.ป.ป.). *การวิเคราะห์องค์ประกอบ*. (เอกสารประกอบการวิชาวัดผล 522).
กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สายฝน เอกรวงกูร. *พัฒนาการวัยเด็ก*. สืบค้นเมื่อวันที่ 29 กันยายน 2550
จาก: <http://clm.wu.ac.th/www/media/3200-101/unit4.htm>.

สายพิน ศรีสุวรรณรัตน์. (2540). *การวิเคราะห์องค์ประกอบบุคลิกภาพนักวิทยาศาสตร์ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดปทุมธานี*. ปรินูญยานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สารภี กาญจนโรจน์พันธ์. (2548). *ปัจจัยที่มีความสำคัญกับความกลัวของเด็กวัยเรียนที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล*. วิทยานิพนธ์ พย.ม (พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เสรี ชัดเข้ม; และสุชาดา กรเพชรปาณี. (2546, มีนาคม). โมเดลสมการโครงสร้าง. *วารสารวิจัย และวัดผล การศึกษา*. 1(1): 1-23.
- สุชา จันทน์เอม. (2529). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2540). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชา จันทน์เอมและสุรางค์ จันทน์เอม. (2520). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภาณี อิทธอักษร. (2542). *การวิเคราะห์องค์ประกอบคุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษานักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2541). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โสภิตา นันทพรภิรมย์. (2548). *ความกลัวปกติของเด็กและวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- อารยา สุระมาตย์. (2540). *การวิเคราะห์องค์ประกอบบุคลิกภาพด้านความเชื่อมั่นในตนเอง*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- อารี พันธุ์ณี. (2544). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- อุทุมพร ทองอุไทย. (2524). *วิธีวิเคราะห์องค์ประกอบ*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เอี่ยมพร เขียวหิรัญ. (2522). *อิทธิพลของความกลัวและสถานการณ์เงื่อนไขที่มีต่อความต้องการเข้าร่วมกลุ่ม*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2538). *ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น (Lisrel) สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิโรจน์ ธรรมนารถสกุล. (2547). *ปัจจัยเชิงสาเหตุพหุระดับของผลการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ: ศึกษาปัจจัยสภาพแวดล้อมในการทำงานและปัจจัยระดับบุคคล*. ปรินญานิพนธ์ วท.ด. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- เสรี ชัดเข้ม และสุชาดา กรเพชรปาณี. (2546, มีนาคม). โมเดลสมการโครงสร้าง. *วารสารวิจัย และวัดผล การศึกษา*. 1(1): 1-23.
- Bollen, Kenneth A. (1989). *Structural Equations with Latent Variables*. New York: John Wiley & Sons.
- Chaiyawat, W. (2000). *Psychometric Properties of The Thai versions of STAIC-R and CMFS-R in Thai School Age Children*. Unpublished Doctoral Dissertation, Chulalongkorn University, Bangkok.
- Frederickson, M., Anna's, P., Fischer, H., & Wik, G. (1996). *Gender and Age Differences in The Prevalence of Specific Fears and Phobia*, Behaviour Research and Therapy, Vol 34, Issue 1, January 1996, Pages 33-39.
- Freiberg, K.L. (1992), *Human Development*. 4th Edition, Wadsworth, Inc.
- Gale Encyclopedia of Childhood and Adolescence. (1998). *Fear*. Gale Research. (Findarticles.com). (online).
- Goodwin, D.W. (1983). *Phobia the Facts*. New York: Oxford University Press.
- Graziano, A. M., DeGiovanni, I.S., and Garcia, K.A. (1979). *Behavioral Treatment of Children's Fears: A review*, Psychological Bulletin, Vol. 86, Pages 804-830.
- Gullone, E. (2000). *The Development of Normal Fear: A Century of Research*, Clinical Psychology Review, Vol. 20, Pages 429-451.
- Gullone, E.; & King, N.J. (1992). *Psychometric Evaluation of A Revised Fear Survey Schedule for Children and Adolescents*. Journal of Child Psychology and Psychiatry, 33, 987-998.
- _____. (1993), *The Fears of Youth in the 1990s: Contemporary Normative Data*, The Journal of Genetic Psychology, Vol. 154, and Pages 137-153.
- _____. (1997), *Three-Year Follow-Up of Normal Fear in Children and Adolescents Aged 7 to 18 Years*, British Journal of Developmental Psychology, Vol. 15, and Pages 97-111.

- Hair, JK Joseph F.; Anderson, Rolph E.; Tatham, Ronald L.; & Black, William C.(1995).
Multivariate Data Analysis with Readings. 4th edition. New Jersey: Prentice Hall.
- Kall V.R.; & Cavanaugh C.J. (1996). *Human Development*, California: Brooks/Cole
 Publishing Company.
- King, N.J., Ollier, K., Iacuone, R., Schuster, S., Bays, K., Gullone, E., & Ollendick, T.H.
 (1989). *Child and Adolescent Fears: An Australian Cross-Sectional Study using The
 Revised Fear Survey Schedule for Children*, Journal of Child Psychology and
 Psychiatry, Vol. 30, Pages 775-784.
- Lefebvre, J.E. (1997). *Parenting the Preschooler*. Helping Your Child Overcome Fear.
 Available: <http://www.uwex.edu/ces/flp/pp/pdf/fears.pdf>.
- McNeil, D.W.; and Other. (1994), *Anxiety and Fear*, Encyclopedia of Human Behavior,
 Volume1. Oklahoma: Academic Press.
- Muris, Peter.; and Other. (1995), *The Role of Parental Fearfulness and Modeling in Children
 Fear*. Behavior Research and Therapy. Vol. 34, Issue 3, Pages 265-268.
- Muris ,P.,Merckelbach, H.; and Luijten,M (2002). *The connection between cognitive
 development and specific fears and worries in normal children with below-average
 intellectual abilities: A preliminary study*. Behaviour Research and Therapy 40(1):37-56
- Nicastro,E.A.; & Whetsell, M.V. (1999).Children's fear. Journal of Pediatric Nursing 14(6):392-402
- Ollendick, T.H., Yule, W., and Ollier, K. (1991), *Fears in British Children and Their
 Relationship to Manifest Anxiety and Depression*, Journal of Child Psychology and
 Psychiatry, Vol. 32, Pages 321-331.
- Papalia D.E.; & Olds W.E. (1995), *Human Development*, New York: McGraw-Hill, Inc.
- Papalia, D.E.; & Olds S.W. (1992). *Human Development*. 5th edition, McGraw-Hill, New York.
- Pickard, David C. (1989), *Childhood Fears and The Impact of Divorce and Remarriage*.
 Dissertation Abstract International. Pages 60-267.
- Robinson III, Edward H. (1991). *Coping with Fear and Stress. Digest*. (Online). Available:
<http://www.libry.unt.edu./ericese/vl/suicide/digests/fear.htm>.

- Rapport, M.D.; & Shore, G.N (1998). The fear survey schedule for children-revised (FSSC-HI): *Ethnocultural variations in children fearfulness*. Journal Anxiety Disorder 12:437-461.
- Sleddon, Elizabeth. A. (1986), *Variables Influencing The Development and Maintenance of Fear in Children*. Dissertation Abstract International Pages 47-08 B.
- Sorin, R. (2000). *Investigating Practice in Responding to Fear in early Childhood Context*. Available: <http://www.ext.nodak.edu/extpubs/yf/famsci/he458/w.htm>.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ ดร. นันทา สู้รักษา
 อาจารย์ประจำภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร มณีศรีขำ
 อาจารย์ประจำภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรรจง
 อาจารย์ประจำภาคการวิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามความกลัว

แบบสอบถามความกลัว

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อสำรวจความกลัวของนักเรียน คำตอบที่นักเรียนตอบ มีคุณค่าอย่างมากสำหรับการสำรวจในครั้งนี้ ขอให้นักเรียนอย่าลอกหรือดูคำตอบของเพื่อนๆ แบบสำรวจนี้ไม่มีถูกหรือผิด โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ และระดับชั้นการศึกษา

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามความกลัว

1. แบบสอบถามความกลัว 82 ข้อ ใช้เวลาในการตอบ 60 นาที

2. แบ่งประเภทของความกลัวเป็น 5 ปัจจัย ได้แก่

ปัจจัยที่ 1 คือ การกลัวความตาย และสิ่งที่เป็นอันตราย

(Factor 1 = “Fear of Death and Danger”)

ปัจจัยที่ 2 คือ การกลัวสิ่งที่ไม่รู้

(Factor 2 = “Fear of the Unknown”)

ปัจจัยที่ 3 คือ การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้ การถูกตำหนิติเตียน

(Factor 3 = “Fear of Failure and Criticism”)

ปัจจัยที่ 4 คือ การกลัวสัตว์

(Factor 4 = “Animal Fears”)

ปัจจัยที่ 5 คือ การกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจ และการกลัวแพทย์

(Factor 5 = “Psychic Stress – Medical Fears”)

ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ของตัวเลือก 1 ตัวเลือก คือ กลัวมากที่สุด กลัวมาก กลัวปานกลาง กลัวน้อย และกลัวน้อยที่สุด

มากที่สุด คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นมากที่สุด

มาก คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นมาก

ปานกลาง คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นเป็นบางครั้ง

น้อย คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นน้อย

น้อยที่สุด คือ นักเรียนกลัวสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์นั้นบ้างหรือไม่กลัวเลย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ และเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. อายุ ปี
3. ระดับชั้น ☐ ประถมศึกษา ปีที่.....
☐ มัธยมศึกษา ปีที่.....

ส่วนที่ 2 แบบสำรวจความกลัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ข้อความแต่ละข้อจะเป็นสิ่งต่างๆ หรือสถานการณ์ต่างๆ ขอให้นักเรียนอ่านข้อความอย่างระมัดระวัง และเลือกคำตอบที่บอกถึงระดับความกลัวของนักเรียนต่อสิ่งและสถานการณ์นั้นๆ แล้วเลือกให้ตรงกับนักเรียนมากที่สุด โดยแบ่งระดับความกลัว (Level of Fear) ต่อสิ่งเร้านั้น ๆ เป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และ น้อยที่สุด

ข้อ	สิ่งต่าง ๆ /สถานการณ์ต่าง ๆ	ระดับความกลัวของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ถูกล้อเลียน	5	4	3	2	1
2	เครื่องเล่นหวาดเสียว เช่น รถไฟเหาะ	5	4	3	2	1
3	การอยู่คนเดียว	5	4	3	2	1
4	ถูกคนอื่นนินทา, วิจารณ์	5	4	3	2	1
5	ปลิงดูดเลือด/ทาก	5	4	3	2	1
6	เพื่อนไม่คบ	5	4	3	2	1
7	การอยู่ในที่คับแคบ เช่น ลิฟต์	5	4	3	2	1
8	การไปหาหมอ	5	4	3	2	1
9	เรียนได้คะแนนไม่ดี	5	4	3	2	1
10	การสลายมอม/ สลายการประท้วง	5	4	3	2	1
11	ความมืด	5	4	3	2	1
12	ถูกข่มขู่ด้วยอาวุธ เช่น ปืน มีด ฯลฯ	5	4	3	2	1
13	สิ่งเสพติดอันตราย เช่น ยาบ้า ฯลฯ	5	4	3	2	1
14	การพูดหน้าชั้น/หน้าเสาธง	5	4	3	2	1
15	ความรุนแรงในโทรทัศน์/ภาพยนตร์	5	4	3	2	1
16	แมงมุม/กิ้งกือ/หนอน/ไส้เดือน/แมลงสาบ	5	4	3	2	1
17	ถูกจี้/ถูกล้วง	5	4	3	2	1
18	พ่อแม่ดุหรือตำหนิ	5	4	3	2	1
19	การต่อสู้ ทะเลาะวิวาท	5	4	3	2	1
20	ถูกลักพาตัว	5	4	3	2	1

ข้อ	สิ่งต่าง ๆ /สถานการณ์ต่าง ๆ	ระดับความกลัวของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
21	พบปะคนเป็นครั้งแรก	5	4	3	2	1
22	ไฟไหม้บ้าน	5	4	3	2	1
23	การถูกฆ่าตัด	5	4	3	2	1
24	คนในครอบครัวเสียชีวิต	5	4	3	2	1
25	การทำผิดพลาด	5	4	3	2	1
26	พ่อแม่ทะเลาะกัน	5	4	3	2	1
27	พายุ/ฟ้าแลบ/ฟ้าร้อง/ฟ้าผ่า	5	4	3	2	1
28	ตัวเองกำลังจะตาย	5	4	3	2	1
29	ประสบอุบัติเหตุ ถูกรถชน/ถูกรถทับ	5	4	3	2	1
30	ถูกส่งไปหาฝ่ายปกครอง	5	4	3	2	1
31	ผี/สิ่งลี้ลับ/ไสยศาสตร์	5	4	3	2	1
32	เกิดสงครามระหว่างประเทศ	5	4	3	2	1
33	สัตว์ใหญ่ เช่น ช้าง วัว ควาย	5	4	3	2	1
34	หายใจไม่ออก	5	4	3	2	1
35	พ่อแม่ลงโทษ	5	4	3	2	1
36	สอบตก	5	4	3	2	1
37	คนเมาเหล้า/เมายา/เมากาว	5	4	3	2	1
38	สัตว์มีพิษ งู ตะขาบ แมลงป่อง ฯลฯ	5	4	3	2	1
39	พ่อแม่เลิกกัน	5	4	3	2	1
40	ถูกไฟฟ้าชอร์ต	5	4	3	2	1
41	คนในครอบครัวเกิดอุบัติเหตุ	5	4	3	2	1
42	การพลัดหลงในกลุ่มคนจำนวนมาก	5	4	3	2	1
43	การไม่มีเพื่อน	5	4	3	2	1
44	คนในครอบครัวป่วย	5	4	3	2	1
45	คนที่หน้าตาไม่น่าไว้วางใจ	5	4	3	2	1
46	ถูกขโมยขึ้นบ้าน	5	4	3	2	1
47	ฝันร้าย	5	4	3	2	1
48	อยู่ตามลำพังคนเดียวในบ้าน	5	4	3	2	1
49	หนู	5	4	3	2	1
50	การเข้าเรียนในที่ใหม่	5	4	3	2	1
51	แผ่นดินไหว	5	4	3	2	1

ข้อ	สิ่งต่างๆ /สถานการณ์ต่างๆ (ต่อ)	ระดับความกลัวของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
52	ถูกฉีดยา/ให้น้ำเกลือ	5	4	3	2	1
53	แมลงมีพิษ เช่น ผึ้ง/ต่อหัวเสือ/แตน	5	4	3	2	1
54	การสอบ	5	4	3	2	1
55	ถูกกลืนแก๊ส	5	4	3	2	1
56	รู้ผลสอบ	5	4	3	2	1
57	น้ำท่วม/ดินโคลนถล่ม	5	4	3	2	1
58	สัตว์เลื้อยคลาน เช่น เหี้ย ตะกวด ตุ๊กแก	5	4	3	2	1
59	โรคติดต่อร้ายแรง เอชส์ หวัดนก ฯลฯ	5	4	3	2	1
60	บ้านผีสิง	5	4	3	2	1
61	เสือ/สิงโต	5	4	3	2	1
62	คนตาย	5	4	3	2	1
63	การหลงทางในที่ไม่คุ้นเคย	5	4	3	2	1
64	คลื่นยักษ์	5	4	3	2	1
65	ป่าช้า	5	4	3	2	1
66	สุนัขพันธุ์ดุร้าย (ลือตไวเลอร์ โดเบอร์แมน)	5	4	3	2	1
67	เลือด	5	4	3	2	1
68	ถูกมองว่าโง่	5	4	3	2	1
69	การอยู่ในที่สูง (กลัวความสูง)	5	4	3	2	1
70	การเดินทางโดยเครื่องบิน	5	4	3	2	1
71	คนแปลกหน้า	5	4	3	2	1
72	นอนโรงพยาบาล	5	4	3	2	1
73	ตกจากที่สูง	5	4	3	2	1
74	ปลาฉลาม	5	4	3	2	1
75	การนั่งคนเดียวในรถตู้ รถโดยสาร	5	4	3	2	1
76	ทำฟัน/ทันตแพทย์	5	4	3	2	1
77	จระเข้	5	4	3	2	1
78	กลุ่มอันธพาล นักเลง	5	4	3	2	1
79	จมน้ำ	5	4	3	2	1
80	สัตว์ครึ่งบกครึ่งน้ำ เขียด คางคก อึ่งอ่าง	5	4	3	2	1
81	ถูกไฟไหม้ น้ำร้อนลวก	5	4	3	2	1
82	ความผิดหวัง	5	4	3	2	1

ภาคผนวก ค

แสดงผลการหาคุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 13 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความกลัวในแต่ละองค์ประกอบย่อย
ทั้ง 5 องค์ประกอบ

องค์ประกอบ	ข้อที่	ค่าความเชื่อมั่น
1. การกลัวความตายและสิ่งที่เป็นอันตราย (Fear Death)	f_10.1	0.391
	f_12.2	0.685
	f_13.3	0.597
	f_17.4	0.699
	f_20.5	0.760
	f_23.6	0.724
	f_25.7	0.642
	f_28.8	0.433
	f_29.9	0.663
	f_30.10	0.756
	f_33.11	0.692
	f_35.12	0.593
	f_41.13	0.705
	f_42.14	0.692
	f_45.15	0.574
	f_47.16	0.703
	f_52.17	0.706
	f_58.18	0.698
	f_60.19	0.698
	f_65.20	0.701
	f_74.21	0.676
	f_79.22	0.628
	f_80.23	0.610
	f_82.24	0.598

ตาราง 13 (ต่อ) แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความกลัวในแต่ละองค์ประกอบย่อย
ทั้ง 5 องค์ประกอบ

องค์ประกอบ	ข้อที่	ค่าความเชื่อมั่น
2. การกลัวสิ่งที่ไม่รู้ (Fear Unknown)	f_2.25	.412
	f_3.26	.488
	f_7.27	.419
	f_11.28	.550
	f_15.29	.360
	f_32.30	.640
	f_38.31	.562
	f_43.32	.591
	f_46.33	.595
	f_48.34	.539
	f_49.35	.594
	f_61.36	.636
	f_63.37	.661
	f_64.38	.637
	f_66.39	.634
	f_68.40	.371
	f_70.41	.548
	f_71.42	.522
	f_72.43	.648
	f_76.44	.602

ตาราง 13 (ต่อ) แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความกลัวในแต่ละองค์ประกอบย่อย
ทั้ง 5 องค์ประกอบ

องค์ประกอบ	ข้อที่	ค่าความเชื่อมั่น
3. การกลัวความล้มเหลวพ่ายแพ้ และถูกตำหนิติเตียน (Fear Failure)	f_1.45	0.408
	f_4.46	0.531
	f_6.47	0.505
	f_9.48	0.479
	f_18.49	0.521
	f_19.50	0.517
	f_26.51	0.563
	f_27.52	0.527
	f_31.53	0.534
	f_36.54	0.562
	f_37.55	0.569
	f_40.56	0.476
	f_44.57	0.555
	f_51.58	0.441
	f_55.59	0.491
	f_56.60	0.616
	f_57.61	0.537
	f_69.62	0.542
	f_83.63	0.509

ตาราง 13 (ต่อ) แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความกลัวในแต่ละองค์ประกอบย่อย
ทั้ง 5 องค์ประกอบ

องค์ประกอบ	ข้อที่	ค่าความเชื่อมั่น
4. การกลัวสัตว์ (Animal Fears)	f_5.64	.494
	f_16.65	.576
	f_34.66	.528
	f_39.67	.688
	f_50.68	.489
	f_54.69	.669
	f_59.70	.709
	f_62.71	.687
	f_67.72	.599
	f_75.73	.629
	f_78.74	.674
	f_81.75	.616
5. การกลัวภาวะที่กดดันทางจิตใจ และการกลัวแพทย์ (Stress Fears)	f_8.76	.435
	f_14.77	.313
	f_22.78	.436
	f_24.79	.447
	f_53.80	.559
	f_73.81	.488
	f_77.82	.536

ตาราง 14 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความกลัวทั้งฉบับ

ข้อที่	ค่าความเชื่อมั่น	ข้อที่	ค่าความเชื่อมั่น	ข้อที่	ค่าความเชื่อมั่น
f_10.1	0.452	f_38.31	0.660	f_57.61	0.427
f_12.2	0.619	f_43.32	0.655	f_69.62	0.488
f_13.3	0.522	f_46.33	0.653	f_83.63	0.446
f_17.4	0.625	f_48.34	0.508	f_5.64	0.519
f_20.5	0.684	f_49.35	0.527	f_16.65	0.516
f_23.6	0.619	f_61.36	0.613	f_34.66	0.504
f_25.7	0.552	f_63.37	0.671	f_39.67	0.687
f_28.8	0.541	f_64.38	0.671	f_50.68	0.440
f_29.9	0.589	f_66.39	0.659	f_54.69	0.642
f_30.10	0.658	f_68.40	0.344	f_59.70	0.661
f_33.11	0.645	f_70.41	0.508	f_62.71	0.661
f_35.12	0.584	f_71.42	0.465	f_67.72	0.621
f_41.13	0.670	f_72.43	0.652	f_75.73	0.617
f_42.14	0.611	f_76.44	0.590	f_78.74	0.627
f_45.15	0.576	f_1.45	0.295	f_81.75	0.536
f_47.16	0.654	f_4.46	0.421	f_8.76	0.319
f_52.17	0.679	f_6.47	0.385	f_14.77	0.345
f_58.18	0.677	f_9.48	0.358	f_22.78	0.517
f_60.19	0.646	f_18.49	0.457	f_24.79	0.642
f_65.20	0.660	f_19.50	0.560	f_53.80	0.498
f_74.21	0.649	f_26.51	0.515	f_73.81	0.456
f_79.22	0.654	f_27.52	0.530	f_77.82	0.483
f_80.23	0.621	f_31.53	0.585		
f_82.24	0.636	f_36.54	0.532		
f_2.25	0.381	f_37.55	0.542		
f_3.26	0.433	f_40.56	0.554		
f_7.27	0.406	f_44.57	0.474		
f_11.28	0.506	f_51.58	0.453		
f_15.29	0.329	f_55.59	0.410		
f_32.30	0.662	f_56.60	0.560		

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความกลัวทั้งฉบับ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) เท่ากับ .973

ภาคผนวก ง

หนังสือราชการ

ที่ ศธ 0519.12/ ๐๕๕๐

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๐ มกราคม 2552

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์

เนื่องด้วย นางสาวเอื้องกานท์ จิยังเรืองรุ่ง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความกลัวของเด็กไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์นันทา สุรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูล เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตอบแบบสอบถามเรื่อง ความกลัว ในระหว่างเดือนมกราคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาต ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวเอื้องกานท์ จิยังเรืองรุ่ง ได้เก็บ ข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 081-6413-337

ที่ รท 0519.12/๐๕๕๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๓๐ มกราคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดโสมนัส

เนื่องด้วย นางสาวเอื้องกานท์ จิ๋ยยังเรืองรุ่ง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความกลัวของเด็กไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์นันทา สุรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 200 คน ตอบแบบสอบถามเรื่อง ความกลัว ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวเอื้องกานท์ จิ๋ยยังเรืองรุ่ง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-6413-337

ที่ ศธ 0519.12/๒๕๕๔

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๐ มกราคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนราชวินิต

เนื่องด้วย นางสาวเอื้องกานท์ จิ๋นยั้งเรืองรุ่ง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความกลัวของเด็กไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์นันทา สุรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 200 คน ตอบแบบสอบถามเรื่อง ความกลัว ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวเอื้องกานท์ จิ๋นยั้งเรืองรุ่ง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-6413-337

ที่ ศธ 0519.12/๐๕๕๔

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๐ มกราคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย

เนื่องด้วย นางสาวเอื้องกานท์ จิ๋ยยังเรืองรุ่ง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความกลัวของเด็กไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์นันทา สุรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 200 คน ตอบแบบสอบถามเรื่อง ความกลัว ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวเอื้องกานท์ จิ๋ยยังเรืองรุ่ง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-6413-337

ที่ ศธ 0519.12/ ๐๕๕๘

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๐ มกราคม 2552

เรื่อง ขออนุญาตออกรายการเพื่อการศึกษา

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดสังเวช

เนื่องด้วย นางสาวเอื้องกานท์ จิ๋นยั้งเรืองรุ่ง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความกลัวของเด็กไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์นันทา สุรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูล เพื่อการศึกษา โดยขอให้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 200 คน ตอบแบบสอบถามเรื่อง ความกลัว ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2552

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตออกรายการ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวเอื้องกานท์ จิ๋นยั้งเรืองรุ่ง ได้เก็บ ข้อมูลเพื่อการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 081-6413-337

ที่ ศธ 0519.12/ ๐๕๕ /

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๖๐ มกราคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดพลับพลาไชย

เนื่องด้วย นางสาวเอื้องกานท์ จิ๋นยั้งเรืองรุ่ง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความกลัวของเด็กไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์นันทา สุรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูล เพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตอบแบบสอบถามเรื่อง ความกลัว ในระหว่างเดือนมกราคม 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวเอื้องกานท์ จิ๋นยั้งเรืองรุ่ง ได้เก็บ ข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-6413-337

ที่ ศธ 0519.12/๐๕๕-3

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑๐ มกราคม 2552

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลวัดปรีณายก

เนื่องด้วย นางสาวเอื้องกานท์ จิ๋นยั้งเรืองรุ่ง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความกลัวของเด็กไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์นันทา สุรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูล เพื่อการศึกษาวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 - 6 จำนวน 200 คน ตอบแบบสอบถามเรื่อง ความกลัว ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2552

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตให้ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวเอื้องกานท์ จิ๋นยั้งเรืองรุ่ง ได้เก็บ ข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-6413-337

ที่ ศธ 0519.12/ ๐๕๕๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๖๐ มกราคม 2552

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดราชาธิวาส

เนื่องด้วย นางสาวเอื้องกานท์ จิงยิ่งเรืองรุ่ง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความกลัวของเด็กไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์นันทา สุรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 จำนวน 200 คน ตอบแบบสอบถามเรื่อง ความกลัว ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวเอื้องกานท์ จิงยิ่งเรืองรุ่ง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-6413-337

ที่ ศธ 0519.12/ ๐๕๕ ๗

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๙๘ มกราคม 2552

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนราชวินิตมัธยม

เนื่องด้วย นางสาวเอื้องกานท์ จิยังเรืองรุ่ง นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาความกลัวของเด็กไทย” โดยมี รองศาสตราจารย์นันทา สุรักษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 200 คน ตอบแบบสอบถามเรื่อง ความกลัว ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2552

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวเอื้องกานท์ จิยังเรืองรุ่ง ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-6413-337

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวเอื้องกานท์ จิ้งยี่งเรืองรุ่ง
วันเดือนปีเกิด	25 ตุลาคม พ.ศ. 2521
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	5/1 ถนนพหลโยธิน ตำบลปากเพรียว อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี 18000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ธุรกิจส่วนตัว
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2533	ประถมศึกษา จากโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2536	มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนหนองแคสรีกิจพิทยา จังหวัดสระบุรี
พ.ศ. 2539	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสระบุรีวิทยาคม จังหวัดสระบุรี
พ.ศ. 2545	ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต (การจัดการโรงแรม) คณะศิลปศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยรังสิต กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2552	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) คณะศึกษาศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร